O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

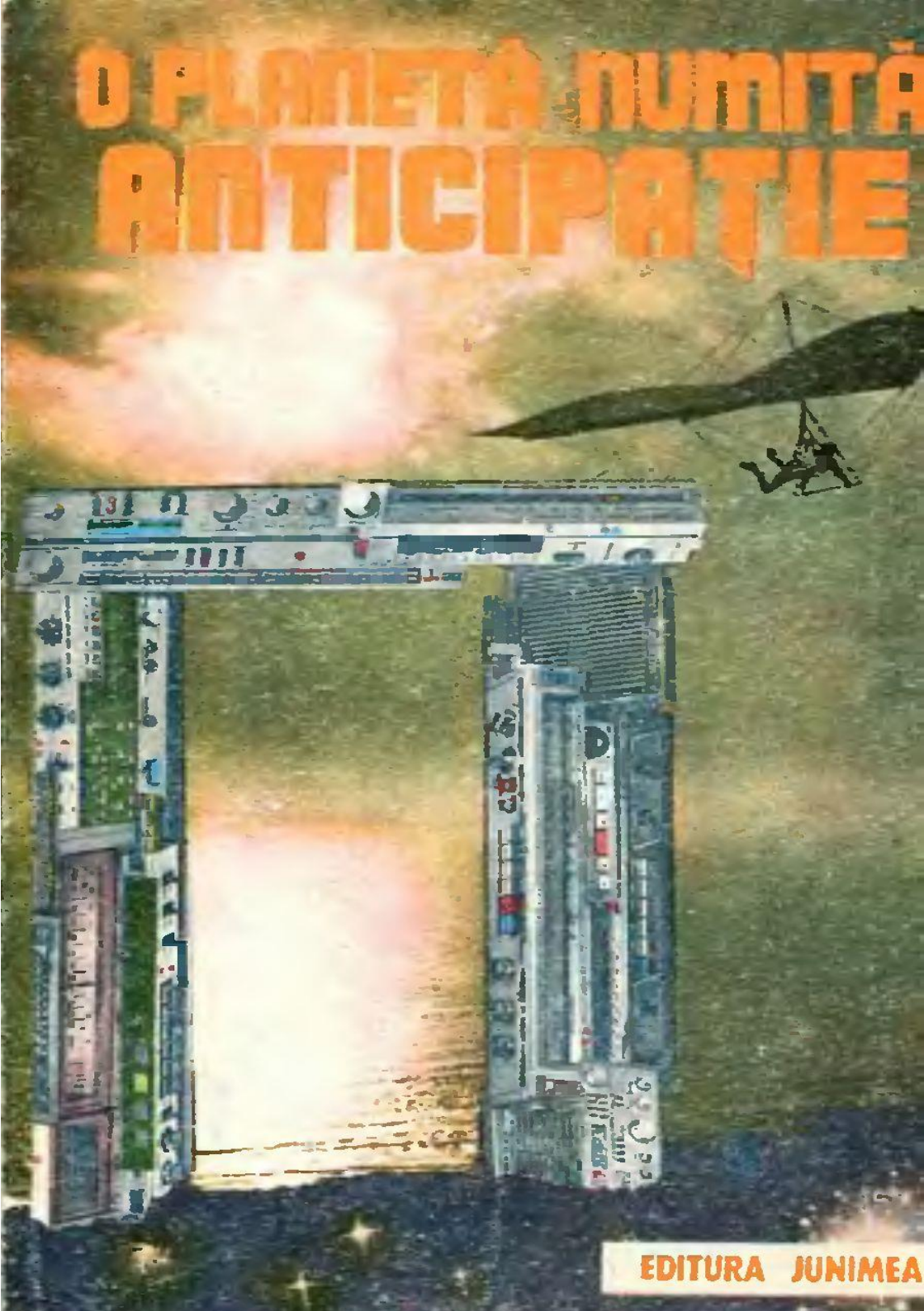

EDITURA JUNIMEA

O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

Antologie de literatură ştiințifico-fantastică
alcătuită de Alexandru Mironov şi Dan Merişca

SĂ VORBIM PE LIMBA PĂMÂNTULUI

Am locuit o vreme într-o țară africană. Acolo, chiar între oraşele vecine, distanțele se măsurau uneori în sute de kilometri şi nu mi se părea anormal să alerg cu maşina între, să zicem, Oran şi Casablanca, mai mult de o zecime din lățimea continentului, pentru a face o vizită unor prieteni. Pe de altă parte, când, în țară, aveam de acoperit distanța Craiova-Timişoara, îmi făceam întotdeauna pregătiri ca pentru un drum lung.

Sau: m-a vizitat o rudă care şi-a stabilit domiciliul dincolo de munții Ural; când a trebuit să plece, s-a pornit spre gară cu câteva ceasuri înainte de tren: ca locuitor al unei țări întinse pe un sfert de planetă, unchiul acesta avea în el un alt metronom, timpul îi curgea, molipsindu-se de la acel spațiu, într-un ritm pe care eu nu-l puteam

percepe. În aceeaşi ordine de idei, ca locuitor al Bucureştiului însă, eu uneori manifest o oarecare reluctanță în a traversa oraşul, cale de 10–15 km, pentru a-mi vedea fratele: mi se pare departe.

Spațiul şi timpul, vreau să spun, se pot dilata şi contracta şi dincolo de paradoxul lui Langevin: este suficientă manevrarea acestor concepte prin mecanismele – inefabile dar concrete, uluitoare dar logice – ale celui mai puternic aparat inventat de istoria universului: creierul uman.

Schimbăm acum unghiul, schimbăm datele problemei, păstrăm ideea. Luăm în transfocator societatea umană, civilizația actuală. A pornit lent, lent, lent, de la Propliopitecul de acum 40 de milioane de ani, lăsând să treacă generații fără număr, fără şir, fără istorie pentru ca indivizii să capete – acum 10–20 mii de ani – conştiință de sine, sesizând Pământul, mările, stelele, depărtările, scurgerea timpului. Indivizi geniali au apărut în mileniile din preajma erei noastre, împrăştiind lumină şi accelerând dezvoltarea. Dar a fost un start pierdut, religii stupide şi atotputernice au mai înghețat un mileniu şi jumătate civilizația Omului, ritmul lent s-a schimbat abia după Renaştere, cunoştințele ştiințifice au țâşnit la suprafață, materia cenuşie a început a iradia lumină, Pământul a accelerat parcă pe axă, cortexurile, au explodat, inundând cu jerbe de idei şi descoperiri întunericul miliardelor de ani trecute de la facerea lumii,

planeta a prins moment de rotație tot mai mare, o uriaşă navă cosmică purtând pe oceanul de energii şi materie a Universului un echipaj alcătuit, în clipa de față, din 5 miliarde de indivizi, asemănători întru totul în ciuda raselor, cu interese asemănătoare în ciuda credințelor politice, ideologice şi religioase, apropiați la culme unul de altul – în ciuda granițelor – şi grăbiți, grăbiți, grăbiți către sfârşitul de secol, către mileniile care urmează, către viitorurile din care trebuie ales pentru specia lui Homo Sapiens numai *acel viitor* care îi asigură acestui biped de perspectivă supraviețuirea şi împlinirea menirii sale: aceea de a se înscăuna stăpân absolut peste materia oarbă pe care i-a încredințat-o Big Bang-ul, explozia inițială.

*

…Ritmul schimbă perspectivele, deci – şi una dintre cele modificate de epoca modernă va fi aprecierea scurgerii timpului. Sigur, timpul nu curge lent (în secolul XX şi următorul) şi nu numai înainte – vezi ipoteza tahionilor lui Narlikar, fizica născută de black-holes, senzațiile şi percepțiile cortexului uman. Şi fie un timp în spirală sau un timp în bandă Möbius sau timpul nostru einsteinian cel de toate zilele – el va fi, inevitabil, reflectat în realitatea noastră imediată. În gânduri şi în sentimente, în idei şi concepte, în folclor, istorie, cronici, pagini tipărite, benzi magnetice, pelicule de film. Suntem, oamenii, gregari,

comunicativi, guralivi. Ne povestim unul altuia, unul altora, unii altora de mii de ani. Ce? Multă vreme: întâmplări din bătrâni – la gura peşterii, în agora cetății, la focul din vatră –, întâmplările erau puține, rare şi lăsau urme (exemplu: un grup de pirați din insulele greceşti atacă un sătuc prăpădit de pescari – spune Senkiewiez –, un poet genial dă dimensiuni cosmice încăierării şi aşa apar Iliada şi Odiseea, poeme eterne). Dar – revolute fiind acele fericite timpuri totuşi calme –, nu înseamnă că poemele din bătrâni nu merg şi acum. Merg. Încă merg. Pentru o vreme.

Sau: poveştile de astăzi, de acum, din deceniul care s-a dus cum se duce clipa, din secolul acesta împovărat de războaie şi evenimente – apoteotice şi înspăimântătoare, superbe şi cumplite – de care ne despărțim, în anul 2001, la doi paşi şi câteva ceasuri de noi, mâine. Poveşti scrise în limba urdu, sau arabă, sau engleză, sau română, sau chineza, sau rusă, sau... Scrisă, fiecare, pe înțelegerea popoarelor care vorbesc şi citesc limbile de mai sus, conform graiului fiecărui popor. Ceea ce nu înseamnă că toată lumea de acum a Pământului înțelege tot ceea ce scriu şi pun în scenă şi pe ecran marii creatori ai Pământului. Romeo şi Julieta este încă o istorie de Science Fiction pentru musulmanii habotnici care îşi iubesc legal şi egal toate cele 4 neveste permise de Coran. Drama lui Raskolnikov poate părea doar o poveste duioasă pentru un nepoțel de-al lui Al

Capone, salariat conştiincios în zilele noastre la vreo filială din Chicago a Mafiei sau Cosei Nostra. Cântarea lui Hyawatha o fi înaripat pe irokezi – sau cel puțin aşa crede Longfellow –, dar nu spune mare lucru nici budiştilor paşnici din Katmandu, nici păstorilor cooperativizați din Mongolia socialistă. Asta-i. Pământul este încă o planetă grozav de pestriță.

*

Să trecem, aşadar, la poveştile de mâine – înțelegeți că aici am vrut de fapt să ajung. Eu am citit câteva mii de poveşti de anticipație, am editat câteva sute, am scris câteva zeci. În toate era vorba de cetățeni ai Pământului – albi, galbeni, negri, locuitori pe Terra, pe Lună, Marte, Venus sau dincolo de sistemul solar – plecați cu diverse treburi prin Galaxie, cu intenții paşnice sau nu vizavi de locuitori de aiurea, dar înțelegându-se între ei perfect în limba care va fi a cetățenilor Republicii Terra – peste cincizeci, o sută, o mie de ani. Curajoşi sau laşi, geniali sau stupizi, generoşi sau meschini – oameni! — Dar înțelegându-se perfect între ei şi făcând întotdeauna corp comun în fața pericolelor care îi amenință, care le pun în primejdie specia, împotriva obstacolelor ce se vor ridica în calea antreprizelor logice sau nebuneşti – oameni! — În care sunt porniți indivizii cu eticheta Sapiens.

„Fundația" lui I. Asimov este o monumentală poveste de dragoste pentru specia lui Homo

Galacticus, urmaşul nostru. Ea va fi înțeleasă peste câteva decenii de toată lumea Pământului. Va fi citită, cu zâmbetul pe buze, în secolul XXII şi va rămâne, legendă, pentru timpurile de mai departe. Este O istorie profund şi *total* umană.

Lumile născute din mintea lui Cordwiner Smith sau planeta fantastică Solaris apar în pagini care cântă fenomenul suprem, viața.

Cărțile fraților Strugațki sau ale lui A. Clarke sunt încărcate de căldură umană, optimiste, sunt cărți cu care rămâi prieten pe viața.

Asta nu înseamnă că specialiştii în povestit viitorul sunt optimişti inconştienți şi incurabili. Dimpotrivă. O felie foarte importantă a literaturii şi artei SF practică avertismentul. Există în filmele şi cărțile lumii manifeste de o asprime fără margini atenționând asupra pericolelor imediate şi reclamând pentru pământeni linişte şi pace. „Seniorii războiului", a francezului G. Klein, „O cantică pentru Leibowitz" a lui W. Myller Jr., „Toți în picioare pe Zanzibar" a englezului J. Brunner, „Ziua Trifidelor" a lui J. Wyndham, „Ultimatum"-ul lui Mordecai Roshwald, „Krakatit"-ul lui Capek sunt cărți cutremurătoare, cu care marii autori ai literaturii de anticipație, descriind înspăimântătoare viitoruri postatomice, coboară literalmente în stradă, manifestând vehement împotriva violenței şi a războiului.

Mileniile următoare, milioanele de ani ale viitorului societății umane nu pot fi decât ani de

pace, spun, strigă, urlă, cântă creatorii de Science Fiction, ei cei care au inventat înaintea tuturor – avertizând – bomba atomică, totalitarismul violent, manipularea maselor, războaiele intergalactice.

Vrem viitoruri în care specia rațională a faunei Pământului să poată crește în liniște, evoluând către cunoașterea legilor naturii, către stăpânirea imensității cosmosului și a nenumăratelor planete – locuință pentru roiurile de pământeni care, vorbind pe limba Planetei Terra, se vor apuca să colonizeze galaxii fără nume și fără de număr.

Un viitor infinit pământenilor, un viitor sigur – asta reclamăm, toți iubitorii literaturii de anticipație, mulți, nenumărați, sute de milioane, miliarde care astăzi ne facem griji pentru ziua de mâine, înălțându-se pe vârful picioarelor pentru a arunca o privire ceva mai departe, ca să aflăm, înecați de emoție și speranță, dacă există și un poimâine pentru fiii și fiicele acestui Homo Faber de astăzi care a exagerat jucându-se prea tare cu focul.

Sunt în paginile ce urmează specialişti în pus la microscop şi telescop viitorul. Acest viitor indubitabil şi inevitabil comunist. În care egalitatea indivizilor va fi legea Nr. 1, în care grija şi dragostea față de aproapele tău va fi înscrisă până şi în codul genetic. Un viitor care poate fi descris într-o frază: se numeşte viitor comunist acea perioada a omenirii în care nicicând, nicăieri,

nicicum nu vor muri niciodată copii. În setea lor de cunoaştere şi aventură, în proiectele şi întreprinderile lor, cetățenii Republicii Terra îşi vor risca viețile şi, uneori, şi le vor pierde. Copiii însă, fondul perpetuu cel mai de preț al unei omeniri unite, se vor bucura în această societate galactică a urmaşilor noştri de siguranță absolută. De dreptul la această extraordinară aventură pe nume viață.

Aşa spune cea mai frumoasă legendă despre viitor, din care vă povestim fragmente în paginile următoare, încercând să vă vorbim pe limba Pământului...

Alexandru MIRONOV

DAN URSULEANU

WAR-GAME

Aplecați asupra mesei, reconstituiau pe tabla de joc bătălia debarcării aliaților în Normandia.

Țigările fumegau alături, lângă ceştile de cafea.

În cameră era cald şi linişte. Coborâtă pe fir, din tavan, lampa cuprindea în conul ei de lumină gălbuie câmpul pătrat de joc, pe care se conturau sudul Angliei, canalul Mânecii şi teritoriul normand. Caroiajul hexagonal al teatrului de operații, inspirat din perfecțiunea fagurilor, îmbia la posibilități vaste de joc, câte şase alternative pentru fiecare pion – unitate convențională de luptă.

— Am avut patru tururi de zar fiecare, aminti Ted. Următoarele patru tururi sunt război de noapte.

Alex, sprijinit de tăblia mesei cu amândouă coatele, îşi rezema capul în palme. Cu un gest reflex îşi îndreptă o meşa de păr rebelă, căzuta pieziş pe frunte.

— Deci avioanele îşi reduc activitatea la un sfert, cercetarea îşi triplează acțiunea, tancurile stau.

— Eşti însă liber în războiul submarin. Iar mişcările de infanterie, pe riscul tău. Nu uita că tunurile trag orbeşte.

Ted agită zarul în pumn, apoi îl rostogoli pe tablă. Juca în favoarea aliaților şi 5-ul ieşit îi folosea pentru a aduce pe plaja Omaha un nou batalion de combatanți canadieni.

— Canadienii au debarcat pe Juno, nu pe Omaha, mârâi Alex.

— Nici nemții nu l-au luat prizonier pe generalul Bradley. Şi totuşi tu l-ai luat.

— N-am scornit eu regulamentul jocului. Ne îngăduie să facem mutări care contrazic realitatea istorică, dar nu şi posibilitățile pe care le-a avut realitatea atunci, în ziua 2.

— Apropo, tresări Ted, am uitat să trag cartea neprevăzutului.

Ridică un cartonaş din teancul aşezat lângă tablă, îl întoarse şi citi informația surpriză: „Vânt puternic de gradul 6 din sectorul estic".

Alex zâmbi ironic, în stilul său inimitabil. Colțul stâng al gurii i se lăsă în jos, în timp ce ochiul drept aproape că i se închise. Spuse flegmatic:

— Înțeleg că toate planoarele tale care încă mai sunt în aer se deplasează cu două căsuțe spre vest. Cred că bună parte din ele vor cădea în Cotentin, ba chiar în Atlantic.

Alex avea dreptate. Trei unități de planoare se scufundară în largul coastei atlantice şi câțiva stropi grei de apă sărată săriră pe hexagoanele țărmurilor bretone. O dungă roşie incendie fruntea lui Ted, semn de iritare greu stăpânită. Debarcarea începea prost pentru el.

Alex trase adânc din țigară, îşi umezi buzele în cafeaua răcită şi aruncă la rândul lui zarul. Doar un 3, dar care permitea unui regiment de tancuri german să prindă linia care însemna calea ferată.

Pe drumul de fier, viteza înaintării se tripla, aşa încât tancurile îi ajunseră la 4C de kilometri de Caen. Era un noroc neaşteptat. Dunga de pe fruntea lui Ted bătea acum în vineţiu.

Cartea trasă din pachet îi aduse lui Alex încă un ajutor nesperat: capturarea unui curier cu planurile dispunerii tuturor rezervelor de luptă ale inamicului. Regulamentul jocului îl obliga acum pe Ted să întoarcă pe faţă toate piesele sale cu efective secrete. Poziţia şi tăria eşaloanelor sale deveneau dintr-o dată vizibile.

— E o porcărie, jocul ăsta, spuse el cu o ură prost ascunsă.

— Orice război e o porcărie, Ted. Dar odată început, trebuie dus până în pânzele albe, cred că eşti de acord cu mine.

Zarul se rostogolea mereu, însoţit de privirile pătimaşe ale jucătorilor. Se luptau de câteva ore bune şi norocul bătăliei se vădea a fi schimbător. Ted concentră tirul greu al distrugătoarelor Augusta şi Svenner asupra Bayeux-ului. Sub violenţa barajului de artilerie navală, din hexagonul pe care era desenat orăşelul începu să se degaje un miros vag de hârtie pârlită. Alex împotmoli câteva unităţi de blindate germane la marginea unei păduri. Le devie însă spre nord, către Merville, de-a dreptul prin mlaştini.

— Trişezi!

Pumnul lui Ted se prăbuşi asupra mesei, făcând să tresară toţi pionii tablei de joc.

Alex îşi străpunse adversarul cu o privire acidă. Vocea îi sună răguşită, încărcată de amenințare:

— Eu… trişez?

— Tu! Regulamentul spune clar. Hexagoanele cu pădure şi mlaştină nu pot fi străbătute de tancuri. Pot fi doar ocolite.

— Mai dă-l dracului de regulament. Războiul e război şi contează numai victoria, nu şi mijloacele folosite.

— Deci propui sa încălcăm Legea?

— Ia nu mă mai plictisi cu scrupule puerile. Taci şi joacă.

La mutarea următoare, Ted îşi scoase trei submarine pe uscat. Coloşii distruseră sub apăsarea lor teribilă o linie de cazemate germane. Alex răspunse cu primele rachete V-2.

— Jocul tău frizează absurdul! Urlă şeful aliaților. V-ul nici n-a fost construit încă.

— E absurd numai ceea ce mă împiedică să te nimicesc. Tot ce ține de dorințele mele, e logic.

Vacarmul luptei creştea rapid, junglă sonoră cu rădăcinile înfipte în hexagoanele tablei. În încăpere se răspândi un iz confuz de pârjol, praf de puşcă şi cadavre în descompunere. Alex simți ceva ca o arsură vie pe trahee şi instantaneu experiența sa de vechi beligerant îi semnală – pericol major.

— Gaze toxice! Ticălosule, ai întors cartea cu gaze toxice!

Un infanterist dezorientat, rătăcit de companie,

ținti becul lămpii care ilumina teatrul de operații. Răsună o explozie cumplită şi, în întunericul prăvălit ca o ghilotină, Ted îşi simți fața împroşcată de mici schije de sticlă. Bâjbâi după masca de gaze şi şi-o trase pe cap, cu mişcări precipitate, gâfâind. Pe sub cagulă, obrajii îi sângerau uşor, dar în încleştarea sălbatică a războiului, asta era un fleac. Împuşcături, gemete, horcăieli sfâşietoare izvorau de pretutindeni. Fumul devenea tot mai gros, de o materialitate aproape palpabila.

Deodată, hexagoanele Mânecii se aprinseră. Focul progresa rapid, înghițind lacom nordul Europei, ieşind năvalnic în întâmpinarea Atlanticului. În lumina lui, siluetele celor doi jucători se agitau fantomatic. Zarul se topi sfârâind, mai întâi o picătură de material plastic arzătoare, apoi un fulg de cenuşa. O rachetă balistică scăpată de sub control zbură brambura, pulverizând uşa camerei, pentru a se sparge undeva, afară, cu un bubuit asurzitor.

Flăcările incendiaseră o bună parte din masa şi cucereau acum sectoare de covor.

Ted înşfăca pachetul cărților de joc cu neprevăzute, dar în acelaşi moment Alex se aruncă asupra lui ca o fiară, încercând să-i smulgă cartonaşele din mână. Se băteau orbeşte cu pumnii, cu picioarele. Alex izbuti totuşi să captureze câteva cărți, întorcându-le una după alta, cu o înverşunare de dement. Senzația de

sufocare otrăvită pe care i-o pricinuiau gazele inhalate devenise insuportabilă.

Tot mai multe proiectile scăpau din orbita jocului, ciuruind pereții afumați. Camera începu să trepideze îngrozitor, o dată cu întreaga casă, o dată cu terenul de sub ea. Ted detona bombele fără alegere, atomice, chimice, neutronice, bacteriologice.

Afară, sub cerul liber, se dezlănțui grozăvia. Cartea cicloanelor fusese întoarsă, nu se ştie de cine, cei doi combatanți nu mai controlau de mult logica jocului. Fluxurile ionice, eliberate spontan de aparaturile mascate savant în diferite zone strategice, țâşneau spre atmosferă deturnând vânturile, prăvălind uragane şi trombe de praf radioactiv peste continente. Un snop de bombe cu hidrogen explodă în adâncul Pacificului. Apele oceanului planetar cuprinse de frenezia unui balans nebun, măturară irezistibil uscatul pe zeci de kilometri dus-întors.

Alex se prăbuşi, cu capul inundat de amețeala mortala a vaporilor toxici. „Ai să mi-o plăteşti, bestie" scrâşni el din dinți în timp ce mâna îi bâjbâia pe duşumea după o armă, orice armă. Cu ultimele puteri reuşi să îndrepte un pistol-mitralieră către cagula aceea oribilă a lui Ted, împroşcând-o cu o jerbă de gloanțe…

Pogorî frigul, eternul aliat al întunericului.

O pală de viscol se răsuci în cameră, peste corpurile inerte ale jucătorilor, furând ca pe o

frunză moartă cartea cutremurelor şi spulberând o în noapte, prin pereții ruinați Undeva, îngropate sub scoarța terestră, generatoarele de trepidații intrară unul după altul în funcțiune, reacție în lanț desăvârşind opera geniului uman…

DĂNUȚ UNGUREANU

OBIECTE

Vaucanson privi deznădăjduit obiectul. Apoi se apropie cu paşi mici, aproape temători şi-l ridică din mormanul de vechituri unde îl aruncase înfuriat. „La ce dracu ar putea folosi?” se întrebă pentru a mia oară, studiindu-i formele rotunjite, frumos finisate, strălucind în soarele amiezii. Părea mai degrabă unul dintre acele obiecte hibride, ceva nostim şi ingenios dar absolut inutilizabil. Cum ar fi o mulinetă cu foarfecă sau un pahar cu balamale.

„Fir-ai tu să fii!” mormăi încă o dată Vaucanson, după care fixă cu îndemânare obiectul în menghină şi apucă hotărât pânza de bomfaier. I-ar fi plăcut să pună chestia asta ciudată, ca o floare de metal, undeva, într-o vitrina cu bibelouri, dar faptul că, după o jumătate de zi, încă nu reuşise să-i dea de cap, îl călca efectiv pe nervi.

„Fir-ai tu a dracului!” zise iar. Metalul scrâşni, zburlindu-i părul pe ceafă. Asta e! Vaucanson scuipă în palme şi se hotărî să tranşeze unul din lobii ovoidali ai exasperantului obiect.

Cineva te aude, cineva te vede, cineva îți vorbeşte. Cineva te stăpâneşte. Cineva te vrea. Nu vezi, nu auzi, nu vorbeşti. Tremuri. Te ghemuieşti neliniştit lângă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

„Ptiu!” făcu Vaucanson, ud leoarcă, între două gâfâituri. Obiectul aştepta liniştit între fălcile

menghinei, ei bine, da, intact, neatins, fără o zgârietură. Deşi mânuise ferăstrăul până când nu mai avusese cu ce tăia. Îl privi cu mâinile în şolduri, se scarpină în creştet. Îi dădu ocol prudent, îi ciocăni cu arătătorul. Îl mirosi. Nici nu mirosea. Vaucanson explodă. Mai întâi îl eliberă metodic dintre fălcile menghinei. Îl privi o clipă, atâta doar cât să-şi dea seama că de aici i se va trage viitorul atac de apoplexie. Apoi îl izbi de unul dintre pereții atelierului. Şi începu să urle. De peste drum, văduva Miller privea scena cu aerul său impasibil de zile mari, continuând să tricoteze. Vaucanson luă din nou obiectul şi-l izbi de perete. De cel opus. Unul pe față, unul pe dos. Unul pe față, unul pe dos. Zbang! Îl călcă în picioare. Unul pe față, unul pe dos. Zbang! Probabil că Vaucanson s-a țicnit. Zbang! Unul pe fața, unul pe dos. Zbang! Oare lui Emil or să-i placă ciorapii? Zbang! Unul pe față, unul pe dos. Unul pe față, unul pe dos…

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Te vrea cu tot dinadinsul. Te vrea pe tine şi lumea ta. Universul tău întreg în care nu vezi, nu auzi, nu vrei. Te ghemuieşti neliniştit lângă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

Nu mai era nimic de făcut. Orice altceva în locul obiectului ar fi abandonat în cele din urmă

partida. Vaucanson îl mai privi o dată, de-a dreptul năucit, ori poate din cale-afară de înțelept. Apoi îl expedie într-unul din colțurile încăperii cu un şut care pe vremuri ar fi făcut să pălească de invidie celebrul cuplu de atacanți Benton-Markov. Dar nu şi pe văduva Miller. Unul pe față, unul pe dos. Ehei, când Emil o să vină acasă… Vaucanson n-a fost niciodată un tip prea normal. De câte ori tunde gazonul din fața casei face un zgomot îngrozitor. Unul pe față, unul pe dos. Şi acum se distrează cu tinicheaua aia pe care a găsit-o de dimineață printre tufele de zmeură. Unul pe fața, unul pe dos…

Dacă acel cineva te-ar cunoaşte aşa cum eşti, lumea ta i s-ar părea bucățica ce-i lipseşte, pe care o caută de o viață, pe care a căutat-o, probabil, dintotdeauna. Dar tu nu îl auzi, nu îl simți, nu îl vrei. E altul, nu aparține lumii tale. E altul. Te ghemuieşti nelinişti în spatele peretelui ocrotitor.

Unul pe față, unul pe dos. Vaucanson s-a scrântit de-a binelea. Parcă ar vrea să între în blestemata aia de tinichea.

De ce şi-or băga unii nasul unde nu le fierbe oala? Unul pe față, unul pe dos. Când o să vină Emil… Soarele îşi dădu în cele din urmă sufletul după linia neştiută a orizontului. Vaucanson opri aparatul de sudură. Se lăsă mai întâi pe vine, apoi se prăbuşi cu un zgomot înfundat pe o parte. Poate

că era într-adevăr nebun. De la trei metri obiectul îl urmarea impasibil, acelaşi, mereu acelaşi, fără o zgârietură, fără nimic lipsă, fără nimic, nimic, nimic. Poate că era într-adevăr nebun. Oricum, ziua se sfârşise. Se ridică greoi, sprijinindu-se în mâini, făcu câțiva paşi şi închise uşa atelierului fără să privească în urmă. Primele stele începuseră deja să se ivească pe deasupra plopilor din fața vilei Miller.

„Paştele mă-tii!" trase Vaucanson concluzia. Venea noaptea unei zile grele. Beatlesii s-ar fi simțit de-a dreptul complexați.

Dincolo de peretele tău ocrotitor, în sămânța caldă şi buna pe care ți-au hărăzit-o neştiuții, nicăieri şi nicicând, aştepți, ghemuindu-te nelinişti. Acel cineva… Acel cineva… Acel cineva de dincolo te simte încă.

De dimineață Vaucanson se trezi mai mahmur ca oricând. Nu-l durea nimic şi parcă-l dureau toate. Evită, în timp ce se spăla pe dinți, să-şi aducă aminte ceea ce făcuse cu o *zi* înainte. Era ca şi cum cineva din cale-afară de sadic i-ar fi şoptit fără încetare la ureche: „Vaucanson, Vaucanson, obiectul e tot acolo. Ce-ar fi s-o iei de la capăt?"

Strivi între molari o nouă înjurătură. Îşi îmbrăcă încet salopeta nou-nouță şi jerseul peticit în coate. Luă de pe raft şepcuța roşie pe care Marta i-o

dăruise cu puțină vreme înainte de a-l părăsi. Apoi, fluierând liniştit, aduse din atelier ciudata floare metalică şi o aruncă în camionetă alături de un motor rablagit de barcă, un acumulator descărcat şi o ladă şuie cu inscripția „SAN”. Se urcă la volan demarând într-un nor înecăcios de praf şi gaze eşapate, sub privirile dezaprobatoare ale văduvei Miller. Cu ani în urmă, Vaucanson descifrase şi misterul inscripției „SAN”. Acum mânuia cu atenție volanul pe panglica şerpuitoare care avea să-l ducă la Târgul de gioarse. În oglinda retrovizoare îl privea absent obiectul.

Să fii tu însuți şi să pari a fi altul. Să fii altul părând a fi tu. Un altul pare ceea ce tu nu ai putut fi niciodată. Tu însuți nu pari a fi ceea ce îşi doreşte să fie celălalt. Celălalt, care te vrea.

— Cât? Se minună Vaucanson nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Deja începuse să fie insuportabil de cald şi sudoarea i se prelingea încet pe după gulerul cămăşii.

— Atât cât ai auzit, i-o reteză celălalt dând ocol obiectului şi aplecându-se să-i mângâie formele pline, rotunde. Niciun sfanț în plus, adăugă încet, parcă scârbit de afacere.

Vaucanson îl studie îndelung. Era primul şi probabil ultimul doritor să achiziționeze nasolia de metal. Celorlalte chestii le găsise câte un cumpărător mai mult sau mai puțin generos. Şi

acum tipul ăsta crăcănat, cu un cap mai înalt decât el, dacă nu intra la socoteală şi pălăria de soare model ’48 ori ’50... Vaucanson nu era un expert.

— Şterge-o, mormăi posac şi îl privi în aşa fel încât celălalt o porni grăbit să găsească prin împrejurimi un sticlete. Nu era niciunul pe o rază de cinci sute de metri, aşa încât abandonă curând ideea. Pe toate intrările Târgului de gioarse continuau sa se reverse valuri pestriţe de chilipirgii, gură-cască ori tipi săriți de pe fix.

Începuseră să se strângă nori plumburii pe creştetul lumii când Vaucanson opri camioneta la liziera pădurii şi azvârli ciudățenia într-o tufă de măceş.

Liber. În sfârşit liber. Mereu liber.

În balansoarul comod de lângă fereastra dormitorului, văduva Miller executa ultimele retuşuri ale proaspetei perechi de ciorapi vişinii. Unul pe față, unul pe dos. Vaucanson nu s-a întors încă. Şi a început să plouă. Unul pe față, unul pe dos. Aşezată în balansoarul ei comod, ființa cu andrele îşi concentrează în propriile sale terminale întregul trăirilor senzoriale, toată rezerva de energie acumulată în fiecare rid al feței inexpresive, cu buzele țuguiate. Peste foarte puțin timp, în univers va mai exista încă o pereche de ciorapi vişinii. Dinăuntrul lumii sale, din miezul

obiectului său cu forme rotunjite, înşelătoare, văduva Miller silabiseşte încet, încet pentru sine, doar pentru sine. Ehei, când Emil se va întoarce… Unul pe față, unul pe dos…

Liber. În sfârşit liber. Mereu liber.

— Fruntaş Miller!

— Ordonați!

— Peste cincisprezece minute, când am să trec din nou pe aici, coridorul să fie lună.

— ’nțeles!

Boarea călduță gonită de pe undeva, de aiurea, de mânia unei ploi, îi agață în vestonul de postav aspru câteva fire verzui şi kaki de fân proaspăt cosit. Agățat în vârful teului, pilotând cu bocancul stâng găleata burduşită de loviturile a generații întregi de recruți, fruntaşul Miller le priveşte strâmb, cu substrat. Apoi dă buzna în coridorul slab luminat pe mozaicul căruia urmele căpitanului par căzute dintre filele unui roman polițist vechi. Şi prost pe deasupra. Operațiunea de spălare a unui coridor poate parca unui neinițiat şi la prima vedere, simplă. Se ivesc însă probleme de tot soiul cu frecvența mişcării, ritmul respirației, evacuarea deşeurilor. Cel puțin cincisprezece minute, aici, în mica sa lume, în miezul obiectului cu arcuiri derutante care-i aparține, fruntaşul Miller Emil va fi îndeajuns de ocupat.

Liber. În sfârşit liber.

Vaucanson răsuci cu un ultim reflex volanul evitând coliziunea cu copacul pe care derapajul i-l scosese în traiectorie. Încetini şi îi arătă acestuia pumnul prin geamul deschis al camionetei. Ploaia, vântul, norii… îl năpădiră din nou imaginea Martei părăsindu-l, imaginea pergamentoasă a văduvei Miller, fixându-l din golul ferestrelor, apoi un şir neîntrerupt de obiecte, metalice sau nu, cu forme rotunde, echilibrate, ori colţuroase, agresive, ca însăşi viaţa. Obiecte… Sute de obiecte printre care firul existenţei sale se furişa încă spre un ceva nedefinit. Obiecte banale ori enigmatice care îi umpleau lumea, obiectul. Şi cărora încerca cu disperare să le smulgă un sens, o cheie, un tâlc. Obiecte dominându-l, obiecte zdrobite, abandonate, eliminate din rotundul viziunilor sale despre el, despre ceilalţi. Despre obiectele sale, despre obiectele celorlalţi. Pentru ce? Pentru ce?

Vaucanson înjură urât printre maxilarele încleştate şi răsuci violent volanul poticnind camioneta în mijlocul benzii strălucitoare de asfalt. Ploaia se oprise de-a binelea. Câteva clipe rămase cu ochii pironiţi pe ştergătoarele care-şi continuau mişcarea inutil. Porni din nou maşina, încet, cu prudenţă, înapoi, către Târgul de gioarse. Pe măsură ce se apropia de liziera pădurii apăsa tot mai puternic pedala de acceleraţie. Unul pe faţă, unul pe dos. Când sări sprinten din camionetă, soarele murise din nou. Unul pe faţă,

unul pe dos. Răscoli tufele de măceş aproape o oră, pe o rază de o sută cincizeci de metri. Unul pe față, unul pe dos. Totul se dovedi inutil. Unul pe față, unul pe dos. Probabil că obiectul o ştersese cu o artistă.

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Liber. Mereu liber.

MARIUS STĂTESCU

LABIRINTUL

— Dacă mi-aduc bine aminte, începu povestitorul, locul unde s-a născut Sever, numit mai apoi Căutătorul Labirintului Absolut, a fost o mare metropolă de pe Pământ. Se poate prea bine ca acea uriaşă încâlceală de străzi şi autostrăzi, sufocând spațiul şi în final ducând spre piața centrală, să-i fi determinat evoluția ulterioară. Aparținea oamenilor vechi, ce refuzaseră sa colonizeze spațiul, legați prea puternic de vechile tradiții. Crescuse într-un bloc înfipt cincizeci de metri sub pământ şi ridicat cu o sută deasupra lui. A studiat cu râvnă şi a citit tot ce se putea citi.

Nu pot spune cu precizie când i-a încolțit în minte gândul ce l-a făcut celebru, dar înclin să cred că dorința sa de a dovedi că Universul este iluzia unui Labirint s-a născut în Creta şi că atunci a spus pentru prima dată că, de fapt, Tezeu şi Minotaurul sunt una şi aceeaşi ființă, simbolice proiecții ale unei entități supreme şi că, la fel ca în Creta Antică, în alte nenumărate locuri cei doi se caută unul pe altul. Pentru el, întâlnirea celor doi însemna o contopire de o clipă – clipă în care unul învinge şi celălalt e învingător, clipă în care Universul devine viu – după care unul e eliberat în veşnicie şi celălalt e înlănțuit în limitele unei condiții muritoare.

Eu l-am cunoscut mult mai târziu, când deja spațiul sideral îşi pusese amprenta pe fața sa, arsă

de focul stelelor în care-şi căuta liniştea. Era un însingurat şi vorbea foarte rar, dar atunci când începea să povestească aveai impresia că în fața ochilor ți se perindă un Univers straniu şi multe lucruri căpătau alt înțeles decât cel pe care-l bănuiai.

Era o fire de poet? Se poate, căci numai astfel îmi explic însingurarea la care s-a supus pe tot timpul vieții.

În timpul în care l-am cunoscut, ideile sale erau luate în râs. Şi tocmai în acele momente avea pentru prima dată nevoie de cineva care sa fie lângă el. Spunea că poseda marea taina şi că trebuie s-o împărtăşească neapărat unui om din rasa noastră. Altfel – spunea el – mii de ani va rămâne ascunsă şi de nepătruns.

Descoperise – nici până acum nu ştiu cum – drumul spre Labirintul Absolut, construit de primele ființe inteligente apărute în Univers. Acolo trebuia căutată marea tainã a existenței. Însă apelul său lansat căpitanilor stelari se lovise de neîncredere. Era normal. Ideile lui conțineau un Dumnezeu irațional, ce nu poate exista atunci când e descifrat. Pentru el, drumul era erezia supremă. Universul devine infinit pentru faptul că nu e alcătuit din trasee, oricât de haotice ar fi acestea. Căile stabilite de oameni nu-l aparțin, nici oamenii ce le urmează. Numai moartea, lipsită de orice mişcare, îi reintegrează în El. Orice cale, orice construcție reprezintă o siluire, cu atât mai mult

Labirintul – şi aici, susținea el, se află cheia filosofiei sale –, care reprezintă o epuizare a tuturor drumurilor. De aceea, înțelegerea Labirintului Absolut înseamnă distrugerea Lui şi eliberarea de limite…

Un singur om a ascultat – după cum ştiți – această ilogică doctrină. — Ironie? — Căpitanul Minos din Sirius.

Cele două astronave au plecat spre țintă şi multă vreme nu s-a mai ştiut nimic despre expediție.

Minos s-a întors singur, îmbătrânit şi obosit. A povestit ce s-a întâmplat şi, de atunci, Sever şi Minos au devenit celebri.

Ajunşi la Labirint, au colindat galeriile timp nemăsurat, nedezvăluindu-se decât faptul ca nu duc nicăieri. Printr-un calcul statistic, au ajuns la concluzia că toate se înfundă. Şi atunci, sfidător, Sever a luat dezintegratorul şi a început să sape un tunel în primul perete care i-a apărut în față. În zadar l-a rugat Minos să se întoarcă şi sa renunțe.

„Fapta mea, prelungită până la moarte, e mai necesară oamenilor decât întoarcerea mea…” i-a spus el lui Minos, când acesta a pornit-o spre oameni.

Deşi Minos nu a vrut să dezvăluie calea spre Labirint şi a dat a înțelege că gestul lui Sever nu are explicație, eu cred că faptele s-au petrecut altfel decât au fost povestite. Eu nu pot să cred că cei doi căpitani stelari nu au înțeles că fiecare

galerie fusese săpată de cineva asemeni lui Sever şi că prin asta toate rasele raționale ale Galaxiei şi-au dat întâlnire în acel Labirint. Cum nu pot să cred de asemenea că Minos l-ar fi îndemnat pe Sever să renunțe. Şi, chiar dacă Minos nu a vrut să o spună, e limpede că un singur pământean avea dreptul să-şi dea viața pentru amintirea în viitor a rasei sale.

Nu a vrut s-o spună, pentru că Sever a rămas până la moarte să sape, văzând în asta sublimul, iar Minos, grotescul.

Sever a fost un Tezeu care a întâlnit cel mai monstruos, dar şi cel mai măreț Minotaur: anonimatul etern al muncii sale; Minos a cules laurii unei glorii ce va fi uitată.

Urmele lui Sever s-au întâlnit şi se vor întâlni cu toate urmele ființelor raționale din Univers, urme aflate în afara spațiului şi timpului.

SORIN SIGHIȘANU

LASĂ-MĂ SĂ-MI PUN OCHELARII

Se aşezase la aceeaşi masă cu mine. Privea fix paharul cu apă minerală, mişcându-şi buzele într-un fel care mă enerva. Deodată tresări. Se uită pe fereastră şi un fior îi scutură corpul. Mâna îi încleştă paharul. Părea cuprins de o panica nefirească. M-am uitat şi eu… Nimeni, nimic demn de remarcat. Doar pe un gard de peste drum, o pasare îşi curăța cu sârguință penajul.

— Domnule, spuneți repede, pasărea de colo e un porumbel negru? Întrebă el întorcând spre mine o față răvăşită.

— Cred că e… o cioară, am răspuns nedumerit.

— Sunteți sigur că e o cioară?

— Absolut sigur! Am afirmat intrigat de atitudinea lui. Stranie, intuind că numai aşa îl liniştesc. În clipa în care i-am răspuns, paharul îi plesni în mână. Cei din apropiere ne aruncară priviri mustrătoare. Deşi în local nu era linişte, sunetul cioburilor parcă m-a zgâriat pe spinare.

Se tăiase. Printre degete i se prelingea sângele. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi încercă să se şteargă.

— Vă rog să mă iertați! Zise înclinând uşor din cap, apoi se îndreptă spre toaletă. Chelnerul făcu ordine pe masă. Am avut impresia că mă cercetează pe furiş.

— O sticlă cu vin bun şi două pahare, i-am comandat.

În local mirosea a chiftele prăjite. Era cald, transpiram şi mă enervase întâmplarea. Comeseanul meu se reîntoarse. Părea cam stânjenit.

— Probabil că vă par oarecum ciudat, zise el mijindu-şi ochii.

Eram iritat. Mirosul de chiftele devenise supărător. Am strâmbat din nas şi am turnat în pahare. Ciocnii cu al lui, apoi am început să beau cu înghițituri mici. Îmi plăcea vinul.

— Nu, i-am răspuns, treaba dumneavoastră.

Găsi că e bine sa tuşească pentru a scăpa din încurcătură. Totuşi persevera:

— Mi-a curs ceva sânge…

— Se mai întâmplă, nu-i ceva grav.

— Să ştiți că n-am să va pot plăti vinul, spuse el dezolat.

— Nici nu v-am cerut. Eu l-am comandat.

— Oricum… aş fi vrut… am plecat nepregătit de acasă. N-am decât ceva mărunțiş. Intrasem să beau o cafea.

— N-are rost să vă scuzați. Nu-mi place să plătesc nemțeşte, i-am răspuns făcând eforturi să nu par plictisit.

— Mă urmăreşte porumbelul negru! Zise el cu un licăr de spaimă în ochi.

— Ce istorie mai e şi asta?

— A început să mă persecute. Nu vreau să mor…

— Ce-are a face porumbelul cu moartea?

— Nu găsesc explicația. Atâta doar că apare

când trebuie sa moară cineva din familia mea. Am rămas singur. E rândul meu acum.

— Să nu credeți că dacă o să-mi îndrugați verzi şi uscate o să vă achitați moral față de mine, am zis, dar imediat mi-am dat seama că făcusem o gafă. Iertați-mă, n-am vrut să vă jignesc!

Eram furios. Cerându-mi scuze sporisem gafa. Celălalt nu sesiză. Părea preocupat să-şi limpezească gândurile.

— Înțeleg, ceea ce spun pare incredibil, dar vă asigur că n-am niciun interes să vă mint.

— Aşa e, povestiți-mi! Am acceptat eu.

— Locuiesc destul de departe de aici. Ieşisem să fac o plimbare, când a apărut porumbelul negru. Cum l-am văzut, am rupt-o la fugă pe şosea. Am avut noroc că m-a luat o maşină.

— Şi unde aveți de gând să vă duceți?

— Nu ştiu. Aştept să plece. Dacă nu mă întâlneşte, o să mă lase în pace. Pe urmă cred că o să mă înapoiez acasă.

— Nu mi-ați spus clar despre ce este vorba.

— Pasărea asta blestemată a fost groparul familiei mele.

— Groparul?! Am exclamat eu intrigat.

Cel din fața mea îşi pusese mâinile pe masă. Avea degete lungi, cu unghiile bine îngrijite.

— Într-un fel, da… Eram încă puşti. Cotrobăind prin podul casei, am găsit un fel de istoric al familiei. În el se vorbea de porumbelul negru. Prima a murit bunica. Într-o zi, mama a găsit-o

moartă. Când mama s-a dezmeticit, a văzut porumbelul cocoțat pe o pendulă. Nimeni n-a putut să spună cum intrase în casă.

— Ciudat, într-adevăr!

— Foarte, confirmă el încreţindu-şi ochii într-un surâs convingător. Nu mai văzusem niciodată nişte ochi atât de cenuşii, dar atât de expresivi.

— Şi părinţii cum au murit?

— Părinţii? ... întrebă el visător, mângâindu-şi faţa nerasă. Pe obrazul slab i se profilau două cute adânci. Mama a devenit foarte ciudată după moartea bunicii. A început să facă tot timpul curăţenie, ca o maniacă. Dacă venea cineva în vizită, şi asta se întâmpla destul de des, ştergea în urmă clanţele uşilor cu o bucată de tifon îmbibat în spirt. Într-o zi a apărut din nou porumbelul negru şi mama a murit. Doctorul a zis că de infarct.

— Urâtă boala infarctul! Am spus gândindu-mă la un vecin care n-avea dreptul să se enerveze din cauza asta.

— Da, mai ales că şi tata a murit la fel.

— La fel?

— Şi el a fost cuprins de o manie. S-a apucat să cânte la vioară.

— Nu văd nimic rău în asta, şi apoi bănuiesc că nu cânta prost.

— Aş! Scârţâia infernal! Zicea că o să ajungă celebru. Pe urmă, când făcea pauze, se aşeza în faţa oglinzii şi-şi dichisea mustaţa. Ore-n şir şi-o

peria, şi-o pomăda, găsea că nu e bine aranjată, se spăla şi relua totul de la capăt.

— Într-adevăr, era un lucru tare plictisitor.

— Unde mai pui că începuse să se uite după femei.

— Foarte rău, mai ales pentru un om în vârstă! Am dezaprobat eu.

Îşi scutură fruntea, schimbat la faţă:

— Nu era bătrân. N-avea decât douăzeci de ani.

— Douăzeci de ani?! Am izbucnit. Păi atunci cum de-ţi aminteşti toate lucrurile astea?

— Nu ştiu prea bine. Eu nu eram decât fotografia bunicului. Stăteam pe etajeră şi mă uitam la tata când se bărbierea.

Dintr-o dată mă năpădi un val de căldură. Cămaşa mi se lipi de corp. Parcă mă aflam în bucătăria cârciumii, lângă cuptor. Simţeam că mirosul de chifteluţe devenise sufocant. Cravata îmi apăsa gâtul. Deşi de dimineaţă jurasem să nu mai fumez, am aprins o ţigară, trăgând cu sete câteva fumuri. Celălalt mă privea liniştit cu ochii săi mari, candizi.

— Să vă spun ceva, mă gândesc uneori că nu prea sunt normal, zise el şi-şi trase scaunul mai aproape de masă, luând un aer uşor misterios şi confidenţial.

— Adică?

— Nu că aş fi bolnav de ceva special... Mai curând cred că e vorba de o difuzie.

— Nu înţeleg, am zis enervat de ospătarul care

începuse să se foiască pe lângă noi. Probabil eram nişte clienți nerentabili.

— Nici eu nu înțeleg prea bine. Pentru mine spațiul parcă are o calitate specială, pe care aş numi-o ritm. Ritmul ăsta nu e constant, de aceea vorbeam de o difuzie. E clar?

Am făcut un semn vag. Nu pricepeam nimic.

— Uneori văd lucruri ciudate, de parcă aş colinda epocile călare pe o maşină a timpului, dar toate astea nu sunt distinct conturate, ci mai curând se leagă ca într-un film care curge lent şi figurile se lăbărțează, iar mie mi se pare că fac parte din ele, ori mi le amintesc sau dracu ştie ce se întâmpla cu mine şi cu ele! Se răsti el vânăt la față.

M-am speriat. Pe frunte i se zbătea puternic o venă.

— Nu te enerva! L-am rugat strângându-l uşor de mână. Dumneata eşti un om deosebit. Ce sens are să-ți faci astfel de probleme?

Închise ochii şi păru că face un uriaş efort pentru a se stăpâni.

— Priveşte! Zise descoperindu-şi urechea dreaptă de sub părul cam mare, neatins de mult timp de foarfecele frizerului. Am observat că în ureche are un fel de minicască asemănătoare celor pe care le poartă surzii, legată cu un fir care se prelungea spre tâmplă, ieşind parcă pe sub piele. Acum nu sunt conectat, şopti el cu o grimasă de durere întipărită pe chip.

— Vă doare capul? Să vă dau un calmant? L-am întrebat.

— Nici dacă aş lua o sută de pilule, nu mi-ar trece. Durerea are o altă sursă. Trebuie să mă conectez...

— Nu-nțeleg, am spus privindu-l cum apasă un mic bumb al cămăşii.

Deodată se linişti ca prin minune.

— Acum mi-e mai bine. Pot vorbi normal, fără să bat câmpii. Citiți literatură ştiințifico-fantastică?

— Îmi pare rău. În general, am timp numai pentru scurte romane polițiste.

— Mda, făcu el. Ce-ați zice dacă v-aş spune că sunt considerat cel mai bun scriitor de anticipație?

Am dat din umeri indiferent.

— Nu vă cunosc, totuşi.

— Aşa este, deşi nu mă consider că aş fi. Am motivele mele temeinice.

— Dacă publicul crede că sunteți mare, nu puteți să vă contestați. Ştiți zicala aceea: când zece inşi spun despre tine ca eşti nebun, înseamnă că eşti.

— Ba nu, mă contrazise el ridicând tonul. Tot ce-am scris n-a fost decât o copiere exactă a unor întâmplări petrecute aievea.

— Cine a scris aceste întâmplări? Am întrebat făcând eforturi sa mă concentrez.

— Eu, dar, de fapt, transcriam ce vedeam.

— Ce vedeați?! Am întrebat furios şi sătul de confuzia în care mă aflam.

— Mai demult îmi plăcea să umblu prin munți de unul singur. O dată m-am rătăcit şi am fost martorul unei întâmplări care a lăsat urme. Am văzut cum din cer coboară un vehicul ciudat, asemănător unui păianjen gigantic, învăluit într-o aureolă verzuie. Am simțit ceva ca o vibrație, am paralizat, apoi mi-am pierdut cunoştința. Când m-am trezit nu mai era nimeni, dar aveam asta în ureche, zise el arătându-mi casca. De atunci parcă aş trăi în două lumi. Am început să scriu întâmplări care se petreceau *acolo*. Publicul a fost interesat, succesul m-a bucurat, dar pe urma am înțeles că n-am niciun merit. Nu inventam nimic; nu făceam decât să consemnez tot ce făceam acolo. Am visat să fiu un scriitor adevărat şi n-am ajuns decât un scrib. Mi-am pierdut complet personalitatea. Vreau s-o recâştig. Trebuie să lupt, să termin cu blestemata asta de existență dubla, să rup firul care mă leagă de lumea de dincolo.

— De ce n-ați făcut-o mai repede?

— Mi-e foarte greu. Încerc să mă deconectez, dar îmi pierd controlul şi apoi vine un timp când mă apucă o cumplită durere de cap. Trebuie să mă conectez din nou.

— Ați mai spus cuiva toate lucrurile astea?

— Evident. Am fost sfătuit să mă internez.

— Asta pentru că lumea vă crede nebun.

— Dar eu nu sunt, aşa-i că nu sunt?

— Păreți un om normal, de aceea vă întreb de ce n-ați desființat contactul? E nevoie doar de puțină

voință.

Rămase gânditor, cântărind propunerea mea. Apoi zise:

— Oare de ce am fost ales tocmai eu pentru aceasta experiență? ... Da, da, este o experiența. Extratereştrii testează reacțiile oamenilor la toate aceste aşa-zise fantezii pe care le-am scris. Parcă am fi nişte şoareci în labirint...

— Dacă stau să mă gândesc, ce vă supără aşa de mult? L-am întrebat. În fond, e spre binele dumneavoastră, sunteți cineva, aveți succes şi...

— Omule, țipă el la mine, nu înțelegi că vreau să fiu eu? Vreau să-mi recâştig personalitatea! La dracu! Am sa termin chiar acum!

Îşi duse mâna la tâmplă şi smulse firul, aruncând casca prin fereastra deschisă a localului. Aparatul se rostogoli şi se pierdu într-o gură de canal. Când m-am uitat din nou la cel din fața mea, l-am văzut cum îşi presa cu pumnii tâmplele. Pe frunte i se zbătea violent vena şi toată fața îi era transpirată. Mult timp n-am scos o vorbă, neştiind ce să fac. Povestea mă impresionase, dar nu credeam o iotă din tot ce-mi spusese.

— Şi cu porumbelul ce s-a mai întâmplat? L-am întrebat după un timp, ca să-i întrerup risipa nervoasă.

— Care porumbel? Zise el nedumerit.

— Porumbelul negru?!

— Porumbelul care a apărut când a murit

bunica dumitale.

— Aaa! … Dar porumbelul a apărut numai când a murit tata.

— Cum?!

— Foarte bine. Tata lucra la vie. S-a suit pe o budană, s-a speriat de porumbel şi a căzut în vin. Nu era chiar vin, era must, dar era tare bun. Aşa zicea tata după ce a murit.

— Nu ştia să înoate?

— Ba da, dar numai în apă. În must cred că nimeni nu ştie.

— Ce mai zicea după ce a murit?

— Că-i pare rău că nu şi-a lăsat mustață; mustul întăreşte firele de păr. Apoi amenința că o să-i arate el porumbelului, şi pe urmă m-a rugat să fixez, bine cepul de la budană, nu care cumva să se piardă o picătură de must. La urmă m-a făcut să plâng, când mi-a cerut trompeta. Voia să cânte, şi eu când aud o trompetă devin foarte melancolic şi mi se moaie inima. Nu ştiu de ce sunt aşa de sensibil! Se miră el cu o voce tremurată. Aveam impresia că-i zăresc lacrimi în ochi. Atunci am luat o hotărâre:

— Uite ce-i, n-ai vrea să prindem amândoi porumbelul?

— Bună idee, dar cum?

— Fac cinste cu o cameră la hotel. Dacă vrei, dormim o noapte ca să fim în formă, facem rost de puşti şi pornim în căutarea lui. Cum îl vedem, pac, pac, şi îi venim de hac. Apoi îl împăiem şi îl ducem

la muzeu.

— E bun planul, zise şi zâmbi bucuros în timp ce-şi freca gâtul.

— Atunci să plătesc şi mergem…

Am plecat amândoi spre hotel. Pe drum începu să guste deja satisfacția capturii. Porumbelul va fi chinuit, smulgându-i-se penele una câte una. L-am aprobat cu entuziasm. În cameră, la hotel i-am spus să se dezbrace şi să se culce. A dat din cap ascultător iar eu am ieşit să dau telefon la Salvare. A venit peste zece minute. Doctorul era un tip molatic, grăsuț, cu nişte ochi de miop. Am urcat amândoi la etaj. Deschizând uşa mi-am muşcat buzele până la sânge. În semiobscuritatea încăperii, corpul lui se legăna în aer ca o uriaşă pendulă umană.

— Repede, doctore, poate mai e vreo şansă! Am urlat zgâlțâindu-l de umăr.

Bâjbâind prin servietă, doctorul îmi răspunse cu o voce subțire:

— Un moment, lasă-mă să-mi pun ochelarii…

CICERONE SBANȚU

CONTRATIMP

— În sfârşit! A exclamat redactorul şef, fără să-mi întindă mâna şi fără să mă invite să mă aşez. Pe unde umbli, de eşti atât de greu de găsit? Numai Interpolul nu a fost alertat, aşa să ştii, dar dacă nici astăzi nu apăreai, o făceam şi pe asta. M-am săturat să vă duc pe toți în spate! Aici e redacție, sau casă de… odihnă?!

— Am fost în concediul legal de…

— Ce concediu? Ce legal?! Dacă aş aduna toate orele pe care le pierdeți la un „şăhuleț”, sau în „documentare”, de rămâne redacția goala zile întregi, nu ați mai vedea până la pensie nicio zi de concediu!

— Revista iese la timp, am zis, păstrând un ton prudent.

— Iese, iese, dar numai eu ştiu cum! Trebuie să trag de voi, de fiecare în parte, de parcă ați lucra pe gratis pe moşia mea personală. Nu ar strica, aşa să ştii, mai multă conştiință profesională!

— Vă rog, m-am revoltat eu, am fost în concediul meu legal! Cu toate astea, poftim, nu mi-am lăsat acasă maşina de scris. Am trântit pe birou filele dactilografiate, apoi am continuat, încercând să-mi stăpânesc furia: Şi la urma urmelor, ce eveniment extraordinar solicita prezența mea urgentă?

— Este într-adevăr un eveniment, pufni redactorul şef ceva mai potolit, luând cu două

degete hârtiile mele. Schimbăm, după cum bine ştii, formatul şi numărul de pagini ale revistei. Rotativa aşteaptă, forurile superioare aşteaptă, iar eu vă aştept pe voi!

— Macheta era gata înainte de plecarea mea.

— Atunci, să tipărim macheta, mormăi sarcastic şeful după care, cu ochelarii pe nas, silabisi titlul materialului adus de mine. Ce vrea să însemne acest… *Contratimp?*

— O interpretare science-fiction a ciudatului dans al fetelor de la Căpâlna.

— Interpretare? Poftim, poftim cu ce ne ocupăm noi! Farfurii zburătoare, marțieni fioroşi şi… interpretări! M-aş fi mirat, aşa să ştii, tare m-aş fi mirat să-mi aduci tu o chestie serioasă.

— E o *chestie* serioasă! Am zis, înroşindu-mă şi sufocându-mă. Şi am dovezi care interpretate logic, fac plauzibilă ipoteza mea. Sunt în lumea asta destui oameni preocupați de asemenea subiecte. Îmi permit să reamintesc, dacă nu vă deranjează, că printre aceşti oameni se află şi savanți de renume!

— Aceşti savanți nu se abonează la revista noastră şi îmi permit să reamintesc la rândul meu, dragule, că lucrăm la o revistă care trebuie să se vândă, chiar şi numai pentru onestul motiv că ceea ce nu se vinde, nu se citeşte! Clar?

— Nu, am ripostat, nu e clar! Ba chiar îndrăznesc să afirm că pe aici, pe undeva, adie o undă de conservatorism!

— Ei, fir-ar să fie, de orice pot fi acuzat, dar nu de conservatorism! Aşa să ştii!

— Stă în firea omului să scormonească în trecut şi în viitor…

— Da, da! Mă întrerupse redactorul şef, făcându-mi semn să-l las să parcurgă materialul. Interesant, spuse apoi privindu-mă pe deasupra ochelarilor, deşi e o abundență jenantă de *extratereştri, ritual, astral…* Şi chiar crezi, dragule, că dansul ăsta a fost „importat” o dată cu expediția sosită pe Pământ de pe alte… meleaguri?

— Dansul nu are corespondent în folclorul nostru, iar statuia… Desigur, e doar o ipoteză.

— Am citit, am citit, îmi spuse şeful lovind cu rama ochelarilor în foile de hârtie. Chestia cu „zeul” din apele Sebeşului este, cum să spun, cam prea… trăsnită.

— Am fotografii.

— Un pietroi căzut acolo de pe munte.

— S-ar putea să demonstrez contrariul, am zâmbit eu misterios.

— Adică?

— Mi-am petrecut tot concediul prin zonă… „Pietroiul” trebuie privit dintr-un *anumit unghi,* la o *anumită ora,* într-o *anumită zi* a anului. Numai aşa îl poți înțelege.

— Nu zău? Făcu ironic şeful.

— Mi-a spus-o un bătrân din Căpâlna, la un pahar de… amintiri.

— Şi?

— Am făcut câteva fotografii.

— Să le văd.

— În seara asta developez. Încă nu am ajuns acasă; am venit direct la redacție.

— Sper sa intereseze cititorii noştri… O să vedem… Deocamdată, te opreşti la Pancu. Paginile zece şi unsprezece nu sunt încă gata şi nu aş vrea să afli ce se întâmplă dacă mâine dimineață la prima oră nu le am pe birou!

Aşa e redactorul nostru şef, se înfurie din te miri ce, dar supărarea lui, întocmai arhicunoscutului foc de paie, nu ține mult; sau, mai exact, ține până ce revista apare. Urmează o perioadă de acalmie în care partidele de „şăhuleț" şi escapadele întru „documentare" trec neobservate. Cu câteva zile înainte de apariția revistei, din nou tensiunea creşte brusc; şi trebuie sa recunosc, redactorul nostru şef cam are dreptate! În final însă, se poate constata, scoatem o revistă colosală care se epuizează în primele ore de la apariție. Şi, sincer sa fiu, acesta este cel mai important şi minunat lucru!

În câteva ceasuri, împreună cu Pancu am terminat treaba. I-am povestit despre *Contratimp,* m-a ascultat atent, apoi mi-a zis: „E o idee. Să vedem pozele. Poate le strecurăm pe prima pagină. Sufocăm concurența. Mergi la o vodca mică?". „Developez", i-am răspuns şi ne-am despărțit pe trotuarul din fața redacției.

Începuse să fulguiască, vântul din nord

transformând nevinovații şi fragilii fulgi în ciudate proiectile care îți şfichiuiau cu îndărătnicie obrajii.

Garsoniera mă aştepta liniştită şi caldă, iar firicelul de apă fierbinte ce se strecura la bucătărie prin robinetul cu garnitura defectă a avut asupra mea efectul calmant al unui tranchilizant; unde este mai bine ca acasă?!

Am preparat la iuțeală soluțiile necesare developării, am pregătit pentru lucru modestul meu laborator amenajat într-o debara, apoi mi-am făcut o cafea uriaşă pe care am sorbit-o urmărind telejurnalul de seară.

Soluțiile erau acum numai bune, timpul acordat pentru omogenizare şi decantare fiind suficient.

Am developat clişeul cu teribilă emoție, am răsuflat uşurat când am constatat că ieşise bine, apoi am aşteptat uscarea lui fumând țigară de la țigară şi patrulând neîncetat între fotoliul din fața televizorului şi debara.

În sfârşit, puteam introduce filmul în aparatul de mărit!

Am trecut repede peste pozițiile sentimental-turistice, iar când am ajuns la primul negativ care surprinsese „zeul" de piatră din apele Sebeşului, deziluzia care m-a cuprins a fost atât de puternică încât am rămas minute în şir cu privirea pironită asupra anostei imagini care înfățişa o banală piatră şlefuită de vreme şi ape. Dar eu fusesem acolo şi în lumina roşiatică a amurgului am văzut! Nici pozitivul executat în grabă nu a avut darul să

mă liniştească; un „pietroi”, cum afirmase redactorul meu şef!

Aveam pe clişeu nouă imagini ale „zeului”, toate fiind făcute din acelaşi unghi, distanța în timp dintre declanşări fiind extrem de mică.

Din ce în ce mai tulburat, am trecut la următoarele poziții, am developat pozitivele, am ieşit cu ele ude pe hol, la lumină, ba chiar le-am analizat cu o lupă filatelică; rezultatul rămânea acelaşi, clişeul refuzând cu încăpățânare să reproducă ceea ce ochi: mei văzuseră acolo, în munți!

Abia la a şaptea imagine din seria executata lângă „zeu” am avut impresia că zăresc ceva deosebit în contururile proiectate de negativ.

Tremurând, am introdus hârtia în ramă şi am apăsat pe declanşator; pe hârtia fotografică pe care imaginea apare abia după ce este introdusă în revelator, au prins rapid contur trăsăturile *pozitive* ale statuii!

Stupefiat, incapabil să acționez în vreun fel, am văzut cum imaginea devine tridimensională şi am auzit clar susurul Sebeşului, în timp ce „zeul” a ieşit din încremenirea sa şi a păşit pe mal!

Înalt, puternic, blond, cu privirea albastră şi trupul încătuşat într-o *armura* strălucitoare, bărbatul a trecut *prin mine,* ca şi cum nu m-aş fi aflat acolo, în fața lui! S-a îndreptat hotărât spre un grup de femei îngenunchiate, care îl aşteptau cu fruntea îngropată în iarba verde şi grasă. S-a

oprit şi le-a ascultat atent, cu braţele încrucişate pe piept, ruga cântată cu glas monoton de bocet.

Undeva, pe munte, se aciuase un *uriaş născut din păcat.* De ani şi ani, monstrul le lua bărbaţii şi fiii, pe cei mai puternici dintre ei, şi îi ducea acolo sus, pentru a-i construi *cetate.* Niciunul dintre cei răpiţi nu s-a mai întors vreodată, iar bietele soţii şi mame veneau aici, pe malul unde bătrânii povesteau că a coborât cândva *cel sosit din stele,* pentru a cere ajutor. Şi iată, ruga lor s-a împlinit!

Ca să aud şi să înţeleg plânsetul femeilor mă apropiasem atât de mult de ele, încât puteam să le ating îmbrăcămintea albă!

Nu mi-au simţit prezenţa şi tot aşa, îngenunchiate şi îngânând straniul bocet, au urmărit *fără să se înspăimânte,* decolarea vertiginoasă a bărbatului şi zborul lui maiestuos, asemănător cu cel al unei stranii păsări argintii, spre crestele înzăpezite ale muntelui.

Am vrut să-l urmez, dar peretele de stâncă abrupt şi neted mi-a apărut în faţă spulberându-mi dorinţa. Furios pe neputinţa mea m-am întors spre femei şi le-am văzut ridicându-se, prinzându-se de mâini şi pornind halucinantul dans în *contratimp!* Cuvintele ce însoţeau paşii au ajuns până la mine; un cântec adus de *cei veniţi din stele,* o stranie incantaţie prin care puteau fi chemaţi oricând…

Fascinat de dans, am simţit cu mare întârziere *cutremurul* şi când am ridicat privirea spre vârful

muntelui am reuşit să văd doar ultimele zvârcoliri ale exploziei. O stâncă uriaşă cobora vertiginos spre locul unde mă aflam şi înspăimântat, m-am lipit cu spatele de peretele de granit. Cu un ultim salt, stâncă a trecut peste capul meu şi a căzut în apă, exact acolo de unde ieşise *el!*

„Nu, nu se poate!" am strigat şi niciuna dintre femei nu s-a întors; îngenunchează pe mal, privind ca şi mine cum piatra capătă încet profilul celui care venise să le ajute. Strigând în continuare, m-am repezit spre râu ca un bezmetic, dar am simțit cum *raza* ieşită din ochii de piatră mă fulgeră, mă arde!

Am asistat apoi neputincios la distrugerea întregului clişeu aflat în aparatul de mărit. *Raza* izbucnită de pe hârtia fotografica, devenită scrum sfărâmicios, s-a stins abia după ce aparatul de mărit a ajuns un jalnic schelet!

Am ieşit clătinându-mă din debara, m-am repezit la baie şi mi-am băgat capul sub duşul rece…

Târziu, spre dimineață, i-am telefonat lui Pancu: „Contratimpul nu poate fi fotografiat!". Am trântit receptorul în furcă fără să mai aştept răspunsul…

GHEORGHE PĂUN

INCIDENTUL

Lui Mihai Ionescu

Femeia ieşi din apă, îşi scoase casca de pe cap eliberându-şi părul şi se lăsă în nisipul fierbinte, obosită de hârjoana cu valurile. Privind-o, bărbatul îşi aminti că citise undeva că nimic nu e mai frumos ca un cal alb alergând liber într-o poiană cu narcise şi ca o femeie înaltă ieşind udă din mare, îşi aminti şi-şi dădu în acelaşi timp seama ca femeia din faţa lui nu suportă o asemenea comparaţie, ea era unică, unică, unică... Femeia se întoarse spre el şi strigă, încercând să acopere zbuciumul foşnitor al mării.

— Ei, nu s-a terminat încă?

Bărbatul îi făcu semn că nu. Avea în faţa sa o valiză, un fel de valiză, plină cu butoane şi cadrane şi al cărei capac era de fapt un ecran din care ieşeau două antene inegale şi pe care se vedea un interior, o cameră largă, solemnă, cu multă lume, aproape toţi cu flori în mână, şuşoteau, râdeau, se uitau la ceasuri şi iar şuşoteau şi râdeau.

— Mai rezistă? Strigă din nou femeia rotindu-şi capul şi aruncând de pe un umăr pe altul văpaia părului. Soarele se reflecta din părul ei în ochii şi în obrajii bărbatului şi bărbatul îşi simţi ochii lăcrimând şi obrajii arzându-l.

— Cel mult o jumătate de oră, răspunse el, dar femeia nu-l auzi, se lăsă pe spate, închise ochii şi se abandonă binecuvântării soarelui. „Cel mult o

jumătate de oră”, mormăi pentru sine bărbatul şi continuă să manevreze butoanele.

*

— Vă rugăm să ne scuzaţi pentru întârziere, am avut o căsătorie neplanificată şi… Vă rugam să ne scuzaţi… începem imediat. Vă rog, linişte.

Primarul părea răguşit, parcă făcea eforturi să vorbească. Se încinse cu drapelul, puse amândouă mâinile pe masă ca un predicator care-şi studiază auditoriul, căutându-şi eventualii adversari şi aşteptă să se facă linişte. Şuşotelile încetară. Cei doi tineri stăteau în faţă, puţin palizi, ţinându-se de mână, privindu-l drept prin ochelarii rotunzi. Semănau, şi la ochelari semănau. Fotograful se duse în spatele primarului şi-şi aşează aparatul la ochi. Primarul sprijinit în mâini, fotograful nemişcat, acoperindu-şi faţa cu blitzul, cei doi tineri emoţionaţi, clipa de linişte şi de încremenire a sălii, sala însăşi, înaltă, cu lambriuri şi calcio-vecchio, totul, totul era solemn, era din ce în ce mai solemn.

— Cetăţene Adam Jimenerero, de bună voie şi nesilit de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeana Eva Navaronero?

Tânărul răspunse „da” şi se întoarse zâmbind spre cea care urma să-i devină soţie. Era palidă, îngrijorător de palida. Tânărul se încruntă.

— Cetăţeană Eva Navaronero, de bună voie şi nesilită de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeanul Adam Jimenerero?

— Da, răspunse tânăra şi aproape îşi lăsă capul pe umărul tânărului.

— Constat că au fost îndeplinite condiţiile legale pentru încheierea căsătoriei. Potrivit legilor statului nostru, vă declar soţ şi soţie.

Primarul duse mâna după paharul cu apă şi sorbi câteva înghiţituri. Profitând de întrerupere, fotograful se mută de cealaltă parte a lui, continuând să fulgere sala, imortalizând zâmbetele asistenţei. Primarul puse paharul pe masă, îşi reluă ţinuta oficială, dădu să deschidă gura, apoi luă iar paharul cu apă în mâna. Sala începu să murmure. Fotograful se apropie de el şi-i şopti ceva. Primarul lăsă paharul şi continuă:

— Constat că au fost…

Fotograful îi puse rapid o mână pe umăr şi-i spuse iarăşi ceva la ureche, după care primarul se întoarse spre sală şi rosti răguşit:

— Vă rog să mă iertaţi. Un minut numai…

Ieşi împreună cu fotograful prin uşa din spatele biroului la care oficiase. Cei prezenţi se uitau contrariaţi unii la alţii, cu buza de jos atârnând a mirare şi dezaprobare. Nu mai auziseră vreodată ca un primar să-şi uite discursul. Era nemaipomenit, era scandalos, primăria se dovedea sub orice critică, nedemnă de încrederea alegătorilor, condamnabilă, condamnată. Tânărul o simţea pe Eva tot mai grea pe umărul lui, îi era rău, dacă mai dura mult… Murmurele sălii se transformau încet-încet în vociferări, se tropăia, se

gesticula. Nemulțumirea creştea, iar primarul nu mai revenea să termine ceremonia. Apăru fotograful rugându-i să aibă răbdare încă două minute, domnul primar aşa, domnul primar încă două minute, îşi ceru scuze şi dispăru iar dincolo de uşă.

Tânărul îşi trecu o mână pe după mijlocul soției şi porni cu ea în urma fotografului.

— Vă rog să ne aşteptați, vă rog, spuse el invitaților şi intră.

Ceea ce văzu acolo îl făcu pe mire să izbucnească în râs. Închise repede uşa şi se opri hohotind în fața fotografului. Primarul se afla pe o masă, corpul primarului, fără cap, capul se afla pe o altă masă, fotograful parcă înțepenise cu o mână în aer, încercând să-i împiedice pe cei doi tineri să vadă ce se întâmplă acolo, înțepenise auzindu-i pe mire râzând cu atâta poftă şi nu ştia ce să mai facă. Nu mai avea nimic de făcut, nu se mai putea face nimic. Mirele se opri din râs, o aşează pe soție pe un scaun şi îi desfăcu rochia la spate, până aproape de mijloc. Fotograful simți că încep să-i tremure genunchii, când văzu spatele femeii îşi duse o mână la cap, începu să lăcrimeze brusc şi în cele din urmă nu se mai putu abține, izbucni şi el în hohote, ținându-se de burtă. Mirele desfăcu spatele fetei, scoase de acolo un cordon şi îl băgă în priză.

— El ce are? Mă pricep.

Fotograful încercă să se domine, se şterse la ochi

şi îi întinse o plăcuță multicoloră.

— Memoria. A „uitat” textul. Un tranzistor. Aici. De dimineață mă chinui cu el. E al treilea pe care îl arde. Trebuie să mai fie ceva defect, dar nu-i dau de capăt.

Tânărul luă pistolul de lipit şi împreună cu fotograful porniră să-l repare pe primar. Când au terminat, l-au pus să repete textul. Îl ştia, putea să apară în fața invitaților. În vremea asta, mireasa îşi reîncarna acumulatoarele. Înainte de a ieşi din cameră şi mirele îşi introduse câteva secunde cordonul de alimentare în priză, aşa, pentru orice eventualitate; mai avea destule lucruri de făcut.

Ceremonia s-a încheiat cu bine. Primarul şi-a recitat paragrafele din codul familiei, l-a pus pe mire să-şi „felicite” soția, el a sărutat-o, păreau amândoi voioşi şi rumeni, paloarea emoției li se ştersese de pe chipuri („mânca-i-ar mama”, suspina una dintre mame lăcrimând de fericire), au urmat sărutările de rigoare, primarul s-a retras cerându-şi scuze, mii de scuze („ce om cumsecade, are şi el probleme, săracul”, glăsuia înțelegătoare cealaltă mamă; e ciudat ce înțelegătoare şi drăgăstoase sunt mamele în ziua căsătoriei copiilor lor), au mai făcut câteva poze, au ieşit, au mai glumit puțin, banal şi monocord, pe tema căsătoriei, bineînțeles, după care cei doi tineri au urcat într-un automobil. Plecau spre mare, îşi petreceau luna de miere la mare, într-o cabană

retrasă, numai a lor, pe o plajă numai a lor („porumbeii mamei”, gândeau în acelaşi timp cele două mame). Bezele, fluturări de mâini, fluturări de batiste, maşina se îndepărta lăsând în urmă un gol cu miros de flori, oaspeții se împrăştiară pe rând, în fața clădirii primăriei rămaseră cele două mame, una se frecă la un călcâi, o strângeau pantofii, se îmbrățişară, se sărutară în tăcere, una scoase o batistă şi i-o dădu celeilalte sa şi-o pună la călcâi, aceasta şi-o puse, se luară de braț şi plecară zâmbind şters, urmărite din spatele perdelei de către fotograf şi de dublura defectă a primarului.

*

Bărbatul oftă uşurat, strânse antenele şi închise valiza.

— Gata?

— Gata. Într-o ora sunt aici.

— Uf, credeam că nu se mai termină… De ce a durat atâta? Şi de ce râdeai cu atâta poftă?

Femeia întinse brațele, îl înlănțui şi îl trase alături.

— Suntem căsătoriți, ha, ha, ha…

Avea gura sărată, ochii sărați, pielea sărată… Sarea mării, sarea pământului… Nisipul era cald, era de mătase, cântecul mării foşnea în el, soarele însuşi foşnea în ritmul valurilor, în ritmul părului Evei, incendiind deopotrivă părul şi cerul şi mâinile lor… şi degetele mâinilor lor…

„Suntem căsătoriți” ar fi vrut să încuviințeze el,

dar ea îi stinse vorbele în gând acoperindu-i din nou gura şi ochii şi sufletul cu gura, cu părul, cu sufletul, cu sarea, cu soarele, cu foşnetul mării... cu foşnetul mării...

IOAN POPA

ULTIMA ÎNTOARCERE

Soneria sparse cu brutalitate liniştea nopții. Lit se întoarse pe partea cealaltă, apoi, buimac, ascultă îndelung, nepricepând. Nepricepând cine sună la o asemenea oră, nepricepând pentru ce, nepricepând cum Zin, atât de sperioasă de obicei, continua să doarmă adânc.

Căsătorit de-abia de două zile, fugise de toți, de prieteni, de-ai lui... Venise aici cu Zin, în Marele Oraş, convins că nimeri nu-i va tulbura liniştea. „Ticăloşii, scrâşni el. Tot au dat de mine! Sigur: probleme de serviciu iarăşi... Nici în luna de miere nu mă lasă în pace!"

Şi totuşi, nu era parcă sigur pe ce gândeşte... Ținu ochii închişi şi o clipă chiar adormi din nou, dar soneria continua să sune cu sălbăticie în toată casa, din ce în ce mai puternic. Zin dormea cu seninătate iar longrinii din hol trimiteau prin uşa deschisă a dormitorului parfumul lor amețitor. „Oare ea nu o fi auzind nimic chiar?" îşi zise şi i se păru, cum; stătea rezemat aşa, de perne, că a mai trăit clipele astea cândva... „Poate în vis", gândi şi soneria suna, iar sunetul ei se transformase acum într-un şuier hidos şi se înfiora de nefirescul acestui lucru.

Coborî de pe dormeză. Zgomotul era înfiorător. Îşi duse mâinile la urechi şi ieşi pe hol. În întuneric se lovi de ceva dur; în cele din urmă, reuşi să aprindă lumina şi să tragă siguranța uşii de la

intrare.

Zgomotul soneriei încetă brusc şi respiră uşurat. Pe jumătate ameţit, deschise uşa. În faţa lui stăteau doi bărbaţi în costume klavi, transparente – aproape dezbrăcaţi –, cu trupuri suple şi puternice. Părul lor scurt era negru şi cercuri subţiri de aur le străluceau pe fruntţi. Câte un medalion mare, romboidal, din cristal sclipea pe piepturile lor goale, prins pe după gât cu un lanţ lung de aur – îşi aminti că avea şi el unul asemănător.

— Bună, Lit, spuseră ei.

— Bună, zise la rându-i, descoperindu-şi cu uimire în glas, un ton de împotrivire, o revoltă izvorâtă parcă dintr-o pornire subconştientă. Gura îi era amara, capul îl durea îngrozitor şi era atât de obosit!

— Intraţi, spuse, chinuindu-se să-şi aducă aminte cine erau şi de ce îl căutau. Luaţi loc, adăugă el. Cu ce vă pot fi de folos?

Cei doi păreau acum stânjeniţi, se priveau unul pe altul de parcă nu ştiau cum să înceapă şi-n fulgerarea unei presimţiri Lit îşi dădu seama că cei doi îi vor răul, un rău imens, fără margini.

— Chiar de-aţi venit pentru a mă ucide, se cheamă că mai întâi îmi sunteţi oaspeţi, încercă el să glumească.

Şi totul era parcă o repetare ciudată a unor lucruri petrecute şi consumate deja, aceste vorbe le mai rostise cândva în aceleaşi împrejurări… se

chinuia zadarnic să-şi amintească dar nu mai ştia nimic… nimic… nimic!

— Nu, n-am venit pentru aşa ceva şi, chiar dacă ai să rămâi la această părere, dimpotrivă: am venit să te readucem la viață, spuse unul dintre tineri.

— Sunt mort aşadar, râse Lit – cei vechi erau de părere că morții trebuie lăsați în pace! Nu vreți o cafea? Ea singură ne-a însoțit până aici din vechea lume.

— Nu, Lit, spuse acelaşi bărbat, nu vrem cafea. Vrem numai să plecăm. Şi să te luăm cu noi… Acum!

Surâsul îi îngheță pe buze.

Ochii lui mari fixară pe străini şi, cu un pas lateral, încercă să-şi pregătească un salt. Dar cel doi săriseră deja în picioare – două pistoale mici apăruseră în mâinile lor. Instantaneu, ca într-un vis urât, îşi aduse aminte totul. Mâinile i se lăsară moi de-a lungul trupului, umerii i se gârboviră. Îşi trecu limba peste buzele uscate:

— Nu trageți! … Nu e nevoie…

Nimic pe chipul lui nu mai rămăsese neatins. O adâncă suferință distrusese în câteva secunde orice expresie. Cu palmele întinse spre ei a rugă, încremenise aşa, pradă unei dureri adânci:

— Voi sunteți oameni, Il, nu sunteți roboți! Lăsați-mă s-o mai văd o dată! …

Cei doi îl priveau atent, împietriți ca două statui.

— Ştiu că nu aveți voie… cunosc regulamentul – am fost doar şeful Comandamentului Patrulelor

Temporale – şi totuşi... lăsați-mă vă rog... am iubit-o atât de mult!

Pistolul din mâna unuia dintre cei doi începu să tremure uşor, apoi alunecă cu braț cu tot de-a lungul corpului.

— Bine, Lit, spuse cel care se numea Il, dar venim cu tine. Şi... încă ceva... nu încerca s-o salvezi aşa cum ai încercat în rândurile trecute: e o absurditate!

El clătină din cap în semn că a înțeles şi îşi urni cu greutate paşii spre dormitor, asemeni unui condamnat.

Cu brațele desfăcute în lături, acoperind cu părul despletit jumătate din pat, Zin dormea. Lumina albă a lunii cădea prin fereastră pe chipul ei de o neînchipuită frumusețe.

Lit se plecă asupra ei şi o sărută.

Medalioanele de pe piepturile celor doi fulgerară şi, aproape simultan, se stinseră.

— Să ne grăbim, spuse unul dintre ei neliniştit.

Afară tăcerea nopții fu tulburată o clipă de trecerea unui magnetobuz. Refrenul unui cântec vesel urcă de jos, din stradă, până la ei şi se topi în depărtare. Prin ochiul ferestrei se vedea un petic de cer albastru punctat cu stele strălucitoare.

— Nu pot, spuse Lit, s-o previn? ... Doar câteva cuvinte scrise...

— Nimic, spuse Il, şi pentru întâia oară glasul lui nu mai avea în el asprime. De ce ai plecat atunci, Lit, întrebă el compătimitor, de ce?

— Erau alte vremuri... Şi dacă nu voi pleca mâine – adică, dacă n-aş fi plecat atunci – crezi... că accidentul... n-ar mai fi avut loc?

Se apropie de pat şi-şi privi îndelung soția:

— Adio, spuse el. Nu pot sa fac nimic, nici măcar să mă mai gândesc la tine. Acum mă întorc în timpul meu, pentru că sunt, Zin, foarte bătrân! ... Şi pentru ca nu ne vom mai vedea niciodată, am să-ți spun un lucru, Zin: nu am mai întâlnit niciodată alta ca tine!

Cei doi bărbați îşi duseră mâinile la medalioane. O lumină vie inundă încăperea din care toți trei dispărură.

Şi apoi coborî întunericul.

*

Când Zin se trezi, era aproape dimineață.

Se ridică, privi la ceas şi zâmbi:

— Bietul Lit! A plecat deja! Ce să-i faci, afacerile-s afaceri...

Dar deodată, scoase un țipăt: pachetul pe care el îl pusese pe noptieră, de cu seara, cu mare grijă, era tot acolo!

— Actele, strigă ea înghețată de spaimă. A uitat actele!

Aşa cum era, se repezi la videofon:

— Alo, centrala! Trimiteți urgent un magnetomobil la 0012—C! Urgent!

Şi fugi să se îmbrace: trebuia să ajungă la Lit, poate în clipa asta pierdea milioane la bursă.

Ieşi în grabă din apartament, repezindu-se la lift.

Şi nu ştia că mai făcuse acest lucru şi nici că jos, în stradă, şenilele magnetobuzului aveau s-o strivească pentru a treia oară...

OVIDIU CORIOLAN PECICAN

REVELAȚIA

Dimineţile urcă pe ecran ca aduse de un suflu puternic. Cineva – s-ar zice – dinamitează încă mereu, la nesfârşit, partea ascunsă a planetei. Spre Sala Ecranului se ajunge cu destulă greutate prin culoarele labirintice (pline de surprize) ale staţiei. Ieşind din încăperea destinată ţie, ştii încotro te îndrepţi: ţelul tău este Sala Ecranului. Nu ştii însă decât în liniile cele mai mari prin ce vei trece. Într-una din zile, după o primă sută de metri, vei aluneca în apele oceanului şi nu e exclus să întâlneşti acolo nişte rechini. După alte câteva zeci de paşi, în spate îţi va sări un jaguar – asta mai ales pe culoarele marcate cu vopsea fosforescentă. (Acestea sunt pentru absolvenţii cursului „Survivre", numai ei ştiu cu precizie cum poate fi înlăturat un jaguar). Uneori însă vei întâlni şi surprize mai plăcute. Cineva spunea ieri – n-aş putea spune cu certitudine care anume din noi (aveam pe cap căştile şi încercam să îmi reprezint cât mai fidel Pământul aşa cum arăta el înaintea războiului) că pe drum a întâlnit nişte cavaleri care i-au oferit reprezentaţia unui turnir. Chiar eu, dacă mă gândesc bine, păstrez cu bucurie amintirea întâlnirii mele cu o şatră de ţigani medievali pe unul din culoare. Datoram aceste întâlniri – atât pe cele plăcute cât şi pe celelalte – programului staţiei „Antares". E un program despre a cărui complexitate ştim deocamdată prea

puțin. Probabil că nu vom şti totul niciodată. Se ştie însă cu siguranță că „întâlnirile” acestea fac parte din antrenamentul presupus de cursurile „Survivre” şi „Reintegration”. Programarea lor se face de către creierul stației după legi pe care nu le putem dibui. La fel ne rămâne ascuns şi felul în care aceste proiecții holografice înmagazinate de memoria – biologică, nu electronică! — A creierului, capătă materialitate şi realitate. Şi dacă tot am ajuns până aici, am să fac o mărturisire: creierul stației face permutări între culoare, schimbându-le traiectoriile. E posibil ca şi alții să fi observat acest lucru, dar nimeni nu a adus până în prezent vorba despre asta. Cât despre mine, mie măsurătorile mi-au spus totul.

Într-o vreme ajungeam până departe, către capătul celălalt al stației (după socoteala mea), mergând încordat şi pregătit pentru orice. Întâlneam câte un super-magazin în flăcări sau epava unei corăbii eşuate într-un banc de nisip, dar nu mă temeam. Îmi era mult mai teamă de întâlnirea cu una dintre băbuțele acelea care pot să-ți modifice cu o singură privire liniile din palmă. Auzisem de cazuri în care apăruseră. Mai pe urma însă n-am mai reuşit să obțin senzația aceea de înaintare în profunzime. De câtva timp drumurile mele eşuează în Sala de Conservare a Limbilor sau în Sala Atlasului Noetic.

Despre Sala Ecranului ştim iarăşi foarte puține. În legătură cu ea circulau din gură în gură o serie

întreagă de enunțuri. Unul dintre acestea e cel după care până acolo nu ajung decât cei aleşi. Într-adevăr, cei câțiva oameni care ajunseseră până acolo – mă refer la cei pe care îi cunoşteam – aveau ceva special, deşi la rigoare mi-ar fi greu să spun ce anume. Am vorbit cu ei fără să reuşesc să obțin mare lucru. Nu simțeau nevoia să destăinuiască nimănui, nimic. Mai apoi dispăreau definitiv.

În această dimineață am pornit ca de obicei în josul culoarului, purtând întipărită în minte o hartă ideală pe care erau însemnate mai toate cunoştințele mele despre stație. Rămâneau o mulțime de zone întunecate şi nici chiar ceea ce cunoşteam nu era un teritoriu cucerit, căci creierul combina la fel de imprevizibil culoarele, de fiecare dată. Pe culoar ninsese şi era frig. Am depăşit în goană nişte iurte din care se chinuiau să iasă eschimoşi înarmați cu harpoane lungi. Poate se pregăteau de vânătoare, nu ştiu. În conformitate cu una din prescripțiile de bază ale cursului „Survivre" e mai bine însă să fii prevăzător. Am mers apoi grăbit printr-o zonă în care decorul stației era nedisimulat. Apoi am pătruns printr-o zonă parfumată. Am trecut prin cadrul unei uşi şi-am ajuns în fața unei femei. N-o mai văzusem niciodată, dar m-am simțit imediat pregătit pentru această întâlnire. Cred că am iubit-o din prima clipă. Nu mi se mai întâmplase niciodată să întâlnesc o femeie. Auzisem de la alții

că există şi o astfel de posibilitate, dar cei mai mulți se arătau nedumeriți în fața acestei probe. Era desculță. Nici nu mai ştiu cum era. Am primit-o la pieptul meu de îndată. Ne-am iubit apoi îndelung, neținând seama că nu ştiam de unde vine şi în ce măsură este o ființă reală. N-am mai vrut să plec. Ea a fost cea care m-a împins pe coridor, mai departe. Parfumul se împrăştiase, iar pereții culoarului redeveniseră argintii, cum îi ştiam. M-am gândit o clipă că mă aflam în preajma camerei mele, din nou. Uşa din fața mea s-a deschis şi m-am regăsit într-o sală goală, cu pereții albi. Abia apoi, când peretele s-a refăcut, am realizat unde nimerisem. Mă aflam în Sala Ecranului iar peretele acela nu era decât Ecranul pe care se proiectau imaginile planetei.

Răsărea soarele şi lumina rupea noaptea în mari pânze purtate de vânt. Părea că pustiul îşi trimite mesajele de praf în amestec cu răsăritul.

În timp ce priveam ecranul, am auzit vocea creierului stației, care-mi vorbea:

— Bună dimineața! Repet: Bună dimineața! Ai trecut proba dragostei. Felicitări! Te afli în Sala Ecranului şi ai în fața ochilor tăi Pământul.

Aici imaginile arătau pustiul acela nisipos, prins uniform de ochii nevăzuți ai stației pe mii de kilometri distanță. Fundul nisipos al Atlanticului. Ceea ce odată se numea Everest... Resturile roşcat-metalice, măcinate, ale fostei mari metropole...

— …Eşti unul din cei apți să înceapă pe Pământ o nouă viață. Felicitări!

În timp ce creierul îmi comunică faptul că am absolvit cursurile „Survivre” şi Reintegration, am simțit că în Sală mai pătrunsese cineva. Era, bineînțeles, ea.

În aceste condiții, războiul acela pustiitor, de a cărui amintire nu scăpasem până atunci niciodată, începea să nu mai conteze.

ALEXANDRU PECICAN

INSULA DE HÂRTIE

Când eram mic – odată, demult – am citit o carte foarte interesantă şi, tot recitind-o, m-am obişnuit sa adorm, în nopțile lungi de iarnă cu cartea în brațe. Dar nu m-am mulțumit cu atât. Mi-a intrat mie în cap că personajele acelei povestiri fabuloase – cu piraţi şi cadâne răpite din îndepărtatele seraiuri şi nave cosmice rătăcitoare – sunt nişte oameni în carne şi oase cu care eu aş putea intra în vorbă, scriindu-le lungi scrisori autobiografice.

Bunicii mei deveniseră bănuitori când, tot mai des, mă vedeau urcând în podul casei, unde zăboveam ore întregi. Mie, însă, nu-mi păsa. De acolo, de sus, lansam bărcuțe şi păsări de hârtie care pluteau prin aer până departe, unde nu mai vedeai cu ochii.

Colegii mei de grădiniță râdeau de mine când le arătam cărțile poştale trimise de prietenii mei Ali-Baba, Sindbad Marinarul sau George Corson, deşi înfățişau întotdeauna oraşe şi oaze necunoscute. Ei spuneau că de câte ori căutau pe hărțile terestre sau astrale acele locuri nu găseau decât nişte mari pete albe pe care scria: „aici sunt tigri”.

Odată, Emirul mă înştiință – într-o depeşa scrisă pe un covor zburător împodobit cu peceți şi panglici colorate – despre vânătoarea de fluturi pe care o plănuia şi la care eu eram invitat de onoare. Altă dată – era într-o sâmbătă – m-am trezit la căpătâiul patului cu un întreg alai de cavaleri ai

Mesei Rotunde, care şi-au făcut din pantalonii mei scurți flamură de luptă. Şi nu s-au lăsat până ce n-am plecat cu ei în căutarea uriaşilor veniți de pe Jupiter.

Acum sunt foarte ocupat. Călătoresc prin tot felul de locuri – purtat de vânt –, căci sunt mereu invitat. Chipul meu a ajuns sa prindă ceva din frăgezimea hârtiei. Colegii mei au ajuns oameni mari. Câteodată, vreunul din ei, împovărat de ani, îşi îndreaptă spinarea şi, cu o mână tremurândă, mă scoate de prin vreun raft, citindu-mă nepoților adunați în jur. Cel mai bine mă simt însă atunci când, scos pe furiş din ghiozdanul vreunui năstruşnic, asist din ultima bancă la vreo oră plictisitoare de şcoală…

Şi uite aşa trece timpul…

Sunt ani, deja, de când, retras pe insula mea de hârtie, fac semne prietenoase cu mâna navelor cu copii ce trec pe lângă țărmul meu.

MIRCEA OPRIȚĂ

ANDROIDUL ŞI PRINȚESA

Întâi n-am simțit durerea. Deschisesem unul din cei trei ochi, pe cel din frunte, şi vedeam, la o palmă sub el, pământul uscat, lutul acela frământat de roțile carelor şi lăsat să se întărească aşa, cu urme de roți şi de copite întipărite în el. Îmi venea să scuip, îmi intrase pământ în gură. Simțeam o agitație străină în jur şi, în primul moment, nu mi-am amintit ce se petrecuse, îmi era mintea înceţoşată şi nu puteam să înțeleg de ce se agitau atâta cei pe care încercam să-i recunosc cu mirosul, cu auzul, fără să-i văd. „Iar l-a trântit!" am auzit un glas şi abia atunci m-a săgetat durerea în cele două brațe stângi şi în lungul coloanei vertebrale. M-a săgetat cumplit şi am urlat, cu botul încă înfipt în pământ, în poziția neverosimilă în care căzusem. Am urlat şi am gemut, în vreme ce mă întorceau pe o parte, pentru că singur nu puteam face nicio mişcare, aş fi căzut acolo, cu capul prins sub greutatea corpului umplut de fierbințeală şi dureri.

Erau mai mulți şi, totuşi, abia reuşiră, după opinteli zdravene, să mă răstoarne pe-o parte şi să-mi elibereze capul. Sfâşierea aceea care mă măcina devenise insuportabilă, puțin a lipsit să nu recad în leşin. Apoi mi-am simțit gâtul liber, iar ceilalți observară mişcarea şi careva mi-a aruncat acrit, poate că şi compătimitor: „ai pățit-o iar, solzosule!" Între timp mi se dezlipiseră pleoapele

de pe toți ochii şi puteam să-i văd cum îmi pipăiau spinarea şi labele, în special pe cele din stânga. „Are fracturi, uite cum îi atârnă!” spunea piticul despre una din labe, privind-o de la distanță, ca să nu mi-o răstorn din nebăgare de seamă peste el. Alături, vrăjitoarea îşi molfăia gingiile şţirbe, țintindu-mă cu un ochi apos, celălalt era complet acoperit de albeață, şi chicotea din când în când, chicotea enervant, răutăcios, încât îmi venea s-o măturdin drum cu coada. Dar aveam nişte vertebre sfărâmate în cădere şi coada îmi era paralizată; de la jumătate în jos corpul nu mă asculta şi tot de acolo urcau în lungul spinării, valuri fierbinți, înfiorându-mi carnea într-un tremur neîntrerupt.

Ursul mă pipăia: „Aici te doare? Dar aici?” auzeam întrebările lui şi în câteva rânduri i-am simțit răsuflarea, fierbinte, aproape de obrazul meu: „Mă doare!” am gemut, tocmai când termitele uriaşe sfârşeau de întins plasa; cred ca mă temeam mai mult de o eventuală nouă răsturnare, în plasă, decât de atingerile ursului, aşa grele cum erau. Şi mi-au spus că trebuia să fiu transportat; totul era pregătit ca să fiu luat şi dus de acolo. Am urlat iar, deşi ştiam că mă împotrivesc degeaba. „Strici reprezentația, nu te putem lăsa aici!” chicotise vrăjitoarea, cu piticul atârnat de poalele ei zdrențuite. Le-am spus că nu-mi pasă de nicio reprezentație, să-mi dea pace, să nu-mi tot tragă labele, chiar dacă erau rupte, să le lase aşa. Dar

furnicile sfârşiseră treaba şi înțelegeam că nimic nu avea să-i împiedice să mă răstoarne în plasă – nici răgetele, nici loviturile neputincioase ale labelor care îmi rămăseseră întregi.

„E prea greu, zicea spânul, ar trebui să chemăm ajutoare”, iar ursul era de acord cu el, şi-a permis chiar o ironie: „de ce te-ai îngrăşat atâta, solzosule? M-a întrebat, mângâindu-mi țeasta cu laba lui păroasă. Dacă erai mai uşor, poate că nu-ți frângeai spinarea, căzând…” Apoi cercetară cu toții înălțimea şi panta aproape verticală pe care mă rostogolisem. „N-a avut nici măcar de ce se agăța, în cădere”, observă piticul, cu ochii la dârele adânci, zgâriate pe piatră şi prin iarba uscată, cum încercasem să mă prind cu ghearele, înainte de a mă prăbuşi în drumul acela mizerabil, cu urme de care. De departe cineva striga, voia să ştie ce se întâmplase, iar ursul l-a privit întrebător pe spân, înainte de a răspunde. „Spune-i că nu mai continuăm, sa iasă de sub pod!” hotărî spânul, apoi arată spre mine: „Oricum, cu ăsta am terminat, o să stea vreo două săptămâni în convalescență…” Dacă sudura oaselor avea să reuşească perfect, am adăugat eu în gând, muşcându-mi de necaz limba bifurcată. Dacă nu aveau să fie complicații. Ultima dată atâta stătusem, două săptămâni, imobilizat într-o enormă cămaşă de ghips.

Nu mai ştiu de unde a apărut, în fugă, Verdeş, cu coroana strâmbă pe cap, amenințând cu

sceptrul. „Vă arăt eu vouă! Striga. Numai de glume vă țineți! Ați întrerupt din nou şi ăia stau cu ochii pe noi… O să vă reclam, să vă scoată din joc!” Se oprise la câțiva paşi, furios, cu ciulim agățați de poala caftanului, cum şezuse sub pod, aşteptându-şi rândul. Răsuflăm şuierat, cu capul lipit de pământ, şi numai ochii mi-i roteam în orbite, ca să nu scap mişcările celor din jur. „Lasă-l, zicea vrăjitoarea, şontâcăind pe lângă Verdeş. Lasă-l, că era să-şi rupă gâtul, săracul!” Şi chicotea gros, din străfundul cocoaşei parcă, încât nu mi-am putut da seama dacă babornița mă compătimea într-adevăr sau dacă nu cumva îşi bătea joc de mine, chiar în starea în care ajunsesem. Am suspectat-o întotdeauna, nu-mi plăcea şi nu puteam avea încredere în ea.

Verdeş se mai potolise, bombănea în barba lui încărunțită, mestecându-şi un colț de mustață sură. „Cum te mai simți?” m-a întrebat, înțepându-mă cu sceptrul într-o coastă. Nu mă simțeam cu nimic mai bine decât la început, după ce deschisesem un ochi şi văzusem, la o palmă sub el, pământul frământat de roți şi copite. Apoi, pe neaşteptate, Verdeş se lăsă apucat de o nouă criză de nervi. „Unde-i celălalt? Striga. Sa vină aici, să dea socoteală! Să răspundă pentru măgăriile lui!” Am privit în sus, fără să-mi mişc capul aşezat pe pământul lutos, şi am văzut, cu toții am văzut, călărețul. Avansase până la buza prăpastiei şi, fără să descalece, ne privea şi el. „Vino jos!” țipa

Verdeş, scuturându-se sub caftan, cu coroana într-o mână şi cu sceptrul în alta. „Vino să vezi ce-ai făcut, nepriceputule, vagabondule, încurcă-lume ce eşti! Era să-l omori. Ai dat spectacolul peste cap şi, în plus, era să-l omori! Vino jos, că, dacă nu, voi cere să te scoată din rol, să te trimită unde vor, dar să nu-ți mai văd mutra pe aici...” Călărețul ne privea în tăcere, nu răspunse amenințărilor şi după câteva minute, l-am văzut întorcându-şi calul şi dispărând dincolo de buza prăpastiei.

„Îl scot din joc! Bombănea Verdeş înfuriat. Să meargă unde vrea, n-are ce căuta aici dacă nu respecta programul şi face exces de zel!” Ursul se aşezase în marginea drumului, pe labele dinapoi. „Puah! Se strâmbă el. Nu-l poți scoate din joc, e un rol principal. Nu uita ca mulți vin aici pentru el. Are priză la public, mai ales la copii. Şi, la urma urmei, aşa e destinul lui, trebuie să învingă de fiecare dată”. Verdeş se mai înmuiase. Se aşezase lângă urs şi lângă spân, cu coroana şi sceptrul alături, încât părul cărunt i se revărsa, lung, pe umeri, încadrându-i fața plină de zbârcituri. „Înțeleg că trebuie să învingă, spuse el. Dar de ce să-l zdrobească pe ăsta, de ce să-i rupă spinarea şi să-l facă inapt pentru rol?” Spânul observă apoi că nu era nimic foarte grav, plasa era pregătită, aşa ca puteau să mă transporte oricând la cei mai apropiat punct de reanimare. „Va sta solzosul un timp acolo, până când îl vor cârpi şi-l vor face la

loc”, era de părere spânul, dar ei n-avea habar ce înseamnă să zaci, cu o masă de aproape o tonă, într-un corset de ghips pe potriva corpului meu.

Durerile mă mai lăsară, dar respiram greu, şuierat, iar praful se spulberase dinaintea nărilor mele, lăsând să se vadă pământul ars de soare şi crăpat. „Şuieri ca o maşină stricată, solzosule!” îmi spuse piticul, apropiindu-se de capul meu; abia cu puțin îmi trecea peste nări, cum țineam capul lipit de lutul drumului, iar el venea clătinat pe picioarele lui scurte, de copilaş. N-aveam niciun chef de conversație cu el, cu nimeni, aşa că am sforăit odată zdravăn, suficient de tare ca să-i tai îndrăzneala şi să-l fac sa se retragă, înainte de a-i răsturna cu o răsuflare mai bine reglată. A luat-o la fugă, caraghios, ascunzându-se în şanț, de unde mă privea din când în când cu nişte ochi nedumeriți. Ceilalți şedeau pe marginea şanțului şi discutau despre spectacolul întrerupt prin accidentarea mea. Spânul era de părere că spectacolul trebuia suspendat până la însănătoşirea mea, ursul clătina din capul lui teşit fără să spună nimic, iar Verdeş părea hotărât să găsească o soluție, alta decât suspendarea. „O să fim iarăşi mustrați, dacă suspendăm”, se căină el. „N-avem ce face, zicea spânul, şi ăsta are un rol principal, copiii vor să-l vadă, chiar dacă nu-l iubesc şi se tem de el. Vor să-l vadă luptându-se pentru fata şi, în cele din urmă, răpus”. Verdeş propusese atunci să fiu înlocuit de vrăjitoare, să-

mi țină ea locul câteva zile. „Şi cu programul meu ce fac?” întrebase cocoşată, nemulțumită de perspectivă.

Adevărul era că fiecare avea un program bine stabilit. Eu, de pildă, trebuia să dau târcoale palatului unde Verdeş îşi vedea de treburile lui, sufocat de obiceiurile curții şi de curteni şi mai ales de capriciile fetelor mai mari. O bună parte din spectacol se consuma acolo, fără intervenția mea, dar asta nu însemna că eram scutit de rol, trebuia să stau mereu la pândă, schimbându-mi poziția, pentru a mă apropia neobservat de terasă. Drumul îmi era însemnat, mă târâsem prin pădurea tânără şi, de-a lungul pârâului până când apăruse acolo o pârtie largă şi netezită, cum apăsam pământul ca greutatea corpului meu. Nu trebuia să intervin decât atunci când prințesa cea mică ieşea pe terasă, însoțită de surori şi de prietene. Prințesa cea mica era, în felul ei, o frumusețe răpitoare – eu, cel puțin, trebuia să mă las cucerit de la prima ei apariție şi să dau năvală pe terasa, stârnind panica între însoțitoarele fetei lui Verdeş. Dispăream cu captiva şi iarăşi nu mă mai interesa ce avea să se petreacă în palat, după ce încetau țipetele şi spaima. Trebuia să ajung cât mai repede la cuibul meu, pe înălțimea care se amenajase special pentru asta, dându-i-se o fațadă de munte golaş.

Apoi, aşteptam. Când patrulam pe afară, cercetând împrejurimile, prințesa apărea la

fereastră, dincolo de zăbrele şi plângea sfâşietor, rugându-mă s-o eliberez; uneori o apuca aşa, câte o criză de nervi şi scutura zăbrelele, blestemându-mă şi țipând. Intram înăuntru, având grijă să trag zăvoarele. Şi atunci prințesa cobora de la fereastră, pe scara care îi fusese aşezată acolo. Îşi tampona lacrimile şi rămânea vreme îndelungată în fața oglinzii, pieptănându-se. Îi plăcea să-şi facă diferite pieptănături, însă la fereastră nu putea să apară decât cu părul lung, despletit, căzut peste umeri şi sâni. Îi mai plăcea să cotrobăiască prin lăzile cu podoabe, să aleagă la nesfârşit bijuteriile şi să le încerce pe rând.

După o vreme sosea androidul acela frumos, târând după el o faima de viteaz câştigată într-un şir de întâmplări care iarăşi nu mă interesau, făceau parte din programele stabilite pentru urs, pentru spân şi alți câțiva pe care îi vedeam foarte rar. Consultam orologiul străvechi, aşteptam să vină timpul potrivit, apoi îi făceam semn prințesei sa urce la locul ei din fereastra zăbrelită şi ieşeam, deschizând porțile larg, cu mult zgomot, erau nişte porți masive, de fier. Androidul străbătea călare pajiştea de la poalele muntelui artificial, însă eu trebuia să-l întâmpin sus, pe un mic platou, ca să-i dau posibilitatea să urce drumul şerpuit într-o goană nebună; se pare ca momentul era de un efect extraordinar. Urma un schimb de replici, din care să se înțeleagă că el o voia pe prințesă, iar mie nici prin gând nu-mi trecea să i-o dau. „Cum

doreşti să ne batem? Întreba el. În trântă să ne trântim, sau în săbii să ne tăiem?" Iar eu, alegeam lupta cu săbiile, fiind mai spectaculoasa, altfel l-aş fi obligat să descalece şi să accepte o trântă cu totul inegală, dacă s-ar fi pus în balanță corpul lui uşor cu masa mea apreciabila. Şi uite aşa, după o scrimă lejeră, în timpul, căreia trebuia să sar şi să mă strâmb în fel şi chip, ca să par şi mai înspăimântător decât sunt, eu mă dădeam învins, iar androidul îşi lua fata şi se topea în zare, spre curtea lui Verdeş, care-l aştepta cu masa întinsă pentru nuntă.

„Eu cred că solzosul a făcut totuşi ceva, până când a ajuns în starea în care îl văd acum", le spunea celorlalți piticul, cu o expresie rea, întipărită pe fața lui lătăreață. Am mârâit. „Spune drept, solzosule, ce-ai făcut? Mi se adresă el de la distanță. De ce te-a aruncat *frumuşelul* în prăpastie?" Ceilalți păreau înclinați să-l asculte şi cu toții aşteptau răspunsul meu. „De prost ce-i, de asta m-a împins în prăpastie! Am gemut. E un android slab la minte!" Spânul îşi aminti că nu mă puteau lăsa mult timp acolo, trebuiau să facă neapărat ceva, înainte de a mi se agrava situația, aşa spunea. „Pe *frumuşel* îl întrebăm după ce terminăm cu ăsta, zise Verdeş, arătându-mă cu sceptrul. Oricum, e pentru a doua oară că-l zdrobeşte într-un hal fără hal. Să-l întrebăm dacă s-a săturat cumva de rol, de vrea să ne distrugă spectacolul..."

Aproape imediat după asta sosiră şi oamenii, o echipă de intervenție, i-am recunoscut după salopetele lor argintii. „Ați făcut-o lată!” zise unul dintre ei, în timp ce trăgeau plasa aproape de mine, ajutați de termitele mute. L-am auzit pe Verdeş interesându-se dacă spectatorii plecaseră. I s-a răspuns că nu plecaseră, erau încă acolo şi ne urmăreau, iar Verdeş auzind asta, şi-a desfăcut mâinile în lături, într-un gest de deznădejde care completa fericit expresia chipului său. Vrăjitoarea chicotea în pumni bucuroasă de întorsătura pe care o luase spectacolul, cu deznodământul neaşteptat al accidentului meu. Am răcnit din nou, când m-au răsturnat în plasă şi, pentru câteva clipe, nici n-am mai auzit încurajările lor. De la mijloc în jos, corpul parcă nu mai era al meu, acolo nu simțeam nicio durere, nu simțeam nici măcar atingerile. Cineva mă compătimea iarăşi: „Vor avea de lucru până te adună la loc, spunea. N-o să-ți fie uşor!” Apoi fixară la capetele plasei buteliile care trebuiau să mă ridice în aer.

Pluteam, suspendat în plasă, la vreo treizeci de metri înălțime când am auzit tropotul şi, răsucindu-mi gâtul inelat, l-am văzut pe *frumuşel* venind ca o vijelie pe drumul scorojit de căldura soarelui. Calul scutura spume în stânga şi în dreapta, năduşit de atâta alergătură, înnebunit de calcanele *frumuşelului,* care nu-l cruța deloc în dorința lui de a mă prinde din urmă. De gât i se agățase prințesa, îmbrăcată în rochia ci lungă şi

albă, îi cuprindea pieptul cu unul din braţe şi părea destul de speriată, se temea probabil să nu alunece jos din goana calului. Rochia şi pletele blonde fluturau în vânt, dând cuplului o notă de eleganţă: spectaculara, dar atunci am înregistrat asta în fugă şi, cu toată durerea şi cu toată invaliditatea mea, n-am putut să nu mă întreb, nedumerit, ce-l determinase pe *frumuşel* să se abată de la programul său, ca să mi se ţină pe urme. După ceea ce făcuse, putea foarte bine să-şi ia prinţesa în şa, să întoarcă şi, fără oprire, să gonească spre curtea lui Verdeş, unde îl aştepta ca în fiecare seară, masa gata întinsă. Dar el ieşise de pe traseul obişnuit (pesemne nu-i mai păsa nici lui de spectatori) şi, trecuse ca o nălucă printre cei de jos, încremeniţi de uimire, şi nu-şi domoli armăsarul decât atunci când ajunse sub mine. Îi vedeam faţa întunecată şi ochii scăpărând, cum privea în sus, spre plasa în care eram transportat la punctul de reanimare.

— Solzosule! Mi-a strigat. Acum ai scăpat uşor, ţine minte. Data viitoare, dacă mai faci figura aceea, o încurci rău de tot, să ştii! Nu mai rămâne os lângă os în tine!

Şi, strunindu-şi calul, îl întoarse în mijlocul drumului, ca să pornească înapoi la pas, cu prinţesa alături: doi androizi, unul întunecat şi mânios, celălalt tremurând încă de emoţiile cursei. Ce-o fi având? Mă întrebam, răsucindu-mi gâtul ca să le urmăresc îndepărtarea, până când

dispărură după colină. De ce era aşa de pornit? În fond, nu făcusem decât o simplă glumă. E drept că o repetasem şi, de fiecare dată, *frumuşelul* acționase ca un scos din minți. Dar eram sătul până peste cap de clişeu, aşa că mă abătusem aproape fără voia mea de la subiectul înscris în program, iar la întrebarea lui, pusă acolo, sus, pe platou: „în trântă să ne trântim, sau în săbii să ne tăiem" am dat un răspuns pe care nu-l aştepta. „Ba în trântă, că-i mai dreaptă!" i-am spus şi, ştiind că în felul acesta nu-i lăsasem nicio şansă, că aveam să-l înving, să fie şi el măcar o dată învins, măcar o dată, i-am mai spus să-şi ia adio de la fată, hotărât fiind ca în seara aceea să-i țin eu locul, alături de prințesa, la masa de nuntă a lui Verdeş cel cărunt. Atunci în loc să descalece şi să primească lupta, *frumuşelul* s-a năpustit cu calul peste mine şi m-a răsturnat în râpă.

Mă întreb uneori: ce l-o fi apucat? De ce era atât de pornit împotriva-mi? Ceea ce s-a întâmplat atunci nu făcea parte din spectacol, sau, dacă vreți, era un spectacol deosebit, altul. Câteodată pun totul pe seama lipsei de umor a *frumuşelului.* Eu, în locul lui, aş fi acceptat o răsturnare de roluri, chiar şi numai aşa, de amorul artei. Ca să văd ce iese din spectacol cu un asemenea deznodământ neaşteptat. El nu, de două ori era cât pe-aci să mă omoare de-a, binelea! Asta nu mai figura în program şi totuşi era s-o facă.

Alteori mă gândesc că, poate, pentru fată... îl

amenințasem, ştia că, învins fiind, aveam să-l înlocuiesc la masa de nuntă cu care se termina spectacolul din seara aceea. Şi nu voise să se întâmple aşa, ar fi fost în stare să mă ucidă, numai să nu se producă schimbarea de roluri. Nu cumva *frumuşelul* e îndrăgostit de-a binelea mă întreb, dar tot eu râd, fornăind şi bătându-mi burta cu mai multe labe odată, ca de cine ştie ce trăsnaie. Auzi, auzi! Îmi spun. Un android îndrăgostit... Sau, mai ştii dacă nu? ... Dacă nu cumva, executându-şi de atâtea ori numărul pentru plăcerea unei mulțimi de spectatori nevăzuți, şi-a luat până la urmă rolul în serios?

LEONARD OPREA

KIAI

„Stau singur şi dorul de crimă mă apasă”, gândeşte samuraiulalb numărându-şi încă o dată panopliile. Privirea lui mângâie ţevile translucide ale laserelor, mânerele de fildeş ale pumnalelor, şerpii aurii de pe cilindrii subţiri ai psihoinhibatoarelor, tuburi albenegre – sarbacanele şi, într-un târziu, se opreşte tulburată asupra blazonului legiunii *Hara:* floarea sângerie ce atinge cu vârfurile petalelor colţurile pentagonului alb, peste care se suprapune.

„Acum douăzeci de ani: crimă-amintiri-definiţie-a-durerii-singurătăţii; megabushido: cod de onoare-principii sacre întruchipate în solargenţi şi credite sacrosancte. Un vechi percept… Viaţa e paiaţa timpului. Trăieşti oare?”

Samuraiulalb – chimonoulnegru flutură, fulger albăstrui – sabia ţâşneşte de lângă coapsă, şuieră pentru o fracţiune de secundă şi, cu mişcări aproape nevăzute, e băgată din nou în teacă. Plutind prin cameră, planeta miniaturizată rămâne întreagă pentru câteva momente, apoi două semisfere se dezlipesc încet, urmându-şi, fiecare independentă, zborul.

Cu spatele drept şi capul plecat, samuraiulalb stă în genunchi, şezând pe călcâie. N-a aruncat nici măcar o privire furişă înspre semisferele planetei pe care, timp de douăzeci de ani, a făcut parte din corpul de elită al legiunii *Hara.* Se uită

la mâinile lui sprijinite pe genunchi şi pare fascinat de revărsarea venelor pe sub pielea de alabastru. „Sunt obosit, incredibil de obosit şi pot muri dezintegrat, ca orice muritor. Legea efortului invers: întrebări fără sens pentru a da răspunsuri anapoda şi adevărul va țâşni treptat din străfundurile sufletului. Întrebare: Suflet? Răspuns: Mai port oare podoaba zborului? Nu trebuie să mă opresc. Întrebare: Când singurătatea devine o crimă? Răspuns: Liniştea nu îngheață niciodată".

Samuraiulalb inspiră adânc şi expiră încet, relaxându-se: „Moartea, o floare nemaivăzută? ... Loialitate şi vitejie".

*

Samuraiulalb cunoaşte şi respectă cu demnitate, noblețe, cinste şi curaj, megabushido-ul.

După ani şi ani de fapte strălucite, samuraiulalb împlineşte vârsta la care trebuie să se retragă în pustietatea unui asteroid-templu unde va medita, plin de umilință, până la sfârşitul zilelor lui. Dar, înainte de a se adăposti sub acoperişul lăcaşului sfânt predestinat lui, în care va începe asceza ce-l va călăuzi pe drumul anevoios al iluminării, slujiții cu adâncă şi veşnică devoțiune, niciodată-văzuții-cu-adevărat zenşoguni, îi vor încununa periplul lumesc rugându-l sa îndeplinească o ultimă sarcina sacrosanctă: învingerea prin dud a *aproapelui, devenit prin nesupunereoarbă duşman*

şi primejdie reală pentru fiecare zenşogun.

Niciun samuraialb n-a ştiut vreodată cine va fi acest ultim duşman, dar a înțeles prea bine că „învingerea prin duel” înseamnă cea mai frumoasă luptă cu sabia împotriva unui adversar ales întotdeauna pe măsura măiestriei lui, căci preavenerații zenşoguni n-au greşit niciodată.

Toți samuraiialbi ştiu că ultima sarcină e primul şi eternul algoritm – cheia de boltă pentru înțelegerea întâiului pas pe calea cea adevărată.

Oricare samuraialb numeşte învingerea prin duel, *primul meu haiku.*

Parasimțul de maestru în arta luptei îl avertizează pe samuraiulalb că se apropie clipa ultimei sarcini: „Pentru prima oară în douăzeci de ani, lupta pe viață şi pe moarte. Apa liniştită a lacului nu oglindeşte luna, iar eu oglindesc fisura adâncă a încrederii. Până acum am ucis? Crimă?”

Samuraiulalb îşi cercetează cu atenție garderoba şi alege un chimonou alb, pe care nu se află imprimat blazonul legiunii *Hara.*

Odată îmbrăcat, samuraiulalb se aşează în poziția de meditație, în genunchi, pe călcâie. Aşteaptă.

„Megabushido-ul a fost tot ce-am avut: cod de onoare, filosofie şi mod de viață – bucuriedurere. Primele mele cuvinte, zenşogun şi megabushido. Libertatea de a înțelege şi a alege? Boul – munca în tăcere”.

Pe ecranul din fața samuraiuluialb apare un

zenşogun. Fața lui senină, albă cu luciri metalice, oglindeşte înțelepciunea şi puterea pe care le simți privind imaginea galaxiei în falsă nemişcare. Adânci ca puțurile universului, ochii lui sunt ațintiți asupra samuraiuluialb. Acesta încremeneşte. Nu răsună niciun glas. Creierul şi trupul samuraiuluialb vibrează tăcut, impunând până şi în cea mai măruntă celulă porunca nerostită, iar zenşogunul zâmbeşte uşor, calm, părând că disprețuieşte umila făptură, dar înțelegând-o, de fapt, călăuzind-o spre iluminare. Apoi zenşogunul dispare şi ecranul îşi recapătă culoarea fumurie.

Samuraiulalb se ridică. Îşi ia sabia. Ştie ce are de făcut, deşi nu-şi cunoaşte încă duşmanul: „Ucid sau lupt? Pietate şi credință filiala. Sute de ființe – cadavre… Am ştiut întotdeauna pentru ce le-am curmat viața. Acum nu ştiu pentru ce lupt? Oare? Înțelepciunea lumii nu-mi aparține, dar mă închin ei”.

*

Samuraiulalb luptă mereu fără a se gândi la moartea reală. Vitejia lui înseamnă teama de moartea încrederii-înțelept-dăruite megabushido-ului.

El nu va fugi niciodată de pe câmpul de luptă fiindcă în ființa lui va sălăşlui nestrămutată porunca dreaptă a zenşogunului.

Duşmanul lui dintotdeauna e nebunul care pune veşnic la îndoială nemărginitabunătate şi

neştirbitajudecată a zenşogunilor galactici, încarnări unice ale megabushido-ului.

*

Lupta a fost lungă şi epuizantă. Cei doi samuraialbi s-au studiat minute în şir: doua mecanisme perfecte ce se pândeau calculându-şi cu precizie şi rapiditate fulgerătoare reacțiile.

Săbiile întinse – doi şerpi încremeniți în aşteptare. Tălpile goale pipăiau în mişcare prelinsă, imperceptibilă, fiecare milimetru de pământ brun. Apoi saltul brusc al chimonoului verde-gălbui, şuierul *şerpilor treziți* la viața, *pupilele dilatate* – oglinzi reciproce, țipatul ce părea că va despica pământul şi jumătatea de trup căzând cu bufnet surd.

Samuraiulalb stă cu picioarele larg depărtate, tălpile paralele şi coapsele arcuite din cauza genunchilor împinşi mult în față. Are spatele drept, capul plecat şi mâinile întinse țin încă sabia în poziția în care a tăiat. Rămâne aşa timp îndelungat, privind fix mărgelele de sânge de pe albul strălucitor al chimonoului, de pe pielea de alabastru a mâinilor.

Într-un târziu, *omul* în chimonou alb rânjeşte scurt, întoarce spatele celor două jumătăți ale *aproapelui* şi pleacă.

În scurt timp ajunge la platforma de aterizare. Se urcă în aerocarul lenticular. Pe ecranul de la bord îl întâmpină luminoase cuvintele:

„Neînțelegerea imediată a faptei înseamnă

încrederea absolută în megabushido, în zenşoguni, maeştrii tăi adevărați”.

Aerocarul decolează cu viteză maximă. Samuraiulalb închide ochii: „întrebare: DE CE? Răspuns: în ceață te călăuzeşti adeseori după chemări care duc spre prăpastie. Un samuraialb a *înnebunit* deci, punând la îndoială megabushido-ul, maeştrii”.

*

Samuraiulalb trebuie să ştie că nu va stăpâni nicicând cu adevărat Kiai-ul, arma supremă, cum îl numesc toți inițiații. Megabushido-ul defineşte Kiai-ul ca fiind proiecția exterioară a forței cosmice necunoscute, existentă în abisul inconştientului. Ființa sau obiectul asupra căruia e îndreptată puterea forței ascunse, moare sau îşi modifică structura, dar acest Kiai e totuşi de o natură inferioară. Kiai-ul superior nu poate fi realizat decât prin revelație şi ea aparține zenşogunilor, dar oricare samuraialb va deveni un zenşogun dacă respectă până la capăt destinul său hotărât de megabushido. Stăpânirea Kiai-ului *absolut* însă poate surveni numai în urma revelației *ultime,* iar eliberarea lui duce la neantizare – unirea cu ființa Universului.

*

Samuraiulalb îşi terminase de mult pregătirile pentru cea din urmă călătorie, pelerinajul spre asteroidul-templu.

Megabushido-ul îi îngăduia să-şi ia rămas bun

cu dispreț de la tot ce-l înconjura. Avea pentru asta trei zile libere.

Timp de două zile, samuraiulalb medita, aplicând neobosit legea efortului invers. Repetase la nesfârşit întrebarea: „Picătura de rouă străpunsă de sabia firului de iarbă – samuraiulalb ucis de mine?” Ciudat şi mereu acelaşi venea răspunsul: „Uneori harakiri e refuzul înțelept şi nobil al propriei tale trădări!”.

În zorii celei de-a treia zi simți ceva necunoscut strecurându-i-se în trup şi cuget. Vru să gândească: „Kiai absolut”, dar în fracțiunea de secundă următoare dispăru, neantizându-se.

În cameră rămaseră doar panopliile şi garderoba, iar într-un colț un chimonou alb pătat de sânge.

MARINA NICOLAEV-UNGUREANU
şi
GEORGE CEAŞU

ELEGIE PENTRU O EPAVĂ CIBERNETICĂ

…anacronic strivit de privirile celorlalți. Plecase însă, liniştit şi senin, nelăsând niciun semn. Ultimul gest de tandrețe s-a destrămat ca o mătase greoaie.

— Marca 42 G^+, generația a treia; Epsilon se numea, spuse ea, întrezărind o vagă speranță.

Cibernofrenul rămase îndelung pe gânduri, ca pentru a-şi reîncărca bateriile. Abia atunci ea observă că *semnul gurii* i se mişca încet, însă nu se auzea niciun sunet. Unicul ochi, din fruntea cibernofrenului, o fixă atent şi deveni luminos. Apoi trupul namilei începu să se clatine ca un metronom stricat:

— Omul are colți de fier, izbucni vocea dură, impersonală. Maşina suferă în tăcere.

— Nu ştiți nimic de Epsilon, marca 42 G^+, generația…

— Omul are colți de fier. Maşina suferă în tăcere, repeta glasul, mestecând cu ură cuvintele.

”E nebun – o maladie cibernetică”, îşi spuse şi spaima o înfioră. „Pe unde să trec?” Cibernofrenul se postase în mijlocul drumului. La fiecare nouă clătinare, era pe punctul de a se prăbuşi, dar se redresa mereu, în ultima clipă. Reuşi să se strecoare pe sub un braț al lui, luând-o la fugă;

mănunchiuri de conductori nichelați îi barau calea, îi înlănțuiau gleznele.

— Omul are colți de fier! Maşina suferă în tăcere! Urlă cibernofrenul în urmă, atât cât îi permitea volumul cutiei de rezonanță.

Se opri din goană abia între movilele de resturi metalice acoperite de tufişuri filamentoase, ce ecranau reverberațiile vocii din depărtare; obosită, se aşează pe una din trepte (treptele urcau în spirală, într-o babilonie de forme, spre nicăieri). Îşi privi orologiul biologic, pe cate pulsau şi ora, și data în ritmul bătăilor inimii. Îşi acoperi cu palma încheietura brațului, înăbuşind bătăile orologiului şi, concentrându-se cu greu, încercă să-şi regleze fluxul vital.

Închise ochii şi umbra lui se aşternu peste avalanşa detaliilor risipite în memorie: un calculator hidos, din care se chinuiau, aplecați asupra pupitrului, să scoată împreună câteva mesaje inteligibile, cardiogramele acelea ciudate, le comparau între ele, semănau izbitor, era o unda emoțională care deregla circuitele; optaseră în cele din urmă, în hoinărelile lor pe dimensiunile timpului, pentru facultatea de istorie descoperită în secolul al XX-lea – se plictisiseră de noțiunile arbitrare de fonetică interstelară – era în spatele facultății un parc, un morman de frunze în cădere troienind vechile frunze uscate, toamnă reavănă printre şuvițele de soare, banca lor, ascunsa într-un colț uitat... La cursurile de inițiere în

arheologia timpului se hazardau să descifreze împreună în casetele de reproduceri spațiale *(kibioshi* – cărți galbene).

Însemnele uitate ale şcolii *ukio-e,* „a lumii trecătoare, care pluteşte”.

Aştrii gemeni ai zilei se înălțaseră, poleind în argintiu-roşcat fațetele şi muchiile metalizate ale reliefului – un schelet cu o platoşă de solzi şi aripi cenuşii, lamelare.

Se ridică şi o porni din nou, şchiopătând. Încercă să nu se desprindă de drumul subțire trasat printre stâlpii cromați, trotuarul rulant era defect, fâşiile benzilor, şerpuind până departe, înțepeniseră suspendate într-un alt timp, timpul care încetase să se târască peste întreaga planetă, gândaci cu picioare sârmoase foşgăiau prin unghere, îşi făcu loc prin rețeaua de fibre arămii dar, deodată, brațul drept i se prinse în încâlceala filamentelor, lumina aştrilor se infiltra pieziş atunci îl zări prin jungla de sârme şi fiare, sesiză şi zgomotul sacadat al paşilor pe carapacea trotuarului, robotul scârțâia jalnic, împiedicându-se ori lovindu-se de muchiile tăioase, reuşi să se desprindă din rețeaua de fibre şi să se apropie de el, se repezi să-l susțină când îl văzu căzând, se zgârie într-o sârmă care trasă pe fața ei un semn, robotul căzuse grămadă, câteva piese din scutul de la piept i se desprinseră şi se rostogoliră cu un clinchet, se aplecă spre el, robotul gemea lent şi egal, un semnalizator îi pâlpâia pe piept.

— Numele Epsilon… îi şopti ea, însă un fior de groaza o îngheță: robotul nu mai reacționa – un *morman de* materie *metalizată.* O convulsie a brațelor, o ultimă zvâcnire a trupului anunțaseră moartea a încă unui robot reformat.

Porni din nou. Fâşia îngustă a trotuarului era, din când în când, întreruptă de obstacole. Oboseala îi difuza în întreg trupul un dizolvant. „Te rog să nu râzi”, îi spusese cândva lui Epsilon, mergeau împreună pe fâşia trotuarului, făcuseră cunoştință întâmplător, el îşi spusese numele, ea ezita, „numele meu nu este semnificativ, îl poți afla, dar te rog să nu râzi”, endomobilele fulgerau pe autostrada suspendată, „mă numesc Bonifaciu al II-lea”, „a, desigur, foarte interesant”, îi răspunse el încurcat, „de pe vremea când erau în vogă numele de personaje istorice”, continuă ea, metropola era inundată de o lumina cețoasă în care se împleteau şerpii fosforescenți ai reclamelor, „m-au conceput ca femeie, dar au înscris în osatura biocibernetică numele ăsta oribil, ştii însă că numele e un parametru esențial, era prea riscant ca ei să mai schimbe ceva, şi-au cerut şi scuze, după ce mi-au explicat greşeala; oamenii ăştia sunt alcătuiți dintr-o substanță foarte curioasă, trebuie să recunoşti, iar lumea lor e inepuizabilă”.

„Nu – i-o tăiase el, sec – Pământul e mic şi urât”.

Prima pală de vânt scrâşni în jungla metalică, şuierul se înteți (vârtejul întunecase aştrii), norii

se îngrămădiră deasupra, ploaia acidă se stârni ca din senin, tamburinând pe carcase în rafale prelungi, se îndesi – metalul sfârâia, parcă în suprafețele lucioase se înfipseseră colții unor rozătoare.

Se adăposti sub platoşa unui computer stricat. Picăturile, prelingându-se în măruntaiele înțesate de circuite, scoteau mii de sunete, pe fundalul unui foşnet care îi reamintea de trecerea roboților prin sala de comanda – roboții de plexiglas, tip al III-lea mileniu, demodat de prietenoşi, se perindau prin salonul alb (iar ea stătea nemişcată la pupitru, în fața tabloului de comandă strălucitor şi anost) – ploaia scăzu deodată, furia de moment a naturii parcă se mai potolise; cu o ultimă tresărire, vântul ridică în aer câteva cioburi sclipitoare, ploaia se auzea gâlgâind, încercând să se insinueze prin orificiile imensei maşinării, umplând concavitățile sau prelingându-se prin jgheaburile subțiri.

În careul D-2 al Orionidelor nu se întâmplă nimic de milioane de ani tereştri, un spațiu sordid, lipsit de vegetație, iar cele câteva stații menite să capteze undele ionice sunt dezolant de automatizate. Aurora artificială încercuieşte cabana elipsoidului central, temperatura devine insuportabilă *prima* reacție după injectarea fiolelor antiemotive, acționând mai ales asupra anxietății. Prea multă linişte. Nisipul picură (Epsilon a pus în cabină o clepsidra medievală), prea multa linişte,

un nou fir de nisip, numai ei singuri, în această parte a universului pe o rază de mii de ani-lumină (abia în timpul de generare a Galaxiei a III-a sunt implantate grupuri de androizi cu caractere umanoide); fiecare nouă plecare în misiune o hărțuia: oare va reuşi vreodată să înregistreze prin videofonul spațial impenetrabilii lui ochi albaştri?

Acolo, însă, doi ochi răi pândeau din spatele unei ruine de circuite şi elemente integrate. „O planetă a epavelor", îşi spuse. „Dar tu, Bonifaciu al II-lea, încâlcind *Robotica interdicțiilor,* deci trecând în rândul damnaților, ai avut un scop pentru care merita să rişti". Prinse curaj – curajul celui care nu mai avea nimic de pierdut. Reperă ochii sticloşi, ascunşi în pata de umbră, un țipăt prelung sfredeli aerul şi o încrâncenă, se aplecă şi culese de jos o lamă lucioasă de oțel, ca o sabie, o repezi spre movila de fiare, o felină ieşi la iveală cu paşii elastici, gata să se repeadă (o foarte sofisticată jucărie electronică), felina se opri şi mieună iarăşi, pisica miorlăia în timp ce pleoapele îi pâlpâiau peste ochii fosforescenți. „O ultimă descărcare energetică?", se întrebă, în timp ce felina se strecura spre un culcuş mai primitor.

— Zzzzzt! O alungă clovnul, furios.

Felina îi tăiase calea. Bonifaciu al II-lea îl văzu pe clovn apropiindu-se, remarcând că partea din stânga se mişca mai lent decât cea din dreapta, ca un ecou al gestului inițial. Clovnul rostise ceva, buzele îi erau desfăcute, însă abia atunci se auzi

întrebarea:

— Cine eşti?

— Bonifaciu al II-lea.

— Nesemnificativ. O epavă oarecare pentru Gensuym.

— Nu. Caut o epavă: Epsilon, marca 42 G^+, generația a treia, răspunse ea, tresărind de încordare.

Clovnul o ascultă cu atenție, apoi se clătină. „Oare toți sunt nebuni?" – se întrebă ea. Răspunsul lui se lăsă îndelung aşteptat:

— Pe Gensuym nu mai există alt nume decât Gensuym. Cimitirul acesta îngroapă totul. Nimeni nu există pentru nimeni. Totul este o inexistență unică. Dacă…

— Vă rog, ajutați mă – îl caut de mult, îi întrerupse ea peroraţia.

— Dacă îl cauți, n-ai să-l găseşti sigur, continuă el. Dacă ai să-l găseşti, n-ai să-l recunoşti sigur. Dacă ai să-l recunoşti, n-are să mai fie el. Sigur. Una din trei. Nu-i mai găseşti: transplant de spațiu. Nu-l mai recunoşti: transplant de mască. Nu mai este el: transplant de memorie. Nu te uiți la mine… rosti clovnul, măsurând-o cu singurul lui ochi viu. Nu sunt urât! Trâmbiță el cu o voce tăioasă. Nu sunt respingător de urât! Sunt un ciber! Ca şi tine, scorpie… dărâmătură cibernetică!

Criza lui de furie nu o sperie; îl privi cu atenție. O ființă ciudată – trupul îi era alcătuit din două părți, separate de o linie şerpuitoare: o parte

alburie, care se mişca şi alta verde, moartă – o mască rigidă. Ar fi putut să-l tragă brusc de mâna stângă şi atunci trupul lui s-ar fi despicat pe jumătate iar partea din dreapta ar fi rămas în picioare, secționată vertical, cu firele multicolore curgând din locaşuri, în timp ce cauciucul părții stângi ar fi căzut, flasc, la pământ.

— Vino, spuse Jumătate-de-ciber, cu glasul de astă dată calm; furia îi trecuse. Să-ți arăt ceva. În laboratorul colonadelor, nu e departe.

Îi întinse mâna vie (cealaltă îi atârna moale pe lângă corp – degetele erau reci şi pumnul i se închidea ca o gheară). O porniră împreună prin hățişuri, făcându-şi loc din ce în ce mai greu.

În laboratorul colonadelor (sau ceea ce mai rămăsese din el, o încăpere îngustă, năpădită de ierburi şi rugină) rămase îndelung în contemplarea unei vietăți contorsionate.

— E un 42 G^+…?

Un archaeopterix ciudat, deformat din punct de vedere structural la nivelul carbonului, aşezat pe un soclu de faianță.

— În orice caz, generația a treia, remarcă Jumătate-de-ciber, evitând să-i răspundă.

„Ar fi norocul lui" – gândi febril. Blocaj neprogramat. Scurt-circuit de memorie. Poate un efect întârziat al singurătății din Orionide. Apoi a intrat în acțiune subrutina de revitalizare. I s-au refăcut toate circuitele, i s-a schimbat memoria – cea veche păstra prea multe sechele. După care

fusese aruncat într-o altă misiune – cu toate cârpelile astea – şi nu se mai văzuseră. Dar conştiința lui, de fapt, conştiința care o interesa pe ea, dispăruse. Nu reuşea să înțeleagă: putuse Epsilon să treacă peste limitele autoprogramării? Numai pentru o altă conştiință? Cea veche devenise insuportabilă?

— Nu poate fi el, răspunse hotărât, contrazicându-şi propriile îndoieli.

— Sufletul de rezervă, şopti ca pentru sine Jumătate-de-ciber, exclamând apoi: – Sufletul de rezervă, ce superbă tentație! Şi zâmbetul lui răutăcios, de pe jumătatea vie a feței, se făcu hâd. Dar ea apucase să-i spună:

— Mi-e teamă de conştiința ta ciuntită, nu de trupul tău înjumătățit! — Şi să-i întoarcă spatele, luând-o la fuga. Unicul ochi al lui Jumătate-de-ciber pâlpâia, scoțând scântei, mirosind a ars. Ea încerca să alerge, împiedicându-se la fiecare pas.

— Fugi! … Fiarele astea sunt nişte strigoi… Nicio grijă, însă, ai să ajungi ca şi mine… un vagabond într-un cimitir de maşini… un şacal scociorând după hoituri metalice… Fugi! Fiarele de aici sunt nişte strigoi… care îți sorb sufletul, încetul cu încetul… auzi cum bolborosesc pe dedesubt… ne caută… auzi cum ghiorăie măruntaiele flămânde ale lui Gensuym…

Se îndepărtă tot mai mult, tăindu-şi drum prin mozaicul de fațete lucioase, înțesat de conductori, dar glasul lui Jumătate-de-ciber îi răsună încă

mult timp în auz.

Frântă de oboseală, se lăsă pe un morman de fiare, fruntea îi căzu pe genunchi, solul, sub picioare, începu să se topească unduind, apoi încremeni: suprafața aridă a unei planete; dintr-o văgăună, pe jumătate ieşit în afară, o fixa Păianjenul, modulul pentru cercetări la sol pe planetele cu suprafață dură. Ochii Păianjenului se multiplicaseră deodată, verzi şi sfredelitori.

Încet, încet se cufunda în somn.

Se trezi brusc, zvâcnind în picioare – ațipise – sistemul de sori gemeni plutea în înserarea roşcată, atunci auzi Păianjenul gemând din toate încheieturile, apoi punându-se în mişcare. Târându-şi labele grele. În întregu-i trup, furnicăturile se întețiră, Păianjenul aici? Nu era un vis, Păianjenul vorbea, toate piesele i se treziseră la viață şi scrâşneau ca tot atâția colți înfometați, puteai să-l salvezi, acum e prea târziu, n-ai ce căuta pe Gensuym, rânji Păianjenul, era imposibil, încercă ea să se dezvinovățească, am încercat, orice, dar transplantul de energie, dar eliminarea convergenței parametrilor esențiali, hârâi Păianjenul, nu au dat niciun rezultat, îngăimă ea, dar dezvoltarea structurală a neuronilor sintetici, doar e o metodă curentă în chirurgia cibernetică, scrâşni Păianjenul, n-au dat niciun rezultat, bolborosi ea, am încercat tot ce se putea, până şi intervenția la Marele Consiliu, vrei să e cred? Scrâşni din nou Păianjenul, apropiindu-

se şi mai mult, ei nu-şi puteau permite fabulații energetice, mi-au spus că un ciber consumă mult iar unul defect, şi mai mult, şi în lipsa mea l-au îmbarcat cu destinația Gensuym, când am revenit din misiune el era de mult în cimitirul epavelor, spuse ea disperată, un miros respingător plutea în aer, dihania îşi zăngănea carcasele în apropiere, afirmau ca e un model depăşit, Epsilon, un model depăşit, deci, i-o întoarse Păianjenul, şi îmi spui că nu ştiai nimic, nu, îl iubeam, strigă ea, îl iubeam, şi de ce nu ați rămas atunci împreună pe stația orbitală? Nu mai puteam suporta pustiul, şi Epsilon voia sa trăim printre ceilalți, dar monstrul nu-i mai dădu răgazul să se dezvinovățească, fălcile lui i se înfipseră în braț, ea se zbătu, nu, gemu, nu sunt vinovată, colții lui se strânseră, forfecându-i brațul, nu, gemu.

Puzderie de stele răsăriseră iar cerul se ridicase ca o platoşă strălucitoare, sfâşiată de neguri la orizont. Cimitirul de roboți respira lent şi egal, dar zgomotul se răsfrângea mai mult în adânc. „Ce coşmar”, îşi zise. Îşi privi brațul. Mutilat. Pârghiile încheieturii ieşiseră din cot, într-o vâlvătaia de fire. Dar nu simțea nimic. Lovitura sau poate spaima îi anihilaseră centrii senzitivi ai brațului. Şi totuşi, o forță până atunci ascunsă renăştea în adâncul ei. Dori să-şi mişte palma şi în clipa aceea simți că va fi în stare să o facă; degetele începură să se mişte încet, unul câte unul.

Se ridică. Înaintând, simțea cum prinde puteri

noi, cu fiecare nou pas.

Demult, într-o noapte ca asta, Epsilon o întrebase:

„Oare ce mai fac stelele?”

„N-am idee”.

„Poate ai să afli. Măcar pentru mine”.

„Sigur am să aflu. Nu vii şi tu?”

„Nu. Sunt un sedentar. Tu, însă, eşti destinată capsulelor spațiale. Ai să fii mereu scuipată în cosmos, la fiecare întoarcere”.

Cimitirul se ridică spre cer, cu o mişcare aproape imperceptibilă, ca o fortăreață sinistră.

ALEXANDRU MIRONOV

ANTIPOVESTE

Un nour negru se prelinse încet peste bolta cerului, amenință a ploaie, apoi se răzgândi, înghiți stelele din calea lui şi dădu drumul Lunii. Călărețul zâmbi mulțumit şi privi în jur, la pădurea pe care astrul nopții o arginta cu razele-i reci, apoi îşi întoarse iar ochii spre castelul scânteietor de pe coama dealului, acolo unde, la o fereastră, jos, o năframă albă fâlfâia a chemare.

— Du-te noaptea, fătul meu, îi spusese bătrâna din vale, domnița Cosânzeană te are drag şi tare te aşteaptă.

Şi el se tot învârtea în jurul palatului şi nu cuteza să se apropie…

„Acum”, gândi, văzând cum straja trece de cealaltă parte a povârnişului. Îşi îndemnă armăsarul roib din pinteni şi, galopând, ajunse sub ferestre.

— Ileană, şopti, am venit, iubita mea. Mă auzi? Coboară, prințesă frumoasă, te-aştept de la-nceputul lumii.

Stătu, înfrigurat, până zări năframa mişcându-se a răspuns, îşi dezlegă atunci frânghia de pe coburi şi-o azvârli spre silueta albă. Trecu un timp, inima îi sălta în piept nebuneşte, îi era teamă că bătăile ei o să-i trezească pe cei dinăuntru, apoi văzu fata lunecând încet în jos. Parcă tot sângele îi fugi din inimă, un vârtej de fericire îl cuprinse, întinse brațele spre făptura iubită…

…Dar brațele îi rămaseră goale şi privi năuc cum domnița se depărta încet spre vale. Stătu încremenit o clipă, apoi porni după ea galopând nebuneşte, cu pelerina fluturând, peste tăpşanul din spatele castelului, peste pârâu şi arborii doborâți, printre copacii pădurii; simți, deodată, că nu mai atinge pământul, că zboară ca gândul şi ca vântul, nu mai văzu nimic în jurul lui, doar părul auriu al fetei, despletit în iuțeala zborului.

*

Entitatea înscrisă în memoria ordinatorului dispecer sub numele de Mauel I era de serviciu la zona de frontieră a metagalaxiei. Nu mai avea decât vreo câteva minute galactice – după timpul galaxiei dispeceratului – şi era mulțumit ca serviciul se termina cu bine. Era dificilă munca de control la frontiere, pentru că noile hiperdispozitive de trecere nu fuseseră încă suficient rodate şi te mai puteai aştepta la unele rezultate neprevăzute. Mecanismele astea erau foarte economice şi nu ocupau decât o singură planetă mică, aflată în centrul unei galaxii mărginaşe, trecerile dintr-un spațiu în altul durau foarte puțin, iar reîncărcarea sistemelor cu energie se făcea aproape instantaneu.

Djin A le inventase şi totdeauna spusese că o energie atât de fină calitativ, cum era bioenergia, poate rezolva orice problemă, oricât de complicată. De fapt, adevărata invenție o constituiau sistemele de recuperare: ceva atât de simplu nu putea fi

imaginat decât de un geniu ca Djin A. Răspunzi la întrebări sau rezolvi probleme, consumi din energia proprie, radiațiile emanate sunt captate în recuperatori, apoi, automat, nodul hiperspațial se deschide în direcția dorită. Până acum totul mersese perfect, se înregistrase chiar o sporire firească a traficului în ultimele ore galactice. Un rezultat neașteptat apăruse atunci când, la propunerea unui oarecare Nvui I, o făptură dintr-o galaxie sferica, s-au oferit trecătorilor spre rezolvare unele probleme dificile ale matematicii hiperspațiului Beta – şi toate au fost rezolvate! Nu mai departe decât acum câteva minute galactice nişte călători grăbiți, originari dintr-un nor plasmatic, au rezolvat, de nevoie, toate cele trei probleme ale lui Kraa, vechi de trei revoluții metagalactice!

E drept că a apărut şi un alt aspect, deocamdată trecut sub tăcere: nu toate entitățile emit cantitativ şi calitativ aceleaşi cuante de energie. Iată, octopozii de pe Iwa O, socotiți maeştri neîntrecuți în mnemonică şi parapsihologic, abia reuşesc să emită energia necesară funcționării sistemului metagalactic de trecere. În schimb, sferoizii aceia plini de pretenții din Lee a au supraîncărcat sistemele de recuperare, dar energia lor merge la altceva, puteai aprinde sori cu ea sau chiar opri parțial expansiunea Universului, dar cu greu putea fi folosita la rezolvarea practică a deschiderii nodurilor spațiale.

Mauel I îşi opri un moment circulaţia logică a gândurilor în etajul superior, pe urmă îşi reluă ideile, apoi se opri din nou, căci intraseră în funcţiune semnalizatoarele interioare.

„Asta e, îşi zise cu năduf, ultimul Iwa O n-a dat cota de energie cerută de sistem. Ăştia or să ne dea de lucru, mereu trec prin contrabandă. Cred că dispeceratul subspaţiului III trebuie sa pună lucrurile la punct, bandiţii ăştia cosmici or să avarieze sistemul".

Impulsul de avarie intră în funcţiune:

„Ia uite ce-mi lipsea... ce-or fi stricat... ia să văd... a, e în 1 Ka 1, asta-i o galaxie lenticulară mică, bine că-i cam pustie".

Îi informa pe cei din serviciul Intervenţii şi ceru reprezentarea zonei avariate. I se transmise întâi o mică spirală stelară pierdută în puzderia de puncte luminoase din Universul locuit. Nu se putu opri apoi să nu admire subspaţiul III: „Ce lume ordonată, câtă disciplina în materia cosmică", se mândri el şi-şi apropie braţul spiralei în care nodul hiperspaţial se desfăşurase peste limita admisă. Erau acolo stele rare şi reci, calculă indicele de remanenţă al energici şi localiza o planetă minusculă, a treia dintr-un sistem solar. „Cred că nu s-a întâmplat nimic", zise şi urmări viteza planetei, revoluţiile pa axa, magnetismul şi forma ei. „Dar să nu fi făcut vreun rău unităţilor vii de pe planetă". Controla emisia de biounde – şi acţiona imediat dispozitivul de alarmă, căci ceva, într-

adevăr, se întâmplase: hiperspațiul trăgea după el nişte obiecte sau elemente vii pe care nu le putea distinge bine. Intrară pe recepție toate entitățile de patrulă şi cei din gărzi.

— Sunt particule însufleţite, alcătuite din protoplasmă, eu pot să-i deosebesc din zona în care mă aflu, îl informă un grănicer pe Mauel I. Şi nu seamănă una cu alta, fac parte din specii diferite, continuă el să transmită. Atenție, au emisiune bio superioară, la nivelul primelor forme de viață rațională.

— Opriți derularea hiperspațiului, ceru indignată o ființă translucidă din Pao-el, iar Mauel I simți unde de protest venind din tot mai multe părți ale metagalaxiei.

— Nu vă amestecați, trecu el pe emisie generalizată. Şi țineți cont că trecerea prin nodul spațial este ireversibilă. Numai încărcarea recuperatoarelor declanşează sistemul şi energia acumulată trebuie să fie compatibilă cu cea a unităților bio ce folosesc nodul... Vom încerca să le excităm cortexurile, să-i facem să raționeze, să emită cuante bio...

— Aberații, declară un parapsiholog din Xenta, organele lor de gândire sunt abia formate, neputincioase, n-or să înțeleagă problemele noastre...

Dispecerul-şef inundă ecranul de transmisie întinzându-şi protuberanțele aurii spre Mauel I.

— Ideea e bună, țiui el, dar trebuie restrânse

funcționalele de gândire pentru submulțimile finite ale elementelor lor cerebrale; problemele, vreau să spun, trebuie puse pe înțelesul lor. Şi atenție la transmisie, nu trebuie acționat direct asupra organelor de gândire. Grănicerul Mauel I va construi o făptură asemănătoare lor şi o va pune să le comunice!

Cel din Iwa O interveni din nou:

— Dar sunt două făpturi diferite una de alta, acum pot să le detectez bine, uite, vă transmit imaginile lor…

Urmă un moment de tăcere, o supernovă pocni prin apropiere şi Mauel I reluă bombănind: „Na, acum trebuie sa fac ceva să nu-i sperii, ceva din protoplasma şi nici nu prea văd cum, că uite: una are patru membre plus unul rotund, alta şase, trei sprijinite şi două rotunde. Ce dihănii…”

— Fă ceva intermediar, aprobă şeful. Executarea!

*

Zborul continua cu o viteză fantastică, dar Cosânzeana putea să-şi vadă acum iubitul. „Ce mândru se ține în şa şi ce frumos îi e calul, parcă ar mânca numai jeratic”, gândi ea privind aburii ce se ridicau din om şi animal, căci hainele, părul şi pielea li se înfierbântaseră de frecarea cu aerul. „Şi cât eşti de curajos, dragul meu – întinse ea brațele către băiat – ai să învingi toate farmecele vrăjitoarei, ştiu bine. Hai grăbeşte-te şi ia-mă la pieptul tău”. Dar la pieptul înzăuat al prințului,

metalul sta să se înroşească, din coama calului ieşea fum şi buzduganul la şold îl frigea cumplit. Pe Ileana abia o mai vedea, ca prin ceață, înțelegea că se apropie mereu de ea, dar nu putea pricepe cum de se mişcă fata cu viteza asta. „Vreo vrăjitoare? Se miră el. Ce vrăjitoare, că de mult nu mai sunt din astea… Sau, dacă sunt, nu-s în stare de nimic. Să fie vreo caretă năstruşnică, de nu pot eu s-o văd? Sau mi-o fi pus hangiul vreun praf în vin şi visez acum năzbâtii? … Da, asta-i" – îşi zise, văzând că lângă Ileana apare o făptură ciudată, neagră, cu patru picioare, doua capete, aripi şi ochi de foc. „Ia să mă trezesc", încercă el, dându-şi o palmă, şi izbuti, dar îşi fripse amarnic obrazul. „Na că-s treaz – se miră şi aia-i Ileana şi ăla-i Zmeul din poveste… Păi, stai că-ți arat eu!" încercă el să-şi tragă buzduganul, dar îşi arse degetele şi începu să înjure ca la uşa cortului.

— Păzea, Zmeule, răcni, că te fac fărâme, şi-şi tot muta buzduganul dintr-o mână în alta, apoi îl prăvăli în pieptul zmeului… şi se trezi spânzurat în văzduh.

— Valeu, Făt-Frumos – bubui Zmeul – stai, ca eu cu tine nu m-oi lupta, că-ți ştiu puterea. Dar voi doi mi-ați încălcat domeniile şi trebuie să-mi plătiți pentru asta. Drept îi? Şi-şi tot freca oasele lovite.

Făt-Frumos încremenise într-o poziție caraghioasă cu brațele deasupra capului, cu buzduganul pe spate, şi-l frigea de nu mai putea,

s-ar fi lăsat de luptă şi de toate, dar îl înlemnise vraja şi acum scotea doar nişte scâncete jalnice.

— Uite ce-i – continuă Zmeul – nu vreau a-ți şti iar tăria buzduganului tău fermecat şi nici n-am de gând a-ți lua fata, dar dacă vreți să vă dau drumul înapoi pe tărâmurile voastre, răspundeți-mi la trei întrebări. Atâta vă cer, trei întrebări, asta-i singura mea distracție pe coclaurile astea. Ce zici, batem palma?

Făt-Frumos ar fi bătut orice şi pe oricine, că-l dureau toate, de-i dăduseră lacrimile, dar nu putea azvârli buzduganul din mână, îi fripsese palmele şi se blestemă ca altă dată n-o să mai ia la el nimic, nicio armă, toate frig al dracului…

— Nu te lăsa, Făt-Frumos, iubitul meu – striga Ileana. Omoară-l pe Zmeu şi salvează-mă şi-om trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

„Minte de fată”, ofta flăcăul. Îi zise Zmeului:

— Sunt gata să va răspund, mărite Zmeu, da’ dezlegați-mă rogu-vă, de vraja asta, ştiți, e tare incomod…

— Da, sigur, sigur, Făt-Frumos, răspunse Zmeul şi băiatul putu să-şi mişte brațele, zvârli jos coiful şi buzduganul, înjură din nou, ceru scuze fetei şi-şi zise în gând că trebuie să renunțe la limbajul cazon…

— Şi acum, gândiți-vă bine, iată prima întrebare – anunță Zmeul cu un zâmbet ce-i dezveli gura ştirbă. Ce nu are sfârşit? Şi se întoarse triumfător spre Ileana.

— Nu-i Făt-Frumos, viteazul din poveste, că ți-ar da el sfârşit, suspină fata, iar prinţul gândi: „Ia uite de ce-mi arde mie acum… Chiar, ce n-o avea sfârşit? … Bătrâna Dunăre, asta poate să fie, ba nu, că am auzit că se varsă într-o apă şi mai mare… sau domnia lui bunicu-meu, Verde împărat, că ăsta-i pe tron de-un veac, a îmbătrânit tătâne-meu, sărmanul, tot aşteptând să împărățească… Ei, da' pân' la urmă tot o să moară… sau datoriile mele, astea precis n-au sfârşit, că de câți ani îmi tot dă jupân Zarafu bani şi eu tot nu-i înapoiez. Dar poate o mierleşte jupânul? Nu, nu-i nici asta. Stai, cum zice tătuța, «Cătinel, feciorul tatii, nu te grăbi, că vreme este, nu se termină niciodată»".

— Asta-i, Zmeule, se bucură el – vremea!

— Hm, mormăi zmeul mulțumit de rezultat, pe asta ai ghicit-o, da' ia să te văd acum: Care este lucrul cel mai iute din cosmos… ă… vreau să zic de pe lume? Adică ce aleargă cel mai tare?

De astă dată Făt-Frumos răspunse sigur:

— Păi asta-i simplu, bidiviu' lui frate-meu, ăla mănâncă nori când fuge… Nu, că uite norii fug mai repede… Sau pâraiele de munte… Nu, mai degrabă săgeata când pleacă din arc… sau, na, că nu ştiu.

— Hai, Făt-Frumos, răpune-l şi-om fugi ca vântul şi ca gândul, plângea fata cu sughițuri. Flăcăul nu-i dădu atenție.

— Ca gândul şi ca vântul, bombăni el supărat,

ia lasă-mă, frate, să ies eu acum basma curată, om vedea noi după aia… Stai, cum ai zis? Gândul? Da, da, Zmeule, gândul, ştiu eu de la nineaca, ştie şi Ileana din poveste! Bravo, Ilenuță, am scăpat şi de asta… Hai, Zmeule, zi-o şi pe a treia, că văd că merge repede…

Zmeul se bucură iarăşi, dar se prefăcea că se încruntă.

— Bine, uite-o pe a treia şi puteți pleca: Care e cel mai gras lucru de pe lume?

Flăcăul nu stătu mult pe gânduri:

— Nineaca, fratele lui tătâne-meu, că de gras ce-i nici nu poate să meargă, îl aduc slujitorii cu roaba… Şi mănâncă la masă un bou întreg, bea o butie de vin, n-are treabă cu nimeni, nineaca, altul mai gras nu găseşti…

Zmeul îl privi dezaprobator, aşa că prințul se opri: „Oare mă înşel, îşi zise el, o avea zmeul un unchiaş şi mai gras ca nineaca? … Păi, se poate, că lumea-i largă… pământu-i mare… şi-i adăposteşte pe toți… şi pe oameni şi pe animale şi iarba, toate cresc, pământul să fie bun. Gras şi bun. Gras şi bun?”

— Gata, am găsit, Zmeule: gras şi bun, adică vreau să zic, Pământul e gras şi bun. Ura, am scăpat, hai şi-om fugi, domniță! Piei, monstrule din ochii noştri!

Zmeul stătu o clipă în cumpănă, traduse logic răspunsul, îl găsi satisfăcător şi… chiar pieri din ochii lor.

Băiatul îşi şterse nedumerit ochii, se întoarse şi… se trezi iar pe tăpşanul din spatele castelului. Lângă el era fata, nu stătu mult pe gânduri, o înşfăcă de mijloc, o aruncă pe cal şi porniră-n galop aiurea…

Se opriră spre dimineață într-o poiană scăldată de rouă şi Făt-Frumos se simți cuprins de o bucurie fără seamăn.

— Iubita mea, că grele încercări am avut de trecut, dar s-au dus, eşti a mea de-acuma, şi vru să-i sărute roşiile-i buze. Fata se feri îmbufnată.

— Ce-i, se miră el, ce ți s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea botoasă, da' cu Zmeul nu te-ai luptat vitejeşte, ca în povestea cu balaurul.

— Iacă, mă, se miră fătul, dar ce-ai fi vrut, să-l fac bucățele pe bietul bătrân? N-ai văzut c-a fost cumsecade? Bine că suntem acum împreună, o lua el în brațe şi-şi apropie fața de a ei. Ochii fetei zâmbiră, se lipi de el, privi Luna, bătrânii copaci dimprejur. „Sunt în brațele bărbatului iubit, gândi ea, o să avem o viață lunga şi-o mulțime de copii bălai pe care o să-i strâng seara la culcare şi-o să le spun basmul nostru cu Făt-Frumos, Ileana Cosânzeana şi Zmeul cel rău, pe care l-a răpus voinicul". Oftă, îl mângâie pe plete şi rămase în aşteptare.

— Nodul hiperspațial s-a comportat perfect sub acțiunea sistemului de trecere şi micile unități biologice au fost trimise înapoi pe planeta lor, la viața normală, raportă Mauel I.

— Iată o ultimă confirmare a valorii invenției lui Djin A, adăugă el, mândru de inventatorul născut într-o galaxie vecina cu a sa.

— Bine, dar energia? Cum, energia acestor vietăți a fost suficientă pentru acționarea sistemului? Se miră entitatea din Pao-el.

Mauel I verifică rapid sistemele de control şi rămăsese şi el stupefiat. Răspunsese celorlalți:

— Curios, într-adevăr, dar aflați că energia lor a fost suficientă atât pentru ca sistemul să lucreze, cât şi pentru încărcarea tuturor bioacumulatorilor – aşa ceva nu s-a mai întâmplat în Universul locuit.

— Specie puternică, cu entropie mică şi posibilități uriaşe, declară parapsihologul. Nu m-aş mira să-i văd pe sălbaticii ăştia mici plecând curând în cosmos pe cont propriu.

Încheiară emisiunea generalizată; Mauel I se pregăti să-şi dea serviciul în primire, îşi drese semielementul folosit în acțiune, mai trecu o microsecundă galactică, cosmosul îşi continuă infim expansiunea, roata Galaxiei lângă care se afla Mauel I se mai răsuci puțin scârțâind în jurul axei sale, când grănicerul vru să mai arunce o privire spre locul de origine al micilor făpturi. Mări partea aceea de galaxie mărginaşă, căuta prin brațele spiralei, găsi planeta şi rămase perplex. Micul glob de humă nu se învârtise în tot acest răstimp decât de vreo două mii de ori în jurul stelei mamă, dar jerbe de obiecte țâşneau deja în toate

părțile, înspre planetele vecine, lăsând în urma lor mici cozi de foc şi fum!

LUCIAN MERIŞCA

PERIPEŢIILE UNOR PĂMÂNTENI ÎN EXTERRIOR

„I want to ride my bycicle” (Queen)

Cap. 1 *„Când e vorba de iubire, unora nu le prieşte, mai ales crocodililor îmbuibați pe nume Charlie”*

Dar nu, ceea ce venea spre el, plutind fără grabă pe râu, acoperit de o crustă de mâl bej, nu era un buştean. Nu era un buştean, în primul rând pentru că mijea spre el nişte ochi aproape omeneşti, sticlind isteț sub pleoapele cafenii. Karlenstein, deşi era pe 4/5 cufundat în apă, simți o transpirație rece țâşnindu-i prin toți porii şi impregnându-i echipamentul de protecție. Se smuci, dar era legat bine. Din câte îşi aducea aminte, detestase întotdeauna flora şi fauna acestei planete. Şi, mai ales, de când era mic, avea alergie la crocodili. Propriu-zis, nu era chiar un crocodil; un oarecare, nefamiliarizat cu viețuitoarele din Exterrior, ar fi putut să-l confunde cu o oaie proaspăt tunsă, căzută de pe un mal şi purtată de apele tulburi. La o privire mai interesata, ar fi descoperit însă imediat maxilarele disproporționate şi, asemănătoare unor antene, nările ca nişte tuburi elastice, curbându-i-se pe suprafața valurilor. Valuri care se spărgeau în clăbuci murdari de barba lui Karlenstein.

„Drace!” îşi zise acesta, înțelegând acum de ce-l puseseră la murat exterrii din gardă şi apoi o

şterseseră. Auzi un zgomot ciudat, care-l făcu să-şi ciulească urechile: monstrul se scobea în dinți. Cu una din nări.

Ce senzație ai oare atunci când eşti mâncat? De mâncărime? Îşi răsfoi mintea şi rememoră scena când unul dintre camarazii săi, în timpul unei campanii, avusese ideea nefericită de a se culca în bucătăria locuinței unui băştinaş. Spre dimineață îl auziră urlând; când dădură buzna în bucătărie, le spuse că simte o mâncărime cumplită pe toată pielea. Îl dezbrăcară complet şi-l tamponară cu spirt, dar, deşi el însuşi se scărpina din răsputeri, fu în zadar. Începuseră să-l mănânce şi nu se liniştiri până nu-l mâncară de tot. Erau pyrranhaşi de bucătărie, cărora indigenii nu le dădeau nicio atenție." Atenție!" gândi involuntar Karlenstein, în timp ce crocodilul începuse să-l pipăie cu nările sale lungi, musculoase. Îl gâdila prin locurile cele mai sensibile; „Stai liniştit, Charlie!"; începuse să simtă deja o senzație teribilă de mâncărime, estompată imediat de o alta, infinit mai intensă: mirosul gurii larg deschise, cu sute de colți înnegriți de murdărie. Casca o gură imensă, de parcă ar fi vrut să-l măsoare. Duhoarea era cumplită; niciodată, încă de acasă, nu suferise să i se respire în nas. Reuşi să-şi țină suflul un minut, privindu-i fundul gâtlejului care fremăta de poftă. Dar, probabil, Charlie îl păstra pentru desert; era preocupat deocamdată cu adulmecarea de aproape a raniței sale. Ceva îl atrăgea aici, căci

muşcă mai multe sfori (eliberându-l parțial şi pe Karlenstein) şi făcu o spărtură în sac. Începu să înfulece la repezeală şi cu evidentă satisfacție tot ce găsea, când, deodată, o bubuitură puternică îl propulsa pe Karlenstein spre mijlocul râului şi făcu să plouă 1/2 de minut cu jumări de crocodil.

Karlenstein înotă spre malul unde fusese legat; o parte din dinții animalului mai erau încă înfipți într-un tub contorsionat. Citi inscripția bilingvă de pe spatele sprayului: „... Extract de pyrranhas. A se folosi numai în caz de nevoie. Nu țineți produsul lângă surse de căldură sau în ger! Nu găuriți dozele goale după utilizare! Normă internă: 2135–54. Gramaj: 113 6. Made în Exterrior". Îşi şterse cu dosul palmei transpirația de pe frunte, apoi, cu un bobârnac, se debarasa de crocodil, ce arăta acum ca un ciorchine de strugure fără boabe, având în partea anterioara o pereche de maxilare înțepenite la 180°.

Cap. 2. *„Unde nu dă Domnul nişte pyrranhaşi..."*

Când ieşi din balta căprui, malurile mocirloase respirau o ceață dezordonată, ca nişte fumuri. Soarele părea aburit, şi chiar norii erau ca nişte arhipelaguri de mlaştini răsturnate.

Aşa era Crocodilia, o țară mică, scufundată pe jumătate în apă, terorizată de pyrranhaşi şi de frații lor mai mari...

Se feri să meargă pe potecile localnicilor, pentru a nu lăsa nicio urmă. În curând, auzi strigăte

binecunoscute de pescăruşi, care-l anunțau că satul e aproape. Exterrii îi creşteau în cotețe, pentru guano; de altfel, se încurcă imediat între crengile unui gard viu. Dincolo de ele se zăreau straturile de lalele ale băştinaşilor. Privi precaut prin frunziş; în cazul în care garda ar fi fost încă în sat şi era văzut, n-ar mai fi făcut greşeala să-l lege de malul râului... Sprijinită de poartă, se vedea clar bicicleta săteanului. Exterrii învățaseră mult mai repede să meargă pe bicicletă decât să creadă în Dumnezeu. Totul pornise de la îndoctrinarea publicitară pe care o propagaseră pământenii: „Ciclismul uşurează digestia". Astfel cererea de biciclete la Curte spori brusc, iar după câțiva ani chiar şi unii din țăranii înstăriți putură să-şi permită luxul de a închiria modele populare. Această bicicletă era însă exact ceea ce-i trebuia. Cu puțin noroc, ar fi ajuns în 40 de minute la palat, pentru a-i anunța pe ai săi că „Proiectul" fusese deconspirat. Muşchii gambelor îi fremătau sub piele de dorința de a pedala. Cu lovituri de bocanc îşi croi drum prin gardul viu, care începuse să-şi aplice ventuzele pe picioarele sale. Un strigat de pescăruş îl făcu să transpire de emoție. Încălecă dintr-un salt. „Nimic mai plăcut decât să mergi pe bicicleta" îşi zise; se mai uită o dată în curte, proprietarul probabil că îşi făcea siesta, apoi începu să pedaleze, din ce în ce mai grăbit.

„Hei!" auzi din urmă. „Hei!"

Era *inutil* să-şi piardă sângele rece. Îşi concentra

toată energia (fizică şi psihică) doar în picioare. „Săriți, mi-a furat bicicleta!” Simțea mânerele de gutapercă ale ghidonului ude de transpirație în pumnii lui mari. De o parte şi de alta a drumului, băştinaşi curioşi începuseră să se cocoțeze pe porți. În spate auzi distinct hârâitul sirenei de pe bicicleta jandarmeriei locale. Karlenstein trecu nebuneşte pe lângă ultimele case şi ieşi din sat. Drumul devenea parcă din ce în ce mai îngust. Gâfâia. Sulițe aurii de lumina răzbăteau printre ramurile copacilor, orbindu-l; crengile țepoase îl loveau peste față, iar ghimpii lor îl zgârâiau până la sânge. Sirena tandemului jandarmeriei se auzea tot mai aproape. Era orbit de praf şi de vârtejurile de frunze uscate.

Un pod! Îl urcă în viteză: de la jumătate se despărțea în două. Un pod bifurcat? … Niciodată nu se gândise la aşa ceva! … Pe unde s-o ia?! … în dezechilibrul de care fu cuprins subit, apucă doar să pună instinctiv torpedoul, apoi să îşi aducă aminte că bicicletele indigenilor n-au decât frână de mână… Totul era să nu fie capturat viu: în ultima fracțiune de secundă (în timp ce zbura peste parapet) speră din toată inima ca şanțul cu apă în care se rostogolea să fie plin cu pyrranhaşi. Nu avu noroc.

Cap. 3 *„Aş fi preferat sa pedalez eu”*

Se trezi hurducat în bicicleta blindată cu şenile cu care era dus de către garda guvernamentală. Îşi

muşcă buzele privind chipurile insuportabile ale tovarăşilor săi de drum. Ultimul drum, de data aceasta nu mai avea nicio îndoială. Îl legaseră centimetru cu centimetru; îi înnodaseră până şi barba lui roşie în jurul gâtului. Zâmbi... dacă l-ar omorî doar, ar fi bine... Exterrii, în schimb, n-ar fi reuşit niciodată să rânjească; nu puteau mima niciun sentiment. Îşi aduse aminte de şocul pe care-l avusese prima dată când pusese piciorul în Exterrior. Colonişti au fost întâmpinați de reprezentanți ai populației. În garduri erau înfipte capete de iepe. Dar capetele acelea aveau o expresie... Pe când exterrii... pur şi simplu nu aveau nicio figură. Ființe fără fețe, fără păreri, fără sentimente... Apoi pământenii şi-au dat seama că nu au de ce să se sperie, nu asta are importanță. „Dar ce mai are importanță, acum? ...” gândi Karlenstein. Probabil că nici măcar nu se vor obosi să scoată ceva de la el. Ştiau totul despre „Proiectul Urangutanilor de Sticlă”. Karlenstein nu se îndoia de asta; dar cine să fi trădat? Băştinaşii? Să-şi fi dat ei oare seama că, prin organizarea din umbră a acestei răzmerițe, pământenii urmăreau să pună mâna pe putere? Era greu de crezut că printre indigeni, care în luptă erau de un eroism feroce, să se fi găsit unul care să trădeze din interese materiale sau pentru a intra în tagma nobililor. Mai degrabă revolta începuse prea devreme, undeva într-unul din colțurile Exterriorului, ceea ce alertase conducerea. Iată

lucrul pe care pământenii nu-l prevăzuseră: o revoltă prematură – o bombă cu efect devansat!

Karlenstein se bucura totuşi, zâmbind pe dinăuntru, că ultimul drum îl face pe bicicletă. (… Cu toate că ar fi preferat să pedaleze singur.) Aşa cum stătea întins, la picioarele lor, nu-i fu greu să-şi dea seama că soldații nu se spălaseră pe picioare de foarte multă vreme. Se mai zbătu un timp, până îşi aminti că oricum nu mai are niciun deodorant la el. Apoi fu liniştit.

Cap. 4 *La carnaval*

În timpul acesta, la Palat, continuau serbările.

Platourile cu mâncare erau înțesate cu steguleţele transparente ale exterrilor. Comesenii discutau şi se delectau cu nişte gândăcei uscați, roşcați-translucizi, dulci ca stafidele şi serviți direct din farfurii de marmură neagră. Din când în când, se aplecau şi ajutau vreun balerin să se ridice de pe jos; în încercarea lor disperată de a-i obişnui pe pământeni cu estropocoregrafia, dansatorii Curții îşi scăpau mereu cârjele sau îşi rupeau picioarele de lemn, împiedicându-se de mese. Exterrii aceştia erau dotați cu proteze cu roțile, asemănătoare trotinetelor noastre, dar mult mai periculoase. Se ajunsese la o adevărată modă, mai ales după ce fiul mai mare al Împăratului îşi amputase un picior. Niciun curtean nu scăpa prilejul de a-l imita şi chiar pământenilor li se făcuseră anumite aluzii în acest sens. De altfel,

nici Împăratul, deşi îi tolera, nu se obişnuise întru totul cu aceşti balerini; Gheorghe, numit de intimi Jenică, şi poreclit de popor Mkono-wadamu, adică „omul cu mâinile însângerate” (poreclă pentru care se dădeau pe puțin 15 ani), lâncezea în tronul său de plastic, emanând un aer oarecum retro. Indiscutabil, era de modă veche – purta părul cu cărare, mai precis spus, cu cărări: trei până la unsprezece cărări. Desigur, nu era decât o perucă, un surogat. La fel ca şi figura sa de cauciuc, cu ochii de fildeş, (fabricată pe Terra) pe care şi-o abțiguia întruna. Pentru a le face plăcere oaspeților pământeni, exterrii conveniseră să poarte la Curte măşti omeneşti de gumă, trase peste capurile lor ca nişte becuri. Practic, asemenea întâlniri se transformau în adevărate baluri mascate, pământenii profitând de prilej pentru a se deghiza şi ei în vreunul din animalele Exterriorului sau în exterri.

Şi pantalonii lui Jenică erau călcați impecabil, după o modă europeană originală, la cel puțin opt dungi.

Exterrii învățaseră multe lucruri de la pământeni, dar nu se dezbăraseră de vechiul lor obicei de a pune fermoare pe talpa încălțămintei şi pe calota şepcilor lor de paie. În fapt, era adevărat că descoperiseră fermoarul cu mult înaintea noastră şi de aceea el căpătase o asemenea extindere. Chiar lângă tron, era prins în perete un crucifix; dar exterrii nu uitau niciodată de această

prioritate a lor în ce privea fermoarele, astfel că Isus Cristos avea, practic, un mic fermoar disimulat în regiunea posterioară.

Pe ringul de dans capitonat cu pluş mov, musafirii dansau bosanove interminabile, ferindu-se de balerinii în cârje care se prăbuşeau dezarticulat. Din când în când, sorbeau paharele cu suc dulce şi sărat sau mai serveau, la insistențele gazdelor, câte un mentosan.

Împăratul se sculă de vreo câteva ori şi trecu cu paşi mari, diagonali, printre dansatori, lăsând în urmă-i un nor fin de mătreață (artificială). Ajungea la buda imperială, unde uşieri îmbrăcați în verde şi maro îi deschideau calea, urându-i toate cele plăcute. Înăuntru îl aşteptau clismaci entuziaşti şi îndemânatici.

Profitând de aluzia imperială, tinere îmbrăcate foarte sumar invitau cu gesturi delicate pe convivi să uzeze cu încredere toaletele luxoase. Pământenii nu se puteau abține să nu le soarbă din priviri, deşi ştiau prea bine că sunt doar exterri mascați. Sau exterre – căci locuitorii planetei erau unisexuați.

La intrarea în privată, lacheii urau respectuos comesenilor, cu zâmbetul standard pe buze: „...!” ori numai: „Succes, Messire” sau „Domnul fie cu dumneavoastră!” La ieşire, erau întâmpinați de fiecare dată cu: „Felicitări, Maestre. Congratulations!”

Cap. 5 *„Muzică, dans, surprize”*

Deodată, exterrii împinseră câteva tunuri în sala de bal. Pământenii se aruncară ca la comandă pe podea sau pe sub mese, în timp ce curtenii aplaudau entuziasmați. Răsună comanda FOC! Şi, când-colo, din țevi irupseră nori colorați de confetti.

În mijlocul acestei lumi pestrițe, Generalul, kaki şi demn, dansa cu un exterr costumat într-o blondă superbă. Partenera avea la gât o bandă lată de platină şi era înveşmântată în zeci de voaluri, volane şi volănaşe irizate. Tocmai intenționa s-o cuprindă mai jos de talie, când o nouă ploaie de confetti îi înăbuşi pornirile. Grindina încetă; câteva confetti rămăseseră agățate de ochii ca nişte melci ai partenerei. Generalul dădu să le scuture, dar constată că, de fapt, erau mici păianjeni multicolori. Imediat remarcă în stânga lui pe cineva care purta o mască foarte reuşită de lepros cosmic şi care se chinuia să-şi scoată păienjenaşii din şvaițerul feței.

— Foarte frumoasă mască, remarcă Generalul, ca să spună ceva.

— Dar nu e mască, îi răspunse suav blonda.

Apoi îşi propuse să treacă cu ea alături, unde în timpul zilei se vernisase o expoziție de artă plastica şi elastică, dar văzu pe cineva apropiindu-se repede şi nesigur. Abia îl recunoscu pe Ciprian, deghizat în nascracon.

— HIBDA HIBDA HIBDARORUM, îi zise acesta

în treacăt, mascându-şi crisparea printr-un zâmbet fals.

Generalul continuă să danseze câteva secunde, apoi privi uşor în jos. *Într-adevăr,* dacă erai atent, puteai să observi sub rochia lungă, spumoasă, roz, ieşind din când în când la iveala bombeurile unor bocanci soldăţeşti. Aşadar, o cursă de toată frumuseţea… Toate surprizele la timpul lor! Peste cel mult jumătate de oră balul se va sfârşi, iar Karlenstein nu se ară tase. Karlenstein a fost prins, atunci. Înseamnă că au aflat. Deci ne suspectau. Faptul că le-am construit nenumărate gări (deşi nu aveau încă linii ferate) şi că i-am salvat de la o epidemie de scrofuloză nu a însemnat nimic pentru ei. Exportându-le bicicleta şi pe Dumnezeu nu le-am câştigat încrederea. Conspiraţia a fost dejucată. Dar de ce nu-i arestaseră de la începutul balului, sub acuzaţia de instigatori ai poporului? I-au lăsat să se scălămbăie trei ore degeaba – abia acum observă că uşile erau păzite de schelete mecanice – nu va trece mult şi va începe adevăratul bal…

Cap. 6 *Paraşuta*

„Mă scuzaţi un moment? …” zâmbi Generalul spre partenera sa, satisfăcut de pretextul găsit. „Da, desigur”. „Mulţumesc!” şi-şi pocni călcâiele, încovoindu-se, deşi era inutil: şi aşa partenera era mult mai înaltă. Apoi se îndreptă spre toaleta rezervata oaspeţilor, rânjind încă şi frecându-şi

mâinile. „Ha! Gândi el, într-adevăr, înălțimea e invers proporțională cu inteligența”.

Closetele imperiale erau aşezate în sala tronului, chiar vizavi. Nobilii, ieşind dinăuntru, schițau un zâmbet obosit, şi-şi tamponau uşor fruntea cu batistele lor de iuta, ce aveau în colț monograma aurită a Împărătesei.

Ce-i drept, nu era de lepădat un asemenea closet. Nu numai că pentru nobilime aceasta încăpere devenise un obiect de mândrie şi fandoseală, fiecare ținând să-i adauge amănuntele cele mai luxoase şi baroce, dar ea ajunsese, în primul rând, un mijloc de diferențiere socială.

Nu mai vorbim de blănuri şi tapiserii, dar înăuntru puteai găsi tăvi întregi pline cu ciocolată amăruie, amară sau acră, sucuri purgative, albume de artă, robinete muzicale cu apă rece, caldă sau parfumată, candelabre roz, sprayuri scumpe şi lanțuri cu clopoței. Chiar autovehiculele curtenilor erau, de fapt, nişte umblători portabile, pe roți, în care intrau până la jumătate. Existau şi asemenea vehicule-private publice, cu taxatori, pentru demnitarii sosiți din provincie.

Prin contrast cu toate acestea, veceurile comunale de care dispuneau exterrii de rând erau săli întinse, prost luminate, cu mai multe găuri. Pentru a economisi materialele de construcție necesare pereților despărțitori, la intrarea în stabiliment li se împărțeau cetățenilor ochelari

grosolani din tablă. Iar pământenii împrăştiaseră manifeste clandestine, însoțite de planşe şi schițe, prin care arătau populației (negru pe alb) că tuburile de canalizare de la Palatul Imperial nu se uneau cu cele din canalizarea comunală, ci se deversau separat. Aceasta fusese picătura care umpluse paharul. Şi care a dat în foc, alertând conducerea…

Astfel gândeau Generalul, auzind tot mai clar muzica de orgă liniştitoare, laxativă, ce emana prin uşile capitonate ale budei.

„Ieşirea din impas, ieşirea din anonimat – prin ieşirea din minți sau prin ieşirea pe geam de la ultimul etaj". Generalul, personal, prefera a doua variantă a dictonului, mai ales că avea la el un *elastic pentru paraşutişti.* Era vorba de un patent exterr; ei avuseseră ingenioasa şi, totodată, economica idee de a înlocui paraşutele (importate de pe Pământ) prin elastice lungi, legate cu un capăt de centură şi cu celalalt de avion. Când atingea solul, atât paraşutistul, cât şi cei din avion se grăbeau să taie primii elasticul. Dacă acesta ar fi lovit avionul, i-ar fi îndoit fuselajul şi l-ar fi dezechilibrat fără îndoială. Ca echipajul de la bord să nu taie totuşi prematur elasticul, ajuns jos paraşutistul obişnuia să fluiere, sincronizând astfel acțiunile. Săritorii erau foarte iuți, încât, mai întotdeauna, reuşeau – în câteva fracțiuni de secundă – să se ferească din calea elasticului, care, în acest caz, scobea în pământ un orificiu de

40–50 cm.

Aşadar îşi va da drumul pe fereastră şi apoi se va face nevăzut; îi va învinge cu propriile lor trucuri.

„Mulțumesc, nu vreau!” îi spuse el maseurului-scărpinier, dezbrăcat pe trei sferturi, cu nişte muşchi de dirijor la mână, care intenționa să între după el.

Se mai întoarse o dată spre ringul de dans să vadă dacă totul e-n ordine, apoi apăsă pe clanță. „Inteligența e capacitatea de a forța norocul” gândi Generalul şi intră fredonând „Imnul paraşutiştilor”.

Cap. 7 O *noapte la castel*

Toată noaptea, ca din întâmplare, Ciprian se apropie din cinci în cinci minute de fereastră, uitându-se jos, în curte. O dată văzu gărzile schimbându-se, apoi dublându-se. Apoi quadriplându-se. O dată văzu cum dădeau drumul la pyrranhascraconi, să patruleze prin curte. Atunci îi veni să plângă, gândindu-se că el însuşi era deghizat în nascracon, dar aspectul său, spre deosebire de al acelora de jos, n-ar fi speriat niciun exterr de țâță. O dată văzu luna lor ca o coasa înconjurată de un halou ce nu prevestea nimic bun; prin dreptul ei se zăreau trecând imense pânze de păianjen sferoidale, înăuntrul cărora se agitau colonii de milioane de indivizi. Era încă prea agitat ca să-şi facă vreun

plan sau ca să fie realmente îngrozit de viitorul apropiat. Ndongo, în schimb, nu pierdea timpul; mâncase şi băuse şi continua să mănânce şi să bea. Şi dansa – nu mai erau mulți exterri în sală pe care să nu-i fi invitat la dans. Şi fără să fie refuzat niciodată, ci din contră.

Ciprian le explicase pe scurt şi celorlalți pământeni cam ce era de bănuit că ar putea urma; dar aceştia nu aveau nici cea mai mică inițiativă, aşteptând ca Generalul – creierul lor – să iasă din W.C. De altfel, uşa prin care intrase nici nu se mai vedea: câțiva exterri, printre care şi blonda Generalului, trăseseră din întâmplare un paravan mare în dreptul ei şi se dezechipau.

— Ce coincidență… remarcă Ciprian.

— Coincidență coincidență, dar de ce chiar atunci când Generalul nostru are treabă la W.C.? … îi răspunse Ndongo în *zendji,* limba lui natală, ca să nu înțeleagă exterrrii, cu toate că nici Ciprian nu pricepea o iotă.

O altă dată, privind pe fereastră, Ciprian văzu soarele lor răsărind cu zgomot de după deal, ca un dop de şampanie. Şi – chiar când voia să-l anunțe pe Ndongo că noaptea trecuse, Karlenstein nu venise, Generalul nu mai ieşea din W.C. Şi exterrii nu luaseră paravanul din dreptul uşii – poarta mare a cetății se deschise şi intră garda imperială escortând sau, mai bine-zis, purtând în cea mai mare viteză un ostatic. Era desigur Karlenstein, legat ca o păstramă, care nu se zbătea. „Nu se mai

zbătea” gândi Ciprian, apoi le făcu semn celorlalți că balul s-a terminat. „Balul dansant”, se corectă el.

Într-adevăr, speakerul exterr anunță într-un esperanto exasperant de calm că, întrucât a venit dimineața, domnii pământeni sunt poftiți să meargă la culcare. Şi, adăugă el, cum primejdiile vieții în Exterrior le sunt bine cunoscute, sunt sfătuiți să nu părăsească sub niciun motiv dormitorul.

Pământenii se uitară unul la altul, apoi îşi luară politicos rămas-bun de la partenerele lor ocazionale şi se grăbiră spre dormitor.

Cap. 8 *„Ras, tuns şi frezat”*

Înainte de a intra însă, fură chemați câte unul în camera portarului. Fiecare nou adus era îmbrăcat în verde şi bătut cu atenție, ca să nu rămână urme. După bătăile de rigoare, preventive, erau conduşi de braț la paturile lor.

În dormitorul cu paturi suprapuse şi cearşafuri ude, nu prea curate dar întinse să sară banu’, plutea un miros de untură prăjită. Nu-şi dădură seama de la început care e cauza, deoarece încăperea era foarte lungă, cuprinzând circa 150 paturi etajate. Abia după un timp, unul zări ceva negru în fund. Se apropiară şi atunci Ciprian, care avea imaginația cea mai bogată, îl recunoscu pe Karlenstein. Fusese tocmai bărbierit, probabil… Spun „probabil”, deoarece, cum exterrii habar n-

aveau de îndeletnicirea asta şi se mai şi grăbeau, se folosiseră de un aruncător de flăcări. Bietul Karlenstein cu barba lui splendidă şi cu aspectul său leonin! …

Se vede că soldații nu mai suportaseră pilozitățile excesive şi pentru pământeni, darămite pentru ei, ale roşcatului. Şi apoi, trebuia respectat Regulamentul militar, care era acelaşi, cu toate că exterrii erau complet spâni. Karlenstein avusese un anumit hirsutism congenital, dar, pe lângă aceasta, făcuse greşeala de a începe să se bărbierească de la 7–8 ani, astfel încât, la vârsta maturității, practic, era nevoit să se radă din două în două ore. După 6 ore, deja, mersul i-ar fi fost mult îngreuiat.

Ciprian şi Ndongo nu-şi puteau destipări din minte penultimele cuvinte ale lui Karlenstein, dinaintea plecării: „Viața e ca o bicicletă…" (De *ultimele* le era jenă să-şi amintească.) Ceilalți plângeau fără lacrimi.

Dar, brusc, cineva strigă „Atențiune!" şi, când se întoarseră, simțiră junghiuri, crampe şi colici. Se apropiau doi exterri, *nemascați* şi ascunzând ceva la spate. Ciprian şi Ndongo îşi aduseră aminte de ustensilele şi metodele neomeneşti de execuție ale exterrilor şi scoaseră simultan, ca la comandă, din raniță creioanele de oprit sângele. Deoarece, dacă nu se grăbeau, orice clipă pierdută putea face ca situația lor să se agraveze, fură nevoiți să le înghită preventiv, dându-şi reciproc dupaci după ceafă. Se

consolară că, medicamentele, ca cât sunt mai greu de suportat de către pacient, cu atât sunt mai eficiente. Ceilalți le urmară de îndată exemplul…

Acela dintre extern care purta grade de ofițer superior păru că are intenția să zâmbească, apoi comandă „Alinierea!” şi „Drepți!” îi aşează în ordinea gradelor şi a înălțimii, civilii ultimii, şi le ordonă să treacă pe rând pe la aşa-zisul „bărbier”. Acesta scoase de la spate ceea ce considera el a fi o sculă mai fină şi care nu era altceva decât o banală lampă de pârlit porcii. Unii deținuți începură să murmure, dar ofițerul le aminti paragraful comun „Ordinul se execută, nu se discută”, ridicându-i cu aceeaşi ocazie la gradul de soldat pe toți civilii din încăpere. Le explică apoi cu răbdare şi tact că e mai bine aşa, decât cu aruncătorul de flăcări.

Zis şi făcut. Dar pământenii se dovediră a avea mai multă bunăvoință decât voință propriu-zisă, astfel încât trebuiră să se ajute unul pe altul, pentru ca treaba să meargă mai repede cel care stătea pe scaun era ținut de mâini de doi camarazi, iar un altul îi ținea strâns picioarele.

Treaba odată terminată, ofițerul le dădea „Alinierea”, „Drepți”, „La interval adunarea”, „Culcarea”, „La loc comanda”, „Descălțarea”, „Culcarea”, „Noapte bună”, „Şi nu uitați copcile!”

După ce stinse lumina, bărbierul – care, desigur, nu căpătase niciun bacşiş – ieşind ultimul pe uşă, le strecură printre dinți: „Acum, că v-am făcut

frumoşi, o să vă pregătim şi un sicriu colectiv”. Pe urmă se auzi cheia învârtindu-se de trei ori în broască.

Cap. 9 *Un telefon în viitor*

Cum intră, Generalul îşi aruncă privirile spre fereastră şi avu o senzație ca atunci când dorești cu tot dinadinsul să strănuți şi, chiar când s-o faci, cineva îți dă prin surprindere un ghiont între coaste. Geamul avea gratii groase de aur – prevăzusem totul.

„Ei, ce vrei… de fapt, fiecare e inteligent în măsura posibilităților”.

Se apropie şi privi pe fereastră. Țevi de tun viu colorate îşi făcuseră deja apariția pe zidurile cetății şi îi auzea pe manipulanți reglând poziția. De data aceasta, nu mai erau tunuri pentru confetti. Împăratul îşi apăra cetatea; desigur, până dimineața va primi ajutoare şi atunci nu va mai fi nicio şansă ca exterrii de la țară să intervină, salvându-i.

Se întoarse şi se uită pe vizor – văzu pământeni şi exterri dansând cu dezinvoltură; ieşirile erau păzite. Dacă ar fi încercat să părăsească sala, scheletele mecanice ce aşteptau după uşi i-ar fi decerebrat fără îndoială.

Se răsuci şi se împiedica de măsuța telefonului, care zdrăngăni un minut sub ochii lui. Un telefon în W.C.! Puse mâna pe receptor şi se gândi unde să sune.

Unde? … Acest telefon era o provocare a exterrilor; desigur, aceştia îşi ciuleau acum urechile la un receptor colateral.

Generalul îşi frecă bărbia, zgârâindu-şi buricele degetelor în firele proaspăt răsărite. Şi atunci, îi veni ideea.

Exterrii puteau să-şi ciulească urechile până la loc comanda! … Nu cu Exterriorul va vorbi. Formă prefixul Pământului, urmat de 2–1–3–5–5–4. Familia Karlenstein. Karlenstein nu apăruse la bal, aşa cum promisese. Desigur, ceva i se întâmplase. Datorită vitezei relativiste cu care călătoriseră şi datorită timpului special din Exterrior, precum şi datorită întârzierilor inerente ale centralei, pe Terra se scurseseră acum câteva decenii. Telefonul lui va suna în viitor. Dacă receptorul va fi ridicat de Karlenstein în persoană, totul e în ordine. Înseamnă că a ajuns sau că va ajunge acasă. Şi, o dată cu el, toți ceilalți. Dacă nu…

Obținerea legăturii dura. Dar dacă nu va răspunde nimeni? … Dacă *atunci* nu va mai fi nici Karlenstein, nici telefonul cu măsuța sa, nici casa Karlenstein, nici vecinii săi, nici cartierul, nici oraşul, nimic pe Pământ decât imense crăpături negre? …

Sună. Sună. Generalul are emoții. Declic.

— *Alo? …*

— Alo, Pământul?

— *Da.*

— 2–1–3–5–5–4?

— *Da.*

— Karlenstein e acasă?

— *Cine? …*

„Cine? …” Vocea piţigăiată de exterr. Accentul.

„Cine? …” Accentul.

Accentul de exterr. Scăpă receptorul din mână.

— *Alo? Alo!* Receptorul se bălăngănea la marginea măsuţei. *Accentul.” Ei! Alo!!”*

Îl trânti în furcă şi se sprijini de perete. Exterrii pe Pământ. Peste câteva zeci de ani. Aşadar ei erau ultimii pământeni? …

Se privi în oglindă să vadă cum arată.

Cap. 10 *În care se vede că nu întotdeauna reuşeşti să te sinucizi*

Era o oglindă foarte frumoasă, de aur. Şi extraordinar de clară, de o sinceritate deprimantă. Se uită drept în ochii lui. În ochi se oglindeau gratiile ferestrei.

Printre gratii se vedea cerul tulbure al zorilor, inexpresiv ca un peşte. De obicei, se considera blazat; dar acum îşi dădu seama că nu se simte atât de plictisit de viaţă. Avea în clipa aceasta o dorinţă meschin de sinceră de a fi o vrabie, o muscă, pentru a putea trece printre zăbrele.

Recapitula. A trăit zilnic, între orele 5,30–21,30 (plus alarmele), timp de cincizeci şi doi de ani. Primind ordine de la alţii, apoi dând ordine altora. Fără să ceară nicio permisie. Ce-ar fi avut nevoie

acum de o scurtă permisie! …

Afară, cineva hârşia ceva pe parchet. Aşa cum stătea, cu ochii pironiți în oglindă, nu putea să vadă ce se întâmplă în sala de dans; dar putea să-şi imagineze.

Păcat. Ar fi dorit să moară într-un an bisect.

E clar. Acum ştia precis ce avea de făcut. Cel puțin, va scăpa execuției. Numele său va sta scris pe Monumentul Eroilor Căzuți în Colonizarea Exterriorului. Căci, până la urmă, Exterriorul va fi al nostru! Dar Pământul? …

Cineva zgâria uşor la uşă. Nu putu întoarce capul. Exterrii aveau nişte oglinzi atât de teribile, că doar cu o voință generală, cazonă, reuşi să se desprindă din fixația narcisică.

Îşi scoase şapca cu însemnele albastru-verde-roşu şi o puse pe măsuță. Îşi lărgi cravata. Băgă un cartuş, ascuns până atunci în ciorap, în încărcătorul pistoletului. Unul singur.

„Nu-i nimic, să ne imaginam că am murit altfel”. Apoi realiză că această idee nu-l consolează prea mult. „Am exact tipul de inteligență care aduce nefericirea” descoperi el.

Îşi băgă țeava în gură. Un zgomot puternic. Dar Generalul avea oroare de zgomotele bruşte şi puternice. Îşi puse întâi antifoanele în urechi.

Băgă țeava în gură. Nu. Va cânta Imnul Terestru. Îl cântă, fără să-şi scoată antifoanele; apoi băgă din nou țeava pistoletului.

Îşi dădu seama că va cădea pe mozaic, se va lovi.

Vru să se aşeze pe colac, dar zvâcni scurt în sus. O pioneză pentru cai! Prevăzuseră într-adevăr totul.

Auzi iarăşi zgomote la uşa. Ce-i drept, ocupa cam de mult timp toaleta. Poate şi alții aşteptau. Îl aşteptau. I se păru că proptesc un obiect metalic în uşă, care vibră.

Ca să nu fie văzut umblând la vizor, se apropie şi se uită pe gaura cheii. Zări doar ceva negru. *Îi trecu prin cap că ar putea fi gaura țevii unei mitraliere de calibru greu, însă îi trecu prin cap numai într-o fracțiune de secundă…*

Cap. 11 *Aşteptând*

Pământenii, obosiți, nu reuşiră să se mențină treji.

Fură însă treziți peste câteva ore de gălăgia unor lucrători care demontau geamurile şi scoteau paturile din încăpere. Aceştia îi rugară, de altfel, să-i ajute. Gradații, tereştri, sensibili la rugămințile gazdelor lor, ordonară civililor proaspăt recrutați să pună mâna şi ei. În scurt timp, căraseră toate paturile din dormitor, măturaseră şi înlocuiseră geamurile cu nişte panouri compacte, metalice.

După ce terminară, exterrii le dădură bună ziua şi plecară, încuind uşa după ei.

Pe urmă, linişte. Pământenii stăteau în picioare, grupați, fără să discute nimic.

— Generalul nostru a murit, încărcat de ani

glorioşi şi de gloanțe… A fost executat, în zori, spuse cu glas tare Ciprian Popa.

— De unde ştii? Întrebară ceilalți.

— Mi-a spus un lucrător, mai înainte.

„Atunci…” gândi fiecare.

Ndongo Nkumbi-a-Mpundi luă cuvântul:

— Nu vă faceți speranțe, dar nici nu vă temeți, fraților! Adaptabilitatea ne măsoară inteligența; omul, într-o situație limită, poate suporta orice.

— Inclusiv moartea, completă Ciprian.

Abia acum observară că excrescențe roz, cărnoase, crescuseră pe pereții camerei.

Se apropiară şi le studiară; Ciprian fu primul care înțelese:

— Atenție! Ne vor gaza ca pe nişte şobolani!

Se grăbiră să-şi bage pastile de cărbune activ în nări, ca să reziste atacului cu gaze. Nu peste mult timp însă, aveau să-şi dea seama ca era inutil.

Trecură zece minute şi nimic nu se întâmplă. Unii se aşezaseră pe jos. Un pământean se îndreptă spre negii roz ai pereților şi îi pipăi fără teamă. Aceştia îl pipăiră şi ei.

— Sunt un fel de ciuperci, le zise. Băştinaşii spun că răsar în ajunul marilor primejdii.

— Oare ce-or să ne facă? Întrebă cineva.

— Ne vor omorî.

— Da, dar cum?

— Nimic mai neplăcut dar şi mai nesigur decât moartea! Exclamă Ndongo.

— Nu ne vor lăsa în viață cum nu sunt eu popă,

replică Ciprian Popa.

— Am vrut doar să ajutăm băştinaşii… Cel puțin, o fi izbucnit revoluția?

— Moartea e cea mai straşnică revoluție! … jubilă Ndongo.

— Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva?! Trebuie să admitem că indigenii ne-au trădat.

— Trebuia să ne aşteptăm la acțiuni neaşteptate din partea populației, obiecta Ndongo.

— Neaşteptate-neaşteptate, dar nici chiar aşa! … făcu Ciprian.

„Acum ne vor căsăpi. Dar dacă ne vor schingiui în prealabil?" gândi el. „Şi ei pot face greşeli oribile, din necunoştință a anatomiei omeneşti. De exemplu, ne pot bate cuie în călcâie. Sau ne pot spânzura de…"

Firul gândirii îi fu întrerupt de un ropot de paşi. Deținuții fugeau după doi şoareci exterri, ieşiți dintr-o gaură. Îi prinseră sub tălpi şi le suciră, extaziați, gâtul. Se ştiau condamnați la oprirea timpului.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Cap. 12 *Ba da*

Neliniştea plictiselii începea să-i apese. Unul fredona o frumoasă melodie de înmormântare.

Stăteau toți pe betonul rece şi priveau în jos. Cei doi prieteni se retrăseseră într-un colț.

— Să nu-ți pară rău, Cipriane. Să *trăieşti,* nu înseamnă să trăieşti mult. În fond, ce înseamnă

viața? Lungă şi diluată sau scurtă şi bogată în evenimente? …

— Tot aia e. Dar de ce nu ne execută, de ce ne lasă să ne chinuim? …

— Ai răbdare, dragul meu. Dar ce este mai frumos, mai nobil, mai înălțător decât suferința umană? … înseşi închisorile sunt nişte turnuri de ivoriu pentru purificarea prin suferință. Moartea – să sperăm – purifică.

— Da, dar ăştia n-au inventat încă euthanasia, obiectă Ciprian, în timp ce ceilalți strigau" *VIN PEREȚII!! …"*

Peretele din față şi cel din fund se apropiau hârşâind şi pământenii începuseră deja să zbiere, uitând de toate grijile lor, uitând că acasă îi aşteptau nevasta şi copiii, uitând că părinții lor bătrâni erau acum pe moarte, uitând că ar fi vrut să rămână şi ei cumva în posteritate sau măcar să rămână cât mai mult, uitând de ce veniseră în Exterrior şi din ce cauză vor muri aici, pur şi simplu zbierau.

— Niciodată nu-ți dai seama de adevărata importanță a faptelor contemporane ție, îi strigă Ndongo în ureche. Cipriane, *facem istorie!* Mai urlă el, bătându-l cu mândrie pe spate.

— Da, aşa e, recunoscu acesta cu disperare, privind *pereții care se contractau, apropiindu-se implacabil.*

Cap. 14 *Epilog*

Undeva, nu departe de castel, călare pe bicicleta sa tahionică cu semnalizatoare albastru-verde-roşu şi cu număr de înmatriculare 2–1–3–5–5–4, singur dar plin de speranțe, *adevăratul* Karlenstein zâmbea.

DAN MERIȘCA

PRIETENUL

Se auzi" cling" şi ecranul se stinse. Din subsolul clădirii de peste drum tocmai ieşea un grup gălăgios. Se întoarse să-i privească. Reuşesc să se distreze băieții, îşi zise. Ciudate aceste *cluburi de divertisment.*

— Salut, prietene! Auzi din spate. Numele meu este Jolly. Al tău?

Glasurile şi râsetele celor din grup se îndepărtau de a lungul străzii, în întuneric.

— George, îi răspunse el pe jumătate mirat. George de pe Luhan.

— Ah, îmi pare bine. N-am avut niciun prieten de pe Luhan. Îi întinse mâna. Şi...? Cum e, îți place la noi, pe Faberia?

— Cred că da; n-am prea avut timp să-mi dau seama.

— Prietene, ăsta-i abia începutul. Şi reține: doar eu te pot ajuta să cunoşti planeta cu adevărat. Cât despre oraş, îl ştiu ca pe propriile-mi buzunare... Şi cum a fost călătoria?

— Plăcută. Serviciile interplanetare sunt întotdeauna bine dotate... Spune, ai idee unde putem bea o cafea?

— Cafea? Există atâtea alte energizante mai eficiente.

— Ştiu, ştiu, eu însă am gusturi mai învechite.

— Da, sigur, cum doreşti... E chiar aici, după colț, un mic bar artizanal. Ştii, nu le pot suferi pe

cele automate.

„Norocosul” se numea barul. Intrară şi George comandă câte o cafea.

— Mulțumesc, spuse Jolly. Sper să nu te superi, dar eu nu beau treburi din astea.

Mirosul fierbinte al cafelei îi învălui. Barmanul şterse tejgheaua în fața lor şi aduse ceştile. Apoi se îndepărtă, făcându-şi de lucru în colțul celălalt.

— Deci ți-a plăcut călătoria, reluă Jolly discuția. De stewardese ce zici? Ai cunoscut-o pe una Ann?

— Care Ann?

— Una blondă, de două persoane! Ha, ha!

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Nici nu merită! ... Bună glumă, ce zici? Dar, de fapt – sper că nu sunt indiscret – cu ce treburi pe Faberia?

— Fac fotografii. Este o pasiune şi, din când în când, o meserie, căci uneori public, alteori realizez transmisii, iar câteodată organizez expoziții.

— I-auzi. Nemaipomenit! Nu credeam că mai există tipi care să se ocupe de aşa ceva. Sunt o mulțime de mijloace mai rafinate, mai complexe...

— Da, dar, în realitate, niciunul nu a reuşit să o înlocuiască. Fotografia e cu totul altceva, este însăşi imaginea timpului. O secțiune prin timp. Înțelegi, e ca şi cum ai surprinde punctul de interferență mereu schimbător al trecutului cu viitorul. Este imaginea germenului, sâmburelui evenimentelor, dacă ăsta nu ți se pare un mod prea pretențios de a vorbi.

— Da, înțeleg. Trebuie să fie grozav.

— Îmi place să caut adevărata față a lumii şi cred că fotografia poate face cel mai bine acest lucru.

— Te cred, prietene. E o profesiune palpitantă!

— Să nu exagerăm…

— De ce, de ce? Abia acum înțeleg cât de multă dreptate ai. Îmi arăți şi mie dispozitivul?

— Aparatul de fotografiat? George îl desprinse de pe umăr şi i-l arătă: Ăsta-i. Dar nu-ți pot face demonstrații cu el, pentru că developarea, vreau să spun, procesul chimic de fixare a imaginii, durează. Şi-apoi mi-am lăsat la hotel sculele. Adevărul este că-s cam conservator în privința asta… Ştii ce, cât termin şi cafeaua ta, aranjează-mă puțin. Sunt pe drum de aproape o săptămână.

Jolly scoase din buzunarul de la spate o perie – îi plăceau într-adevăr lucrurile artizanale. Îi curăță cu rapiditate hainele, apoi se aplecă şi-i făcu pantofii.

— Acum arăți excelent. Vrei să mergi într-un club de divertisment?

— A, nu. Abia am fost în unul. Mai bine, să facem o plimbare.

Plăti, îşi luă aparatul şi ieşiră.

— Cum a fost în club?

— Drăguț, îi răspunse George. Lumini, muzică, agitație. Practic, mai mult întuneric decât lumini.

— Şi fete? Sunt o mulțime de tipe sexy care vin să se distreze în cluburi.

— Da, sigur. Era chiar lângă mine una bună de tot. Dansa singură, şi când m-am uitat mai atent la ea, m-am speriat: era dezbrăcată! Cel puțin de la jumătate în sus, pentru că i-am văzut sânii.

— Da...?

— În clipa următoare se şi repezise la mine. Am încercat să-i demonstrez că eu nu ştiu să dansez, că sunt străin. Era o gălăgie... Dar nu voia să înțeleagă, spunea că asta nu are nicio importanță. M-am ridicat şi m-a şi îmbrățişat, explicându-mi la ureche că muzica aia aşa trebuia dansată. Atunci mi-am dat seama că nu era dezbrăcată. Pur şi simplu avea sânii desenați pe tricou.

— Înțeleg...

— Dar la următorul dans s-a depărtat puțin de mine şi am crezut că e un miraj; desenul se mişca prea natural pentru. Un desen. Am întrebat-o ce era asta. Mi-a zis că e un obicei pe Faberia, o modă. E destul să-ți dai pielea cu o chestie specială, ceva fluorescent parcă, şi desenul se vede prin tricou. Abia atunci am observat că ea era cât se poate de decentă. Majoritatea aveau întreg corpul luminos vizibil prin haine.

— Da, se poartă aşa ceva în ultimul timp. E la modă.

— Şi cum reuşesc s-o facă?

— Mda, cred că... De fapt, ca să fiu sincer, habar n-am. Eu sunt dintr-o generație mai veche. Însă mă pot interesa. Sigur că da, o voi face în cel mai scurt timp. Dar fata?

— Care fată?

Fata de care vorbeai. Aia *bună de tot…*

— A, nimic. Ne întâlnim mâine. Am s-o pun să-mi explice din nou.

— Excelent, prietene! Îmi place cum ai lucrat la faza asta. Ai luat-o tare de prima dată, te cred…

George îşi aminti că făcuse şi câteva fotografii. Se aşezaseră într-un colț, pe nişte scaune foarte joase şi moi. „Ce-i ăsta?" îl întrebase Estella. Încercase să-i descrie şi ei cum stă treaba cu fotografiile… „Ştii, îi spuse ea mai apoi, în realitate sânii mei sunt mai urâți, dar i-am schimbat puțin când le-am desenat conturul, i-am trucat, înțelegi? Sunt mai mici şi mai urâți…"

Îşi dădu seama că e prea linişte şi că era singur. O dată cu întunericul se făcuse parcă şi ceva mai frig.

— Hei, unde ai dispărut? Strigă mirat. Dar nimeni nu-i răspunse. Privi în jur. Nimic. O luă înapoi pe trotuar. După câteva zeci de paşi îl găsi, însă, în umbra unei clădiri.

— Ce ai? Ce s-a-ntâmplat?

Tăcea. Rămăsese înțepenit, cu un picior în aer, cu o mână ridicată şi cu cealaltă în buzunar, cu fața sa alungită împietrită într-un zâmbet perpetuu.

„A şi trecut atâta timp de când vorbim? Nici nu mi-am dat seama". Îl ocoli curios. Îl privi zâmbind. Îi aranja o cută a hainei şi, prin surprindere, îi arse cu sete un picior în fund. Nimic. Nici nu se clintise.

Îi mai dădu unul. Nu vroia să-l dea cu nasul de trotuar, ci doar să-l împingă puțin. Ar fi putut şi el să se balanseze, aşa, cât de cât, măcar din politețe, dacă nu din *prietenie.* Avea un echilibru nemaipomenit. Nici măcar o avalanşă nu l-ar fi urnit din loc pe Jolly ăsta. În schimb, îl durea pe el piciorul. Dăduse cam tare.

Se apleca peste ecran. Era din nou aprins. «Dragi prieteni, spunea textul scris cu litere aurii, atunci când sunteți trişti, atunci când sunteți veseli, atunci când vă plictisiți sau atunci când aveți nevoie de ajutor, atunci când prietenii vă trădează, într-un cuvânt, atunci când sunteți singuri, când simțiți nevoia să vorbiți cu cineva, indiferent care ar fi subiectul discuției, serviciile noastre vă stau la dispoziție…» îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor, căutând. Până la urmă, tot apelezi la *serviciile lor.* Unde naiba pusese banii? Oare îi terminase? Trebuia să treacă iarăşi pe la un oficiu de schimb… Căută şi în buzunarele bluzei. Pur şi simplu, nu mai avea nimic. „Urâtă treabă. Până mâine dimineață va trebui să rămân singur. E un materialist prietenul ăsta al meu. Nu-l interesez decât atâta timp cât am bani".

În clipa aceea îşi aminti. Cum de putuse uita? Banii erau în sacul de piele al aparatului de fotografiat. Îl deschise şi căută. Luă cu două degete o fisă verde:

— Gata, s-a făcut!

Introduse fisa în fantă. Se auzi „cling". Jolly clipi,

zâmbi fericit şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, continuă:

— …Aha, mi-am amintit, este un banc cu roboți. Vrei să ți-l spun?

— Dă-i drumul. Se simți deodată bine, şi-i fu puțin ciudă că se simțea bine pentru atâta lucru. Ce naiba îl apucase veselia asta. Parcă era un copil, căci, iată, descoperea pe Faberia jocuri şi jucării noi, tulburătoare.

Ecranul verde de pe pieptul celuilalt se stinsese. Doar literele aurii ale ultimelor cuvinte îi mai jucau încă în ochi lui George: «… La orice ora, în orice moment, contra unei singure fise verzi, vă stă la dispoziție prietenul automat!»

Şi o luară din nou prin noapte, de-a lungul trotuarului, unul vorbind mereu, celălalt cufundat în gânduri.

VICTOR MARTIN

RONDUL

Aron numără încă o dată puii galbeni ți pufoşi ce se mişcau cu repeziciune prin iarbă, în jurul unei găini roşcate.

„Cu un minut în urmă erau 27, acum sunt numai 20”, îşi spuse.

Se ridică de pe bancă şi se apropie uitând de întâlnirea pe care o avea cu una dintre colegele sale de serviciu.

Văzu cum cinci pui intrară alergând unul după altul într-unul din rondurile de flori din fața blocului şi cum, de acolo, se întorceau numai doi, piuind speriați.

Se apropie şi mai mult, privind cu atenție printre tulpinile înalte, sperând să-i găsească şi pe ceilalți trei. Cercetă fiecare floare, fără niciun rezultat însă; puii parcă intraseră în pământ.

„Nu se poate, îşi zise cu glas tare, din 27 au rămas numai 17”.

— Total 50 de Iei.

Aron tresări şi se întoarse. Sectoristul îl privea zâmbind din dosul unei mustăți exagerat de stufoase, ciocănind cu creionul într-un carnet.

Aron se ridică în picioare căutând să ia o poziție cât mai demnă:

— Nu înțeleg.

— Aveți de plătit 50 de lei, amendă pentru că ați călcat florile. Ce e de neînțeles?

— Dați-mi voie. În rond au intrat 10 pui de găină

şi nu au mai ieşit. Au dispărut pur şi simplu…

— Erau puii dumneavoastră?

— Nu.

— Păi atunci?! Când voi avea o reclamație din partea *stăpânului puilor, voi lua* masuri. Banii!

— Ceva nu este în regulă.

— Neplăcut lucru, spuse sectoristul în timp ce lua banii şi tăia chitanța. Dacă nu v-aş cunoaşte, aş spune că ați băut…

Aron privi către găină şi văzu că în jurul ei nu se mai găsea niciun pui.

— Nu mai e niciunul.

Afirmația sa, ce suna mai mult a constatare, nu avu darul să-l impresioneze pe miliția n.

— Nu mă interesează, spuse acesta. Datoria mea este să veghez la păstrarea liniştii locuitorilor din acest cartier şi la preîntâmpinarea oricăror acte de vandalism.

Băgă chitanțierul în buzunar şi se depărtă, aşezându-se pe una din băncile părculețului. Îşi scoase pipa, o umplu tacticos cu tutun, o aprinse şi începu să pufăie, privindu-l atent pe Aron.

Enervat, Aron urcă la el, la etajul IV, îşi făcu o cafea, îşi aprinse o țigară şi începu să privească pe fereastră în aşteptarea serii şi momentului când sectoristul se urnea de pe bancă.

Chinuit de întrebări la care nu putea în ruptul capului să dea un răspuns logic, fuma țigară de la țigară.

Când, în sfârşit, întunericul începu să învăluie

totul, estompând contururile, milițianul se depărtă discutând aprins ceva cu una din clevetitoarele blocului. Plecară şi copiii care băteau mingea pe o stradă mărginaşă, plecară şi cei ce stăteau la coadă la aprozarul alăturat şi circulația se reduse aproape la zero. Rarii trecători nu-l puteau deranja cu nimic.

Luă, la întâmplare, câteva obiecte din casă şi coborî apropiindu-se cu precauție de rond.

Încercă, la început, cu obiecte mai mici, apoi, cuprins de o bucurie de neînțeles, altele şi altele. Rondul le topea imediat. Aruncă de-a valma lăzi, găleți, pietre. Rondul le înghițea pe toate cu o lăcomie aproape omenească.

„Aş putea să dispar şi eu, îşi spuse Aron râzând. M-ar căuta şeful cu lumânarea să-i dau situațiile şi notele de recepție. Şi apoi, mâine e ziua când trebuie să plătesc pensia alimentară…”

Pătrunse în rond, dar nu se întâmplă nimic. Începu să calce cu furie florile rotindu-se cu paşi apăsați.

„Nu se poate, trebuie să dispar şi eu ca toate celelalte lucruri, îşi spuse înciudat”.

Îl cuprinse o amețeală plăcută şi închise ochii. După un timp, îi deschise şi constată cu uimire că era ziuă. Picioarele îl dureau îngrozitor, ca după un drum lung, îi era foame, sete şi îl durea capul, pe el care nu avusese niciodată dureri de cap şi care se ferise de ele ca de foc.

Privi mirat trecătorii, dar nu recunoscu pe

nimeni.

„Cu toții merg la serviciu, îşi spuse. Înseamnă că este dimineață. Numai dimineața e o aşa mare îmbulzeală la autobuze…”

— Ce faci dumneata aici? Auzi Aron din spate.

Se întoarse. Un miliţian tânăr se proţăpise cu un carnet într-o mână şi cu creionul în cealaltă.

— Aveți 50 de Iei de plată. Ați călcat florile.

— Dumneavoastră sunteți sectoristul de aseară, dar mult mai tânăr şi fără mustață.

— Inexact. Eu sunt nou în acest cartier şi mustață nu-mi voi lăsa niciodată, că nu-mi place. Încep serviciul aici chiar de azi şi, se pare, am călcat cu dreptul…

— Nu ți se pare curios că mă vezi aici, în mijlocul unui rond de flori, în timp ce toată lumea aleargă la serviciu? Întrebă Aron.

— Nu mi se pare deloc curios. Te cunosc eu pe dumneata. Eşti un delincvent banal. Ai fugit de trei ori din spitalul de nebuni, nu ai serviciu, ți-ai părăsit nevasta şi cei trei copii, dar pe mine nu mă interesează asta; nu am primit nicio reclamație. Eu te-am prins călcând florile şi te amendez. În loc să le uzi şi să le îngrijeşti, dumneata le calci. Să-ți fie ruşine! Dar cu găleţile astea, lăzile astea, pietroaiele astea, ce e?!

Aron privi în jurul său şi zâmbi enervându-l şi mai rău pe miliţian. Îşi aminti de seara trecută şi privi mirat, puțin speriat, blocul, locul unde ar fi trebuit să fie aprozarul, stația de autobuz, gropile

de pe strada unde copiii bătuseră mingea.

— În ce an suntem? Veni întrebarea.

— 1956, răspunse sectoristul neştiind ce să creadă.

— Nu suntem în 1976?!

— Ce-ai, domnule?! Parcă eşti căzut din Lună. De fapt, nu e de mirare; ai fugit de atâtea ori din spital…

— 1956, secolul XX?

— Neplăcut lucru, se enervă sectoristul ciocănind cu creionul în carnețelul de amenzi. Am glumit destul. Banii!

GABRIEL MANOLESCU

FOTOGRAFIA

Pe noptieră, sprijinită de veioză, stătea fotografia aceea care devenise celebră în toată lumea: prima imagine a unui om alături de o ființă extraterestră – fotografia lui, de braț cu Mix, falurvianul.

Ştia că nu va mai putea face niciodată nimic care să-l aducă pe aceleaşi culmi de celebritate ca cea procurată de această fotografie. Apogeul gloriei lui fusese în ziua în care toate ziarele, revistele, chiar şi acelea cu profil sportiv, au publicat imaginea pe care singur o obținuse pe Falurvia, cu un aparat Rasflex. Ideea i-o dăduse Mix, care nu era doar o simplă ființă inteligentă, ci şi un tip cu mult umor. Se distrase cu adevărat grozav în prezența falurvianului. Făcuse cunoştință cu soția extraterestrului, băuseră din cupe mari vin roşu şi se amuzaseră nemaipomenit când şi-au dat seama că nu se pot îmbrățişa prieteneşte din cauza diferențelor anatomice.

Apoi s-a urcat în navă şi a pornit mai departe, vesel şi într-o formă mai bună decât după odihna obligatorie, prevăzută la început, în boxa de somnoterapie.

Privea acum cu melancolie fotografia mare, înrămată. Corpul lui Mix strălucea mai puternic decât costumul său spațial şi apărea ca o încurcătura de țevi cărnoase, scânteietoare, pe fundalul zidurilor de topaz ce înconjurau grădinile din spatele casei situată în cea mai frumoasă

regiune falurviană.

Şi înțelese că nimeni nu va afla vreodată ca totul fusese o glumă a farsorului extraterestru. Pentru că Mix stătea, de fapt... cu spatele.

RADU HONGA

AUTOMATUL DE ÎNGHEȚATA

Bert se simțea mulțumit; riscase foarte mult, dar reuşise, îşi şterse mâinile transpirate din cauza emoției, trase aer adânc în piept, apoi privi prin geamul murdar al podului, de unde nu putea vedea decât clădirea de alături, o agenție de publicitate pentru săpunuri. Închise geamul, ascunse resturile într-o gaură făcută cu burghiul într-una din bârnele podului, puse dopul la loc, se dădu doi paşi în spate şi privi: nu se vedea nimic. Coborî apoi scara şubredă ce scârțâia întruna, amenințând să se prăbuşească, închise geamul şi intră în bucătărie. Acolo îşi făcu un sandviş cu şuncă şi brânză, bău o limonada cu un gust dubios, ceva între zeamă de varză pusă de curând la murat şi apă clocită, aşa ceva se găsea în toate cofetăriile din cartier – şi dădu drumul la aparatul de radio. Ascultă două-trei cuvinte dintr-un şlagăr ce făcea reclamă unor păşuni din împrejurimi, apoi îl închise. Se uită la ceas. Era trecut de şase jumătate. „Gata – îşi spuse – trebuie să ne mişcăm mai repede". Îşi îmbrăcă haina, îşi potrivi cravata în geamul de la bufet, închise uşa de la intrare şi coborî cele patru trepte care-l duceau în stradă. Porni spre metrou. În apropierea casei, cei de la deservirea populației instalaseră un nou automat de înghețată. Bert îl observase de cum ieşise pe uşă, dar nu-l tenta. În primul rând că era prea răcoare pentru a mânca înghețată, în al doilea

pentru ca dantura sa, în fața căreia se închinaseră toți dentiştii din oraş, nu-i permite un asemenea gest necugetat, în al treilea rând fiindcă automatul era nou, de curând instalat şi, cum se întâmplă de obicei cu astfel de aparate noi, mai mult ca sigur nu funcționa. Abia după ce înghițea un anumit număr de monezi, sosea un lucrător a cărui sarcină era să-l repare; acesta ridica suma încasată pe gratis de aparat, apoi îl făcea să funcționeze, mai bine spus, îl făcea să umple cometele doritorilor de înghețată cu un lichid colorat în verde sau galben, care, dacă nu erai atent să-l sorbi atunci când începea să curgă, îți păta imediat pantalonii şi pantofii. Bert cunoştea de ani de zile aceste „cutii ale indulgenței", cum le numea el, fiindcă băgai în ele bani de pomană. Cu toate acestea, când trecu pe lângă automat îi introduse o monedă, doar aşa, ca să vadă ce se întâmplă. Nimic, nici măcar o hârtie pe care să scrie „mulțumesc". Bert înjură şi trecu mai departe.

Se opri în fața vitrinei unei patiserii cu gândul să între să-şi cumpere două pateuri cu brânza, când observă doi indivizi ce se apropiară de el. Până să se dezmeticească, se pomeni luat simultan de brațe. Nu apucă să-i întrebe ce se întâmplă şi ce au de gând. Cel din stânga îl împinse din direcția de unde venise şi-i zise: „Hai!" Bert se supuse calculându-şi în acelaşi timp şansele de scăpare. Curioşii începuseră deja să se apropie şi să-l

privească, neştiind ce se întâmplă. Transpirase, dar încerca să-şi păstreze calmul, cel puțin în aparență.

— La ce număr, întrebi cel din stânga.

— La 52, răspunse Bert, căutând ca glasul să-i sune cât mai natural.

Intrară în casă. Mark, omul din dreapta închise uşa cu cheia, apoi scoase pistoletul şi-i făcu un semn lui Bert. Acesta se aşeză.

— Carl, tu începi cu bucătăria, eu cu dormitorul. Dă-i drumul!

Carl plecă la bucătărie şi după puțin timp se auziră de acolo zgomote ce demonstrau încă o dată că bărbații nu se pricep să umble cu vasele, mai ales cu cele de sticlă. Bert nu mişca, îl privea doar pe Mark cum îi răscoleşte prin şifonier.

— Ce dracu căutați? Izbucni totuşi, când văzu că îi răstoarnă patul. Şi, de fapt, cine sunteți?

— Cine suntem? Se miră Mark de întrebarea pusă. Asta-i bună! Ia auzi Carl, individul ne întreabă cine suntem. Să-i spunem?

— Nu acum, se auzi glasul lui Carl. O să facă pe el dacă află. Mai târziu, după ce se linişteşte!

Bert înjură tare, să-l audă amândoi. I se răspunse la fel.

— Tot n-ați spus ce căutați la mine în casă, zise Bert.

— Un elefant, îi răspunse Mark rânjind. Zău, un elefant căutăm! A scăpat acum câteva ore de la grădina zoologică şi ne-am gândit că poate s-a

rătăcit pe aici. Ha, ha!

Bert începuse să se ridice, pregătindu-se să-i sară în spate, dar parcă presimțind primejdia, Mark se întoarse fulgerător şi țeava neagră a pistolului îl linişti pe Bert.

— Stai cuminte că s-ar putea să mori înainte de a afla cine suntem!

Bert se linişti. N-avea prea multe şanse să scape de ei curând. Rămase în aşteptare. Mark observă chepengul de la pod şi-l strigă şi pe Carl. Găsiră scara lângă bucătărie şi urcară, mai întâi Mark apoi Bert şi la urmă Carl. În pod trebuiră să stea aplecați, altfel se loveau cu capul de bârnele prea joase. Scormoniră podeaua şi colțurile. Nimic. Bert era în culmea încordării, simțea că nervii nu-i mai rezistă multă vreme. „Am şanse" gândi, dar nu îndrăzni să răsufle uşurat. Tocmai atunci Carl, uitând unde se află, se ridică brusc şi se lovi cu capul de o bârnă, atât de puternic că zgudui tot podul. Căzu în genunchi înjurând şi ținându-se cu mâna de cucuiul ce începuse să-i crească. Dopul ascunzătorii căzuse lângă el. Mark îl ridică zâmbind mulțumit.

— La barza chioară îi face Dumnezeu cuib, zise el, uitându-se cu subînțeles la Carl. Acesta îşi freca cucuiul şi privea bucata de lemn.

— Ce zici şefule?

— Spuneam că imediat ce ajungem la secție îți încasezi prima! OK?

Carl zâmbi satisfăcut. Bert se făcuse alb la față.

De acum, nu mai avea nicio scăpare. Mark scoase din ascunzătoare o foiță şi o cutiuță în care se mai găsea tutun pentru o singură țigară. I le arătă şi lui Carl care le privi prosteşte, încă nevenindu-i să creadă că el le descoperise, apoi le puse în buzunare.

— Este pentru prima dată de când te cunosc şi lucrez cu tine, îi spuse Mark, când foloseşti şi tu capul într-o acțiune. Şi cu folos chiar.

Carl înghiți în sec. Coborâră în aceeaşi ordine în bucătărie. Bert se prăbuşi pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, privind în gol.

— După câte îmi amintesc, zise Mark, ne-ai întrebat cine suntem şi ce căutăm. La ultima întrebare ți-am dat răspunsul, să-ți spunem şi cine suntem. Scoase o legitimație şi i-o vârî sub nas. Pe ea era desenat un cap de mort cu o țigară în gură iar dedesubt patru litere: C.P.P F.

— Suntem din Comitetul Pentru Prinderea şi Pedepsirea Fumătorilor.

Bert dădu din cap că a înțeles.

— Să nu încerci să faci vreo prostie, continuă Mark, băgând la loc legitimația. Vino să-ți arăt ceva, mai spuse şi îi făcu semn să vină la fereastră. Dădu perdeaua la o parte şi îi arătă un grup de oameni, bărbați şi femei, care stăteau în fața casei, discutând aprins şi aşteptându-i să iasă.

— Îi vezi? Întrebă Mark. De mult n-au mai „aranjat" un fumător. Cred că abia aşteaptă. Ai văzut vreodată vreun fumător omorât de mulțime?

Bert simți că-l lasă picioarele.

— Alege: vii cu noi şi îți primeşti pedeapsa conform legilor sau te lăsăm în seama lor!

Bert n-avea de ales. Înghiți cu greu şi spuse cu voce înceată:

— Merg cu voi. Dar, vă rog, spuneți-mi totuşi cum m-ați descoperit. E tot ce vreau să ştiu!

Carl se apropie şi el de fereastră.

— Ai văzut automatul de înghețată? Îl întrebă. Bert făcu semn că da.

Ei, află că nu este un aparat de înghețată. De fapt l-ai încercat şi te-ai convins că nu funcționează. Ceea ce scrie pe el este pentru derularea trecătorilor. Este un aparat de detectat fumătorii, ultima noutate!! De fiecare dată când trece pe lângă el unul care a fumat, ni-l semnalizează. Apoi totul este simplu. Ai înțeles?

Bert nu răspunse. Se gândeau că el tot ar fi trecut pe lângă automat, chiar şi fără să introducă o monedă. Privi apoi spre mulțimea ce-l aştepta.

— Cum ieşim de aici? Începuse să-i fie frică de cei de afară.

Mark ieşi primul şi le spuse oamenilor să se împrăştie, nu se întâmplase nimic, fusese doar o confuzie. Făcu semn unei maşini să tragă la scară şi abia atunci Bert şi Carl ieşiră şi ei şi se urcară în spate.

Bert se mai linişti după ce maşina demară spre sediul Comitetului. Oricum, legea este mai puțin aspră cu un fumător…

RĂZVAN HARITONOVICI

CIRCUIT ÎNCHIS

Păşea de mult timp singur printre pereții paraleli, iar imaginea sa, reverberată de miile de oglinzi, era mereu aceeaşi. Retrăi mintal, pentru o clipă, momentul pătrunderii în zona noesienilor. Îşi aminti grămezile de praf alb-cenuşiu, a cărui natură organică o sesizase imediat, care blocau aproape Uşa de Cristal, singura intrare în labirintul quasiinterzis, spre unica posibilitate de supraviețuire. Resortul, uzat de scurgerea vremii, scosese un sunet bizar, împingând automat Uşa în spatele său.

Simțise de la început stranietatea atmosferei, dar nu era neliniştit. Trecuse prin multe situații periculoase, iar un Luptător, unul adevărat, nu trebuia să cunoască nici măcar umbra spaimei. De altfel, nefirească i se părea doar liniştea, o linişte aproape asurzitoare, care-i însoțea continuu paşii. Urechile sale fuseseră obişnuite cu zgomotul. Zgomotul bătăliilor, al rachetelor Gamma, al pistoalelor tanatice, al celorlalte maşini şi maşinării de război, sau, pur şi simplu, zgomotul vântului rece ce sufla mereu acolo, afară şi care îi acoperise întregul costum cu praful organic şi lipicios de la intrare. Se privi în oglindă. Acum uniforma-i era curată. Nu mai păstrase nimic din ceea ce l-ar fi putut lega de universul său. Doar mintea reținea mesajul semenilor săi, oamenii, adresat noesienilor pentru clipa primului

contact, care, din păcate, întârzia să se producă.

Cu toții auziseră de noesieni dar nimeni nu ştia cum arată vreunul. Singura dovadă a prezenței lor pe Terra era labirintul, apărut peste noapte, cu sute de ani în urmă şi în care se pierduseră cu desăvârşire toți mesagerii trimişi înaintea sa. Privise cu atenție în jur, dar nu găsise nicio urmă a trecerii lor prin aceste locuri. Poate aleseseră drumul greşit. În față, la fiecare pas, se deschideau mii de posibilități, singurul reper fiind simbolurile, clare în lumina difuză emanată de tavan, care îl însoțeau pe oricare cale aleasă, într-o trecere continuă, de-a lungul pereților îmbrăcați în oglinzi. La început semne matematice simple, apoi reprezentările unor teoreme tot mai complicate. Le recunoscuse cu uşurință.

Acesta era şi trebuia să fie drumul. Nu putea exista un altul. Logica pură şi rațiunea realistă, calitățile oricărei civilizații demne de acest nume, îl ghidaseră. Iar noesienii reprezentau Civilizația. Toți cei care îl precedaseră se rătăciseră. Era singura explicație. De altfel nici nu era greu să încurci căile atunci când acestea se deschideau instantaneu în mii de ramificații, iar desenele luminoase, ce clipeau aproape şters deasupra oglinzilor erau uneori indescifrabile.

El nu putea greşi. Nimic nu era aleator în mişcările sale coordonate în care se ghicea, alături de antrenamentul sever, experiența ridicată la rang de obişnuință. La urma urmei era o misiune

ca oricare alta. Poate puțin mai deosebită. Poate mai lungă, dar în universul acesta timpul avea cu totul alte dimensiuni. Nici nu-şi dădea seama de câtă vreme merge. În buzunarele combinezonului negru avea rezerve de pastile nutritiv-convenționale pentru zeci de ani. Oricum – gândi în timpul unuia dintre popasurile reglementare pentru revitalizare – aceasta nu prezenta importanță. La nevoie putea răbda de foame sau sete. Nu ar fi fost pentru prima dată.

Simțea cum din memorie se scurgea încet, pe rând, orice amintire despre lumea din care venea. Viu rămânea doar mesajul şi țelul propus – CONTACTUL. Vie rămânea şi iuțeala reflexelor pe care se bazase întotdeauna precum şi obişnuința de vechi războinic de a-şi ține mâna dreaptă pe pistolul tanatic, poziție ce nu se schimba nici pe timpul scurtelor perioade de odihnă. Era un Luptător înnăscut.

Uitase în rest totul şi îi părea aproape bine. Se încadra tot mai mult în atmosfera ce-i fusese la început străină. Nu i se mai părea ciudat când drumul se deschidea brusc în locul unde, cu o clipă mai înainte, era o oglinda, bifurcându-se. Nu i se păru ciudat nici măcar faptul că rezerva de hrană era aproape sfârşită iar Uşa nu apăruse încă. Simțea că este aproape şi asta era tot. Îşi aminti, într-o străfulgerare, că videogramele ce prezentau labirintul nu indicau delii cât o intrare, cea prin care păşise cu mult timp în urmă. Dar

asta nu însemna nimic. Trupul sau spiritul său avea să găsească punctul de transcendere în universul noesian. Era convins.

Ciudată, în schimb, i se păru muzica pe care urechea sa sensibilă o sesiza insinuându-se de pretutindeni şi de nicăieri în acelaşi timp. Apelă cu mâna stângă la memoria suplimentară, dar analiza sunetelor nu-i spuse nimic. Nu era un marş de război.

Era însă plăcut… da, plăcut.

Atenția îi fu atrasă de o nouă schimbare de decor. În fața sa, încadrată de rama unei oglinzi, apăru o siluetă ale cărei mişcări pentru prima dată nu mai concordau cu ale sale şi în mâna căreia desluşi un obiect cu alură amenințătoare. „Un nou test!” – gândi, în vreme ce reflexele de vechi Luptător acționau sigure. Pistolul tanatic transforma adversarul potențial în miliarde de fărâme invizibile în mai puțin de o secundă. Şi atunci obiectul ce-l intrigase i se rostogoli la picioare. Îl privi fără a-l recunoaşte, fiind nevoit să apeleze din nou la memoria suplimentară: „Trandafir – Specie de plantă perenă, familia rozaceelor, genul Rosa, cu flori mari, parfumate, de culori variate”. Nu mai auzise de aşa ceva. Oricum, nu era o armă. Privirea, apoi piciorul îl ocoliră şi trecu mai departe.

Drumul se împărțea iarăşi în două. În stânga clipea simbolul acestui… da, reținuse – TRANDAFIR, iar în dreapta vechiul simbol al

atomului.

Păşi hotărât pe calea din dreapta şi în acel moment muzica încetă. Începea să-şi schimbe părerea despre noesieni. Nu se dovedeau la înălțime propunându-i asemenea absurdități.

Acum se afla în zona nucleară. Recunoştea fără probleme schemele bombei cu hidrogen, apoi cu neutroni, apoi cu antiparticule, apoi... Găsise calea cea bună. Alta nu putea fi. O simțea în întreaga sa construcție logică.

Oglinzile se înceţoşaseră. Nu-i mai reflectau chipul, ci imagini, la început distorsionate, apoi tot mai clare, ale supercivilizației atomice umane. Îşi amintea acum. Sub ochi i se desfăşurau scene din copilărie, din adolescență, din tranşeele şi adăposturile cunoscute mai târziu, din bătăliile fulger, din... Pe urmă norii cenuşei radioactive acoperiră în întregime oglinzile. *Aceea* era lumea lui, o lume care trebuia salvată dacă mai era când. Simțea din plin suflul vântului rece, iar în nări mirosul de pustiu.

Cu mâna stângă îşi strânse combinezonul la gât în vreme ce dreapta se sprijinea, în continuare, pe armă. Îi era frig, deşi un Luptător nu are voie să încerce o asemenea senzație.

Amintirile, trezite dureros, îl făceau să simtă, ca niciodată, lipsa unui tovarăş. Chipuri cunoscute îi asaltau de pretutindeni memoria. Misiunea sa se apropia de sfârşit. Era convins de asta ca şi de faptul că, apoi, îi va regăsi pe toți.

Văzu Uşa de Cristal. Paşii îi deveniră mai grei, mai rari. Contactul, în sfârşit, Contactul! O împinse uşor, iar sunetul bizar al resortului slăbit îi dădu o vagă senzație de repetare.

Timpul căpăta acum dimensiuni reale. Trecuse atâta vreme de când labirintul îi concentrase întreaga atenție, dar era mulțumii. Ştia că nu făcuse nicio greşeală.

Şuierul vântului provocat de dezechilibrele atmosferei greu încercate era singurul zgomot ce-l întâmpină. Restul era linişte, deşi parcă o altă linişte decât cea a labirintului. Privirea îi întâlni grămezile de praf alb cenuşiu, lipicios, de pe care zecile de ani scurse şterseseră urmele paşilor săi, ale predecesorilor şi ale urmaşilor săi mesageri, de existența cărora nici nu bănuise şi nici nu avea să afle vreodată.

Fața sa, brusc acoperită de cutele bătrâneții, schiță o grimasă de uimire înainte de a se prăbuşi. Trebui o fracțiune de secundă pentru ca întregul trup să se transforme în acelaşi praf organic, fân, îngroşând mormanul. Singura notă discordantă o făceau circuitele logice ale memoriei craniene şi ale celei suplimentare, precum şi articulația mecanică a piciorului stâng.

Dar o pală de vânt le acoperi înainte ca soarele sângeriu să dispară după linia nesfârşită a orizontului, lăsând planeta pustie în întuneric.

MIHAIL GRĂMESCU

CÂNTECUL LIBELUNGILOR

1. — Ce vară secetoasă! Oftă băiatul privind către cerul roşu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aproba şi bătrânul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea Câmpiei crăpate de arşiță. Afurisitele de muşuroaie duhneau ca dracu. În afara lor, nicio vietate nu anima nesfârşirea de cenuşă radioactivă. Până şi costumele lor de protecție argintii sclipeau anorganic sub soarele însângerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Oraşului. Paralelipipedele surpate expuneau vederii hăuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Câmpiei. Monoliții cenuşii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe câmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de acasă şi veneam aici. Toți ceilalți copii preferau să rămână în Hrubă şi să asculte trăncăneala bătrânilor, poveşti cu popoare de demult, cu Eroi şi Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Ăsta-i anul lor.

— Da. Şi? Doar nu ai început să crezi şi tu în superstiția cu invocarea…

— Nu cred în nimic. Dar tu nu ai văzut niciodată Libelungi şi de aceea îți vine uşor să vorbeşti aşa.

— Asta aşa e. Mă învârt pe aici de peste 20 de ani şi, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atâția ani, nu? Dacă ar

exista, era imposibil să nu dau şi eu nas în nas măcar cu unul din ei. Dar nu. Sa ştii că nu, bătrâne.

— Ascultă… cum ziceai că te cheamă?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, cu i-am văzut o singură dată, dar sincer să fiu, nu aş mai vrea să-i mai văd niciodată.

— De ce?

— E greu să înțelegi. După Marele Dezastru, când a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari şi au putut să-i întâmpine, să-i oprească…

— Dar de ce e nevoie să fie opriți? Lăsând la o parte că un om cu o fucilă este invincibil…

— Taci, taci că mi se face lehamite când te aud! Mă băiete, tu nu ai văzut în viața ta Libelungi, şi de-aia eşti tare la sfat.

— Ei şi, ia zi, cum arată? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sunt nițel mai scunzi ca noi. Crusta metalică…

— Dar eşti sigur că e metalică?

— Tu ce crezi? Cenuşa asta e peste 90 metaliferă. 90, pricepi? Şi apoi, Gândeşte-te numai ce înfățişare au! Sunt mutanți. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Şi până când nu voi întâlni şi eu unul nici nu am cum să pricep. Asta, dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în 25 de ani… Şi apoi, ce s-ar întâmpla aşa de

nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean. Presupunând chiar că există şi sunt aşa cum umblă vorba şi aşa cum spui şi tu, de ce atâta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungi la Ocean?

— Nu ştiu, recunoaşte bătrânul. Aşa ne-a rămas din vechime, ca să nu-i lăsăm. Şi pe atunci, mai erau încă Oameni de Ştiinţă, Savanţi de seamă…

— Poah! Făcu băiatul, dând din mână a pagubă.

2. Cei doi merg prin cenuşă, spulberând-o în curcubee feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantaţiile, deşi, din cauza pantei, nu se zăreşte nimic. Acolo rodesc arborii umbroşi cu frunze liliachii şi albe. Acolo, când calci, lutul umed scârţâie sub paşi. Acolo sunt oameni. Oameni ca mine, ca tine, oameni vii, care se drăgostesc, care vorbesc, mănâncă şi dorm. Oameni, unii în spatele celorlalţi, semnalând cu fumurile focurilor, din deal în deal, seară de seară, că n-au fost îngropaţi în cenuşă, că populează Planeta, puternici, liberi, până la Orizontul de dincolo de care se ridică Sorii, şi până dincolo de el. Şi doar la un sfert de unitate geometrică: Pustia, scrumul multicolor, muşuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondând ici şi colo praful cu lăncile.

— Fii atent! Spune bătrânul, arătându-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfârşit, aprobă tânărul.

Merg mai departe, discutând despre fantomele

pe care, cu excepția bătrânului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantație.

3. Ploaia a fost mult mai puternică decât lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese şi un an torid! Doar cu câteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din soare se desprinsese o limbă de foc şi, zile şi nopți la rând, se văzuse pe cer şfichiuirea ei lentă prin Univers.

4. Ploaia ropotea peste cenuşa irizând la suprafața apei în pete de culoare stridentă: pielea în mii de nuanțe a Pământului Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu şi admirau bulbăcăiala stropilor bătând ca într-o tobă, necontenit.

— Ce o fi aia? Întrebă tânărul.

La poalele unui muşuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Şi eu mă tot uit de la o vreme şi nu pricep ce poate fi, zice bătrânul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorât, singura lumină se înălța de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lângă muşuroi clipeşte spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine şi urmăresc atenți ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viață, absorbind apa dospind în culori vii. Şi din mâlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia, care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mânuțe suave şi rozalii de copil.

— Dumnezeule! Ei sunt! Şopti bătrânul.

Privind împrejur, sub razele palide ale zorilor, tot colbul fremăta multicolor. Pustia se transformase în întregime într-o nesfârşire de larve metalice folfăind energic, trăgându-şi mânuțele rozalii din plămada grea de praf luminescent.

— Ar trebui sa facem ceva, spuse tânărul scrutând zarea de sânge a răsăritului. Mai avem timp.

— Sst! Murmură bătrânul. Taci! Te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tâmpeniile tale. Priveşte-i numai! Ce vrei să le faci? Uită-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi? Noi nu mai suntem.

Tânărul strivi cu călcâiul câteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrânului, de fatalismul ce răzbătea din vorbele şi atitudinea lui. Strivea cu piciorul larve şi, când crusta metalică plesnea, în aer se răspândea pentru o clipa damful cel puturos.

Când obosi şi privi în jur, să-şi constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pârtie vizibilă în marea de viață colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase şi pe unde nu. Locul celor striviți fusese îndată luat de alții, năvălind din praf. Praful însuşi se umfla şi fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele de dedesubt, care-şi aşteptau rândul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungând din urmă plutonul în câteva

minute, scoțându-şi din carapacea metalică mânuțele roze şi fragile de sugari pofticioşi.

5. Cei doi pătrunseseră pe Plantație venind dinspre semiluna plajei Câmpiei ce se întindea în urma lor în toate direcțiile, gigantică, până la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicând norodul. Atunci, panica puse stăpânire pe inimile vulgului mizerabil şi toată suflarea se mişcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stârni oare spaima în sufletele unor sărmane leşuri vii? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămânzi şi acoperiți de plăgi, urmaşi ai celor ce au văzut ciupercile de praf deschizându-şi umbrelele deasupra Oraşului? Şi totuşi... şi totuşi, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgând din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alții: „Vin Libelungii”!

Dumnezeule mare, dar chiar Moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste ființe ale adâncului, ca pe o curmare a patimilor! Vin Libelungii? Foarte bine. Treaba lor, să vină!

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi. Ceva care o face pe femeia stearpă să-şi strângă hotărâtă gluga sub bărbie, adunându-şi la pieptul mâncat de ftizie muşamaua pelerinei argintii, să-şi înşface cârja de lângă prag şi, lăsându-şi căminul jilav, să o ia grăbită peste câmpia multicoloră într-acolo. Țâncii

jerpeliți, cu mâini şi picioare uscate din naştere de soarele nefiresc zărit cândva de părinții lor înflorind peste zarea însângerată, îşi târăsc şi ei schilodenia peste câmp, stârnind cenuşa cu paşii târşiți, dând buzna cu urlete de fiare hămesite asupra ființelor acelora stranii ce-şi trag trupurile încă firave şi neprimejdioase din cenuşa Văii Morții.

6. Libelungii au fost atacați înverşunat, încă din prima clipă, cu tot ceea ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Când primele cete de localnici au ajuns, pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea şi acum semănau cu nişte tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind cu ochii închişi, strecurându-se unii printre alții într-un popor compact. Ce visau oare frumoşii ăia, cu fețele lor zâmbitoare, cu straiele lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor rudimentare, mințile lor cețoase germinând din spori direct turnați în strai de nuntă lucrat în fir – cămaşă de za şi costum de gală funerar? Nu se mai potoleau salutându-se cu emfază atunci când se întâlneau unul cu altul, şi pe înghesuiala aia deliranta mereu se întâlneau cu câte cineva, şi de aceea o țineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta şi-n stânga.

Cum s-or fi percepând ei unii pe alții când ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? Să fi fost un algoritm programat ce-i ordona? O lege a jocului,

cu piese abstracte, în care Noima subzistă altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpânul tainic al fantomaticelor caricaturi, prefăcând ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Şi oamenii, schilozii şi mizerabilii oameni de pe margine, se repezeau cu bâte, ori cu arme vechi rămase prin cine ştie ce miracol intacte de pe vremea Marelui Dezastru ori cu uneltele câmpului aduse special în acest scop, şi, cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele Apariții. Şi cât de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cât de curios lucru era legitima extirpare în care victimele erau reproduse mecanic, rânduri-rânduri, de o ştanță trăgându-le fidel după un arhetip adânc şi PERFECT, obrajii lor curați, carnația suavă, contrastând până la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină atât de derutantă în acest conflict încât cineva străin, din afara problemei, ar fi putut rămâne cu impresia profund eronată şi contrariantă ca masacrul este al PERFECȚIUNII şi ar fi fost extrem de greu să convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7. Libelungii şi-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, când zorii îşi prăbuşiră însângerarea peste Pustia fără sfârşit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decât un insignifiant chenar tabloului grandios al Forței

nețărmurite. Era de parcă Oraşul din zare, mort de nici nu se mai ştia când, ar fi ridicat din morminte populațiile de locuitori ce se vor fi perindat pe sub boitele reci de-a lungul Istoriei, să se reverse din catacombele leproase ale zidurilor, în puhoaie de miriade aglomerate, direct de pe străzile pe care trecea jalnica procesiune a Paraginii, de-a dreptul peste câmpul devastat dimprejur, unde se desfăşura un preacuvios şi vesel carnaval străluminat pestriț.

Swan lucra şi el cot la cot cu ceilalți, rotind lama grea cu care hârbuia trupurile ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la făpturile plăpânde care fuseseră cu o seară mai înainte la stadiul de lunatici salutând frenetic şi servil într-o parte şi-n alta, până la înfățişarea de acum, impunătoare, puternică, degajând o impresie zdrobitoare de perfecțiune şi ideal. Desigur, Swan nu era conştient, aşa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-i diferența pe cei ce măcelăreau de măcelăriți în fantastica încleştare a Morții, a Vieții. El doar îşi rotea sabia numită Galantdourh, creând pârtii largi în mulțimea trupurilor zvelte ce se înălțau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie față de semenii lui, cu care hăcuia fără întrerupere, zi şi noapte, în damful tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere pe când alte larve li se strecurau

printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-şi plimba cât mai curând ținuta mândră peste Câmpie. Nu! Şi nu simțea niciun fel de înțelegere sau admirație în fața Perfecțiunii formelor acelora adormite pe care le hăcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i, atunci când tăişul armei, trecând prin ele, le deştepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor: în Moarte. Swan nu simțea decât bucuria acțiunii, alături de oamenii cărora le mirosea răsuflarea fierbinte atunci când îşi apropiau fețele roşii, mâncate de şancre şi lepră, ca să-şi mai strige câte o îmbărbătare în hărmălaia de nedescris.

Le sosiseră deja întăriri substanțiale. Mii şi mii de brațe puternice vânturau uneltele tăioase, răspândind pe câmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fâşiuță atât de îngustă, atât de îngustă!

— Ei, acum ce părere ai? Îl întrebă cel în vârstă atunci când se opriră unul lângă altul să-şi şteargă sudoarea care le şiroia pe fețele crispate în măşti fioroase de ură dezlănțuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunțaseră a se mai saluta trecând acum unii pe lângă alții fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel sau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunți ai unor tradiții obscure, ucigând fără întrerupere, dar pricinuind pagube atât de mărunte şi de nesemnificative.

— Nu trebuie lăsați să se înalțe în zbor! Strânse bătrânul pumnul cu îndârjire. Dacă se înalță, de data asta sunt atât de mulți încât n-o să-i mai putem opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă laşi, bătrâne?! Nu te mai suport! Se oțărî Swan.

Dar deşi se răstea la el, nu resimțea niciun fel de repulsie nici împotriva feței creponate a celuilalt, nici împotriva mâinilor lui duhnind de zeama tulbure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci când împlânta în ei tăişul rece, nici împotriva celorlalte amănunte ce-l caracterizau. Nu simțea decât că-l iubeşte pe omul mărunt şi pisălog, aşa cum îi iubea şi pe ceilalți doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta şi de-a stânga, ca într-o zi de muncă la ogor, împrăştiind de jur-împrejur capete cu ochi sticloşi.

— Trebuie împiedicați cu orice chip să se ridice! Repetau vorba prinsă din zbor voci dintre ei, avertizând.

„Şi, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă or să ajungă la Ocean? Se minuna Swan, deşi, când îşi amintea de cum dospiseră din apă şi cum praful multicolor devenise în atât de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat şi el de valul de suspiciune presupunând că teama era, se vede treaba, ca nu cumva, putând profita de atâta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă, sau chiar Universul.

8. Până la urmă au fost aduşi chiar şi sclavii proveniți din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieți! Le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul până la sânge. Nu trebuie să se ridice! Acesta e cuvântul de ordine!

Şi sclavii, întărâtați de groază, puneau tot sufletul în încercarea disperată de a-şi salva cruzii tirani. Pentru ce se mai poate sacrifica un condamnat la a fi mort de viu?

Dar şi Libelungii se modificară esențial. Înalți, strălucind multicolor, îşi expuneau piepturile cu mândrie. E drept, ochii tot închişi îi țineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuali, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternității.

— Nu mai pot fi împiedicați, îi suflă bătrânul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai şi să le-o luăm celorlalți înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Eşti sigur, bătrâne? Îl caută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu am mai văzut o dată.

— Şi aşa sunt întotdeauna? Mai întrebă tânărul.

— Nu, aşa nu au mai fost niciodată.

Masa compactă fusese antrenata de un turbillon central al cărui ritm se accelera continuu. Ființele cu ochii închişi, care nu păruseră a avea vreun scop precis în rătăcirea lor oarbă, se adunaseră

într-o mişcare unică şi uniformă, modelându-i în rânduri regulate. Nici acum nu luau în considerație mulțimea brațelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulți, nenumărați, şi brațele secerau până la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan şi bătrânul îşi încărcaseră câteva traiste păduchioase pe doi cai şi aşteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se urcaseră pe un tumul ca să vadă mai bine şi după atâtea zile de nemâncare ronțăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i aşteptase intact la popotă până se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în aşezare nu mai rămăsese nimeni, toți fiind aici.

Dominând harta împrejurimilor, la început nu fuseseră decât ei doi, ridicați în scări să scruteze orizontul forfotitor. Apoi, treptat, în jur se mai strânseseră şi alții, tot mai mulți, călări, aşteptând. Barba colilie a bătrânului flutura în vântul aprig al înserării, impunând cunoaşterea unei taine la care ceilalți nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrânul rămânea neclintit, privind departe în zare. Când noaptea s-a întins, pe toate colinele s-au aprins focuri cât cuprindeai cu ochii, demarcând limitele Pustiei de limitele Plantației oamenilor stratificați în valuri concentrice de impact: întâi mii, apoi milioane, apoi miliarde, unii în spatele celorlalți: focuri până în zarea fără fund

strălucind din gorgan în gorgan până acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care pluteşte Planeta ca o carapace de broasca țestoasă, rătăcind prin Cosmos. Şi fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi şi leneşe. Prin întuneric nu răzbăteau decât foşnete ciudate şi vuiet adânc precum al mării, stârnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la câțiva paşi de ei. Ceva neprevăzut şi de o colosală importanță, ceva care te făcea să te înfiori şi să strângi la piept cu mâna tremurând pelerina argintie antiradiantă. Sfâşiate pe alocuri, pelerinele vechi lăsau să se întrezărească sânii războinicilor cu cărnurile atârnând roase de o incurabilă descompunere. Ici şi colo, țipătul sau hohotele deplasate de femeie în junghiul plăcerilor sfida parcă solemnitatea momentului, iar scâncetele de copil păreau smulse cu brutalitate trupurilor fragede aduse de curând jertfă la altarul unei vieți mult mai aproape de moarte decât de eroare sau adevăr. Era noaptea unei nunți colosale, la care neantul se împreuna cu cenuşa, pentru a făta bastarzii monstruoşi ai incestului. Mirele era înveşmântat în Pulbere, mireasa în rochii de întuneric de ev, cu steluțe mii sticlind în urzeală. Iar oaspeții purtau semn de noapte, de parcă Banchetul la care primiseră invitația ar fi

fost un botez funerar.

— Şi, mai ales, țineți minte: când se vor ridica nu trebuie lăsați sa se mai aşeze nicăieri! Rosti sentențios bătrânul. Asta ne mai e speranța! Ăsta este acum cuvântul de ordine!

Şi ceilalți dădeau din cap, aprobându-l în tăcere.

9. Femeia trimisese copilul mai departe, să nu o vadă chinuindu-se aşa. Icnea din greu, înecându-se în răsuflarea horcăitoare, când, glasul firav o făcu să-şi înghită sângele amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ți-am zis să nu mai stai aici şi să te joci nițel mai încolo în iarba înaltă... şopti femeia, străduindu-se să-şi stăpânească tusea insuportabilă. Dar fiindcă ridicase totuşi privirea, tusea i se transformă într-un râgâit jalnic. Stătea cu gura căscată, şi fiindcă nu mâncase nimic de mai multe zile, iar apa sterilizată şi fără niciun gust nu era asimilată de organism, răspândea împrejur un damf de putred din măruntaiele ce se macerau pe sine. Se holba timp în sus, în vreme ce copilul o trăgea de pelerina desfăcuta, dezvăluind obscen pântecul supt şi năpădit de un păr nefiresc, negru, şi creț până între sânii tumefiați.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întâmplat?

Femeia îşi coborî în sfârşit privirea spre tigva cheală a micuțului şi într-un gest necontrolat întinse mâna să-l mângâie pe plăgile deschise în craniu.

— Doamne-Dumnezeule! Repeta ea. Dă Doamne să treacă mai departe! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii ieşiți din orbite urmăreau evoluția suavei creaturi pe sub cerul înalt parcă picurând de sânge.

Nu era decât un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecați şi goi, cu țeasta rotundă de metal sticlind rubiniu în soare: un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung şi fără vise în care nu făcuse nimic altceva decât să repete programul automat al unor gesturi de neînțeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naşte, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lansându-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striațiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsații pe secundă, ținându-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătura-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuind ogorul străin, lui îi apărea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere de iradiație, ca un mirific curcubeu de viață, iar femeia îi făcea semne lui, lui în mod special, arătându-i forma spectrală mică de alături. Şi Libelungul se apropie să se pogoare alături de ei, să-i aline. Simțea o milă fără sfârşit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a acelor viermi ce nu cunoşteau zborul,

târându-se atât de aproape de pulberea tirană.

Dar când întinse mâna să-i mângâie, încercând să le ofere măcar un strop din tandreţea nespus de dureroasă şi amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, fiinţele pulberii se repeziră doborându-l cu lovituri feroce.

Fusese un Libelung foarte tânăr. Cuirasa îi cedă scrâşnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă şi de fiul ei.

— De ce nu a schiţat niciun gest să se apere? Constată uimit copilul, scărpinându-şi grijuliu ulceraţiile scrofuloase dintre picioare.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorâm? Mai întrebă copilul, tâmp.

— Ca să nu se aşeze, răspunse femeia neatentă, trăgând cu urechea la tropotul ce se apropia. Ăsta este cuvântul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreţii treceau chiuind sălbatic, agitându-şi armele ascuţite. Zărindu-i singuri, câţiva se avântară cu caii lor iuţi peste brazde, îi ajunseră, despicară copilul cu o lovitură şi cei ce nu se strânseră să roadă carnea puţină de pe oasele strâmbe tăvăliră femeia sau se distrară pe seama spasmelor ei.

Erau primul val.

10. Înaintea Libelungilor se rostogolea hoarda hăulind şi devastând teritoriile străine, profitând din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în

cale, să nu se aşeze, să nu se oprească din zbor. Era formidabil de plăcut să poți izbi între ochii ființelor coborându-ți din cer în cale! Să ai o spadă în mână, udă de sperma lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai uşoare ca fulgul ale Libelungilor tineri!

În urma primului val nu mai rămâneau decât norocoşii care izbutiseră să se ascundă în vizuinile de sub pământ, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniți năvalnic să prade, să sfâşie şi să ucidă.

Al doilea val venea cu preşuri colorate desfăşurate-n vânt. Se cântau colinde, se cotrobăiau cotloanele, se răpeau femeile cu arcanul, se ucideau pruncii. Bărbații care nu suiau de îndată-n şa să se amestece cu hoarda erau spânzurați cu capu-n jos de crengile de mărgean de la poalele arborilor vitrificați ce străjuiau partea dinspre Câmpie a Culturilor luate în copite de caii iuți ai Pustiei.

Suntem oamenii! Miliarde! Şi după noi vin Libelungii, care nu au voie să se aşeze, care nu trebuie să se aşeze!

Şi într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Când poposea câte unul din zbor, era legat cu aripile de stâlpi şi transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetându-i din zbor, doborându-i cu pietre, frângându-le gleznele. În urma stolului, Culturile

rămâneau acoperite de cuirasele metalice sfâşiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleaşi fiinţe suave care se trăseseră cândva din colbul Pustiei de lângă Necropolă. Se făcuseră înalţi, strălucitori şi lucioşi, cu chip săpat adânc în metal, cu trup de carapace solidă din titan şi aluminium. Aripile sclipeau neîntrerupt şi când veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miliarde rămâneau în urmă să se descompună sub soarele roşu al Planetei. Miliarde îşi continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră şi se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpânită energie, ridicându-se să treacă peste supliciul lumii acesteia şi să ajungă acolo unde erau destinaţi să pogoare. Nimic nu îi putea opri. De data asta nimic nu avea să îi mai împiedice să-şi atingă ţelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii sublime, către o victorie de neînlăturat.

11. Swan călărea alături de bătrân. Hrana se isprăvise şi ajunseseră să se devoreze între ei. Dormeau în şaua calului, cu sabia în mână, gonind neîntrerupt pe sub stolul îndreptându-se, în linie perfect dreaptă, spre ţelul nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se aşeze! Striga bătrânul.

Dar lui, în şoaptă, îi dezvăluise demult că nu îi vor mai putea opri ca-n alte daţi.

Şi Swan privea acum cu interes şi stimă spre

fiinţele din norul compact sul) care călăreau zi şi noapte, aducând întunericul pe locurile pe unde treceau.

— Oare de ce or fi trecând peste ogoare? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul, pe calea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns, şi noi nu le-am mai fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ţinta. Cine ştie, vreun loc anume…

Se roteau neîncetat, stârnind vârtejuri şi curenţi tari ce le fluturau panaşele, lăsând să cadă de deasupra o fulguială eternă de îngeri sfâşiaţi. Cu toate astea, norul continua sa existe, plutind apăsător sub cer şi indicând ca o săgeată *Sensul.*

9. Ajungând la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunţând. El şi bătrânul însă, îşi continuară drumul, călărind în

Tăcere, şold lângă şold, steguleţ de lance lângă steguleţ de lance, cu spadele bătând ritmic peste crupă caii violeţi. Şi Swan realiză pentru prima dată că, deşi stătuse lângă bătrân ani şi ani în şir, o viaţă de om, nici măcar nu ştia cum îi cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar îşi zise, în fond, ce importanţă ar putea avea numele?

Ce adânc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt, care îi privise liniştit cum vin, ridicându-se respectuos în picioare, cu aripile frânte! Se apropiaseră în galop

şi, când ajunsese, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Şi Swan întinsese mâna, cuprins de un tremur de emoție, să pipăie anvelopa lucioasă şi rigida a cărei înfățişare se schimbase din nou. La atingere, îi stârnise o senzație străină, şi pielea i se încrețise de un frig lăuntric. Privind, se aşteptase la complet altceva.

Atunci bătrânul îi întinsese spada, şi Swan, apucând-o cu amândouă mâinile, o ridicase deasupra capului, cu ochii în ochii de gheață ai Libelungului. Când tăişul a căzut, şfichiuind aerul, din trupul distrus nu a scăpat niciun geamăt. Un om, până şi o femeie, lovit de moarte, geme, rosteşte ceva, blesteamă, mulțumeşte sau plânge măcar. Dar zvârcolirile Libelungului erau mute.

— Poate că n-au limbă, îşi dăduse cu părerea, dar bătrânul clătină dezaprobator din cap.

Cavalcada continua pe Pământul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraş gigantic, mult mai puțin afectat decât Necropola lor din Câmpie, semnalând o zonă în care se folosiseră *arme curate.* Copitele cailor sunau prelung pe caldarâmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot aşa cum vor fi fost şi odinioară: fără uşi, fără ferestre: simple paralelipipede intacte urmărite indiferent din trapul cailor, legănat, cum defilează pe lângă ei, în veşnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor.

— Păşeşti prin Cetatea Eternă, îi spuse

bătrânul.

— Prin cetatea ce? Întrebase el, crezând că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Oraşul bântuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Oraşul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălțau până deasupra apei construcții scufundate, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plaja îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piață vastă, înconjurată de coloane până la cer.

Acolo au pogorât Libelungii. Deşi nu mai rămăseseră din cei plecați cândva din Pustie decât a milioana parte, probabil, erau totuşi mulți, zdrobitor de mulți.

— S-a sfârşit, murmură bătrânul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vârtejul se lăsa, deşteptând un vânt puternic în timp ce soarele îşi făcu apariția din nou pe cerul senin şi roşu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stânci, răspândind în aer irizații de curcubee. Mortăciunile de pe mal, curate şi frumoase ca noi, îşi mişcau alene, duse de curenți, membrele.

Libelungii se strânseseră în semicercuri concentrice. Pâlcurile de călări dădură iureş cu lăncile în cumpănă. Vârfurile oțelite au răpăit ca grindina pe carcasele de za, dar preaînalții nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalerilor din şeile cailor cu capete de os alb. Oțelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă, scotea doar scântei, nemaipricinuind nicio

pagubă. Swan şi bătrânul descălecară şi se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur-împrejur se înălțau chipurile înalte şi neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rând cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăişul sclipitor al brațului, despicând cu vaiet aerul, într-un gest măreț, sacru. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanțe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cârdului îşi înălță iar mâinile peste mulțimile nenumărate şi atunci, din piepturile puternice şi goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne-Dumnezeule! Şopti bătrânul. Deci asta era! Deci asta e!

Părea că o tristețe fără de margini le alina, acum şi pururea, sufletele răvăşite. Swan căzu în genunchi, cu fața în nisip, smulgându-şi părul din cap cu amândouă mâinile şi izbindu-şi fruntea de o dală de mozaic şlefuit ca un cristal.

Şi din ochii bătrânului se rostogoleau lacrimi mari, picurându-i de pe barba-i încâlcită în sân.

Şi cântecul Libelungilor creştea tot mai pătrunzător, luând o alură măreață şi dramatică, urcând sfâşietor, fără egal, deasupra Oceanului

mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonații, metalic, direct, zdrobitor, elevând spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului şi Dezolării. Cântecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetății Eterne.

MIRCEA LIVIU GOGA

MUŞUROIUL DE FURNICI

Leonard l-a întâlnit lângă casă. Crescuse acolo peste noapte, dintre frunzele veştede ale toamnei, ca un vulcan în miniatură, care aruncă o fluidă şi vie lavă neagră sau roşie. Neagră sau roşie – Leonard nu-şi dădea seama ce culoare puteau avea ființele care ar trăi în adâncurile trunchiului de con, căci nu zărea nici măcar una. Totuşi, convins fiind că e vorba de un furnicar, reteză cu un cuțit mare, de bucătărie, vârful micului vulcan. Aşteptă să se întâmple ceva, ceva deosebit, dar din canalul care urca până la suprafață nu se arătă nicio furnică. Atunci Leonard începu să reteze în feliuțe subțiri, ca pe un cartof, întregul muşuroi. Dar fie că lucrătoarele se retrăseseră deocamdată mai în adânc, fie că adevăratul muşuroi se afla el însuşi mult în profunzimea soiului, Leonard nu reuşi decât să scurme țărâna, împrăştiind-o până departe. Până la urmă joaca asta îl plictisi. „Probabil canalele se întind, enorme, poate până-n mijlocul pământului, până-n miezul lui arzător. N-am să reuşesc niciodată să le dau de capăt. Şi, la urma urmei, ce rost are?” Leonard privi în sus, către norii plumburii ce se alungeau pe deasupra capului său. „Da, ce rost are? Sunt rău, avea dreptate Alice. Nu trebuie decât să te îndepărtezi o clipă de tine însuți pentru a înțelege o mulțime de lucruri. Să simți că eşti o existență ratată, un muşuroi de furnici părăsit, că în locul sufletului

prin trupul tău se întind doar coridoare lungi, îngrozitor de goale, îngrozitor... Şi nu ştiu cu ce suflet o mai iubesc pe Alice – dacă acest lucru pe care-l simt se poate numi iubire. Dacă se poate numi într-un fel oarecare". Leonard intră în încăperea cu tavanul jos, din grinzi de stejar. „La ce bun m-aş înşela? — Se întrebă. E mai bine să aflu. Să privesc în oglindă". Leonard atinse încet cristalul rece. Ştia că dincolo de luciul oglinzii se întindea aceeaşi lume. „Şi totuşi vreau să mă înşel. Să mi se pară că dincolo e altfel, că individul care mă priveşte şi-mi seamănă atât de mult nu sunt eu; că exista o infinitate de lumi a căror proprietate comună e că mă reflectă – şi că datorită lor, adică interferenței acestor lumi, eu exist – materia, spiritul, totul datorat unor interferențe irepetabile".

Leonard ieşi afară şi merse în grădină. Aici avea încă mult de lucru. Munci până când se făcu amiază şi ar mai fi muncit poate şi după aceea dacă n-ar fi început să ploua. Leonard privi apoi multă vreme pe geam cum muşuroiul de furnici îşi dizolvă treptat versanții în lichidul murdar ce cădea cu nemiluita.

„Probabil că revederile sunt esențiale" – îşi spuse el în după-amiaza aceleiaşi zile. După ploaie cerul se mai lumină. Leonard plecă cu puşca prin pădure. Nu ținea neapărat să vâneze. Lua puşca mai mult pentru a avea motiv de hoinăreală. Trăgea rar şi aproape întotdeauna în vreun animai

dăunător. „Fiecare ființă e unică. Fiecare lucru. Dar ne place ideea repetabilității. Repetabilitatea este secretul tuturor fericirilor şi totodată motivul pentru care trăim atât de puține clipe fericite. Căci timpul ne poartă drept înainte, lui nu-i pasă de reamintirile noastre. Nici de reamintiri, nici de revederi. Mâine o voi putea revedea pe Alice. Voi fi fericit, mai fericit decât sunt astăzi mergând prin pădurea asta tăcută, pe sub cerul de plumb”.

În seara aceea Leonard s-a întors foarte târziu acasă. A încercat să citească o revistă, dar literele îi jucau înaintea ochilor. Oboseala acumulată în pădure îşi făcea efectul. Atunci Leonard hotărî că e mai bine să adoarmă. Adormi şi visă. Că dormea în fotoliu, cu revista prăbuşită alături. Lumina electrică rămăsese aprinsă, aşa că-şi putea observa bine obrazul slab şi argăsit de soare. Pe când se contempla astfel, simți deodată nevoia să deschidă gura. O fojgăială insuportabilă îi urca din stomac şi din adâncul plămânilor în gâtlej, apoi strania țesătură usturătoare se năpusti în cavitatea sa bucală şi în fosele nazale şi, în sfârşit, obrazul şi barba îi fură invadate de cohorte imense de furnici roşii sângerii, ce se năpusteau în valuri din nas şi din gura coborând în gheme viermuitoare pe piept, pe haine, rostogolindu-se în sfârşit pe covor şi umplând odaia ai cărei pereți deveniră în curând roşii şi plini de neliniştea vieții. Leonard începuse să audă şi un fel de marş straniu, un cântec oribil şi înălțător totodată, ce

se revărsa parcă din adâncul plămânilor lui acoperiți cu milioane de insecte, abia mai putând să respire, şi înțelese că nu era cântat de el, ci de micile vietăți ce-i umpleau plămânii şi stomacul, căci prea era victorios acel cântec – ori el toată viața fusese un învins, un învins iremediabil. Deveni apoi din nou atent la furnicile care umpluseră camera. Oglinda cea mare fusese năpădită de insecte. Leonard observă că fiecare furnica încearcă să muşte din spatele oglinzii şi că în câteva locuri emailul fusese distrus, insectele ajungând până la stratul de argint din care jupuiau infime fâşii. Şi auzi deodată glasul acela, format parcă din milioane de alte glasuri, ca şi când mii de popoare s-ar fi adunat să-i arate un uriaş adevăr pe care, în mod ciudat, nu reuşea să-l desluşească aşa cum adesea, din cauza ecourilor, într-o gară, nu reuşeşti să înțelegi ce tren se anunță că va sosi. Apoi multele popoare tăcură, iar furnicile se retraseră din nou în el, lăsând camera tot aşa cum fusese. Doar oglinda devenise o bucata simplă de geam. Şi a trecut destulă vreme până când Leonard a înțeles că nu mai dormea şi că privea îngrozit geamul transparent în care se transformase oglinda.

„Toate lucrurile au o explicație – se surprinse gândind Leonard. Poate că furnicile acelea există, dar mult mai posibil e că am visat". Tuşi. „Nu simt nimic. Am visat. Nu pot trăi în mine miliarde de

furnici; da, am visat. Omul – un muşuroi de furnici! Ce caraghios! Azi vine Alice şi o voi iubi. Şi nu va şti niciodată că a fost iubită de un muşuroi de furnici. Doamne, ce gânduri groteşti! Teama de cele ce s-au întâmplat, sau teama de cele ce nu se pot întâmpla? Fantome, suntem plini de fantome – în fond, simple restructurări ale propriilor noastre ființe. Ca într-o uriaşă sală cu oglinzi, ca un castel, ca o lume de oglinzi. Nespus de grotesc şi de caraghios. Şi tocmai azi când trebuie să vină Alice".

Femeia sosi pe la amiază. O întâmpină sărutând-o pătimaş, frământându-i umerii cu o fervoare ce-l surprinse în primul rând pe el.

— Am venit – spuse Alice, apoi nu mai spuse nimic până seara. A fost o vreme nemaipomenită în care Leonard a simțit cum i se risipesc una câte una temerile. A culcat o pe Alice lângă el şi au făcut dragoste, lăsând ca aerul rece al serii să-l înconjoare ca o platoşă, apărându-i pentru totdeauna de nevoia de a se privi în oglindă. Apoi şi ea şi Leonard au adormit, iar Leonard a visat că dormea alături de Alice. Şi deodată şi-a simțit plămânii şi gâtul năpădite de o fojgăială grețoasă. A trebuit să deschidă iar gura. Pe acolo țâşniră primele valuri de insecte, apoi şi nasul i se lărgi sub presiunea insectelor ce năvăleau din adâncurile lui. Furnicile rubinii umplură camera, acoperiră patul şi, în sfârşit, o descoperiră şi pe Alice, iar Leonard observă îngrozit cum femeia se

mişcă, deschide ochii şi începe să țipe, iar el nu poate să se trezească, nu poate să oprească insectele care o târăsc implacabile spre el, spre gura lui deschisă, în care Alice pătrunde – dar cum! Cum? — Pătrunde din ce în ce mai adânc, țipând şi împotrivindu-se zadarnic. Şi, o dată cu Alice, tot imperiul furnicilor se retrage din cameră, intra din nou în plămâni, în stomac, dizolvându-se apoi în sânge – altfel cum se explică faptul că, iată, el urlă, în sfârşit treaz, şi ține o furnică roşie între degete, o striveşte şi urlă, încercând să cheme un *ceva* care deja nu mai există, în timp ce aşternutul gol mai păstrează imprimat conturul trupului, atât de drag, al Alicei?

„Pentru că – gândi Leonard – aceste furnici nu sunt simple furnici. Ele şi-au construit în mine o lume deosebita, un castel Da, asta au construit: un castel de oglinzi. Pentru ca ele să trăiască dincolo, în celălalt univers, dincolo de apele oglinzilor, iar noaptea să irupă în universul meu distrugând lucrurile dragi ființei mele, luându-le de cealaltă parte a oglinzii, undeva, în mine. În mine sau la ani lumină distanță: totuna. Vin dintr-o altă dimensiune a spațiului? Dintr-o lume paralelă? Ei bine, ce-mi pasă? Nu trebuie sa le mai ofer nimic. Poate aşa, crezând că în afara oglinzii şi a Alicei nu mai există nimic important în această lume, vor pleca, se vor retrage definitiv din mine. Dar vai, oare n-am spus un adevăr prea mare? Pentru că m-aş putea întreba: ce-mi mai rămâne

acum, când Alice nu mai este? Nu mai este? — Reveni Leonard. Asta nu se poate. Ea a rămas intactă, acolo, în mine. Trăieşte – e absolut sigur!" Leonard se izbi cu palma peste piept. „Aici. Sau poate aici. Unde-o fi intrarea în lumea lor blestemată? Ei, cei de dincolo de oglindă... sună pompos. Mai bine: ei, cei din noi. Sună adevărat".

Leonard fugi. Plecă spre est, ajungând repede la granița deşertului. Şi-a ridicat apoi cortul într-un loc complet pustiu. Pe o rază de câțiva kilometri, singura ridicătură mai acătării era prea plinul său trup şi, singura plantă, floarea pe care o purta la butonieră.

„Ştiu ce să le cer – îşi zise Leonard. Să mi-o redea. Şi să plece – să dispară definitiv. Nu le vreau; m-am blestemat". Ceva vibră în el când gândi asta.

Seara, Leonard se întinse pe nisipul cald. Adormi şi visă că dormea pe nisipul cald al deşertului. Apoi gura îi fu năpădită de furnici, care se repeziră afară, spre lumina lunii, înecându-l aproape. Valul sângeriu şi usturător îi năvăli din nas şi din gura. Umplu împrejurimile. Leonard vru să vorbească, să încerce să ceară ceea ce-şi propusese, dar faringele îi era blocat de torentul de insecte. Şi furnicile colindară mult timp nisipurile, în timp ce Leonard le urmărea surâzător şi din ce în ce mai convins de faptul că, începând din acea noapte, va scăpa într-adevăr de ele. Dar micile ființe îl înconjurară, iar Leonard le simți deodată cum îl

apucă şi îl împing către propria-i gură, nepăsătoare la zvârcolirile lui şi la mormăiturile ce se doreau a fi strigăte. Şi Leonard înțelese brusc că, într-adevăr, aceasta e ultima lui noapte pe Pământ, că va fi întors pe dos împreună cu întreg spațiul dimprejurul lui, aidoma unei mănuşi, pe coordonatele unei dimensiuni străine şi fantastice, iar dacă în cele din urmă nu mai încercă să se opună, o făcu doar pentru că-i trecu prin minte gândul acela ciudat, acelaşi care-l mai încercase în ultimele zile: reîntâlnirea te poate face fericit.

Şi Leonard se prăbuşi în el însuşi, aşteptând să-şi reîntâlnească femeia.

SILVIU GENESCU

PESCĂRUŞII

Leonard mergea acum chiar lângă mine. Îi atingeam umerii simțindu-i muşchii bine formați. Am scos pachetul de țigări din buzunarul şorțului, dar înainte de a i le întinde mi-am dat seama că erau umede. Una mi se rupse între degete.

— Ar trebui să le pui la uscat, observă. Hidroavionul vine de-abia joi.

Furtuna fusese îngrozitoare. Mărturii ale furiei sale întâlneam la tot pasul. Ancoraje rupte zăceau mai peste tot, lucitoare şi răsucite ca nişte şerpi cuprinşi de amorțeală. Cablurile metalice erau încă umede şi lunecoase, cu sârme ieşind ascuțite pe la capetele rupte. Leonard se zgâriase cu un asemenea cablu. Pe gleznă, sângele-i picura din tăieturi paralele, care-l usturau teribil, după cum îmi spusese. Semănau cu urme de gheare făcute de un animal mic de la care nu te aşteptai la agresivitate. Îmi păreau nişte răni perfide.

— S-a zis cu stația.

Pe cealaltă parte a atolului era echipa „Oscar”, la care voiam să ajungem. Simțeam Soarele ca pe un foc apropiat. Stânci mari se împotriveau privirilor noastre, înaintând întunecoase în ocean. Valurile se fărâmițau pe lângă ele cu un plesnet sec. De după stânci ceva lucea, o suprafață metalică pe care Soarele şi apa şiroiau. Ne-am apropiat în fuga. Părea un avion care amerizase şi se zdrobise de stâncile de pe mal. Avea două trape coborâte şi

oceanul năvălea în interior cu un zgomot de apă turnată într-o găleată. Printr-un fel de parbriz – spart – se vedea înăuntru. Tabloul de bord avea o organizare stranie, care nu semăna cu nimic văzut de mine anterior. Leonard nu se osteni să privească prin parbriz sau să între prin trape.

— Au abandonat-o repede, rosti privind de la mal. Azi-noapte s-a întâmplat blestemăția asta.

— De unde crezi că vine? I-am spus, evitând câteva bucăți de, metal ce se vedeau sub valuri.

— Nu-mi amintesc să fi lansat ai noştri aşa ceva… Se pare că echipajul se află pe atol. Poate chiar acum suntem priviți. Se uită înspre cocotieri, încercând să surprindă vreo mişcare, dar întâlni doar încremenirea neagră a junglei. Trebuie să fi fost un fel de şalupă, sau cam aşa ceva, adăugă întorcându-se spre mine. Dădeam ocol carcasei joase descoperind spărturi de metal boțit de impactul cu stâncile. Am privit apoi oceanul şi toată întinderea aceea de apă mi s-a părut o pereche de ochi albaştri care mă priveau fix. Rece. Leonard îmi făcu semn cu mâna.

— Hai să mergem spre „Oscar”! Şi apoi izbucni: Doamne, pe tine nu te-a ars Soarele?

Pe cei din echipa „Oscar” i-am găsit în casă, adunați în aceeaşi cameră, fumând. Afară erau împrăştiate lăzi de lemn sparte şi fragmente de obiecte. I-am întrebat ce s-a întâmplat, nu-mi explicam delăsarea lor, afară erau o mie şi unu de lucruri care trebuiau adunate şi reparate. Leonard

ceru o țigară. I se întinse un pachet. Marc se aplecă spre mine.

— Am pierdut orice contact radio.

— De ce n-ați reparat antena până acum...

— Nu-i vorba de antenă. Ceilalți priveau tăcuți înspre ocean. Aparatura funcționează perfect, dar nu auzim decât zgomotul de fond al Soarelui. Pe banda de 21 cm.

Mă simțeam ca şi cum urma să mi se comunice că sufăr de o maladie incurabilă şi medicului îi venea greu să-şi aleagă cuvintele.

— Şi mai e ceva. Soarele ăsta nu pulsează din douăzeci în douăzeci de minute. S-ar zice că e o alta stea, din aceeaşi clasă cu Soarele...

M-am dus la fereastră, apăsat de greutatea unui adevăr care începuse să mi se contureze în minte. Priveam oceanul, fiecare val care-mi năvălea în priviri, fără să-mi mai pot imagina Europa sau Asia dincolo de el. Marc veni lângă mine şi i-am auzit vorbele aproape:

— Nu ne mai bălăcim în Pacific, bătrâne... Trebuie să accepți asta.

Nu spusese cuvintele ezitând. Parcă le-ar fi citit de undeva.

— Păsările alea au ştiut, am rostit. Pescăruşii au plecat de ieri de pe atol. Îi văzusem în cârduri mari, zbătându-se în văzduh ca nişte foi albe aruncate din avion. Plecaseră spre larg.

Ne-am întors spre ceilalți. Leonard le povestise despre epava abandonată între stânci. Aduseseră

câteva carabine din magazie, iar buzunarele urmau conturul unor cutii cu cartuşe.

— Probabil că vom avea musafiri, îngăimă Leonard înfruntând privirea lui Marc. Îşi luase o carabină şi o ştergea cu mişcări largi. Marc era la un pas de el, acoperindu-l cu umbra.

— Nu te grăbi, rosti, şi mai ales nu te grăbi să pui mâna pe armă.

VALENTIN CIOCȘAN

LINIŞTE

I.

Rătăceau. Nenumărate zile şi nopți se scurseseră peste ei. Îl răpise pe lunganul cel blond de pe absurda scena a unui ultim război. De-atunci se-nvălmaşise totul: imagini, cuvinte şi chipuri în necontenita lor rătăcire. În necontrolata, discontinua lor fugă spre lumile stinse de mult.

…Uitate, moarte lumi. Civilizații coborâte în sicrie de aur, sub efemere chipuri de zei.

Îşi aminti deodată imensul efort al sclavilor goi ridicând piatră cu piatră geometricul trup al piramidei – ultim lăcaş al faraonului, nou cuib al lui Ka.

Imense temple. Învălmăşeala salahorilor potrivind chipurile de piatră. Pestrițe, stranii ritualuri, sacre sabaturi şi oameni tot mai vechi într-o tot mai crudă lumină.

II.

Departe, pe recif, valurile se spărgeau cu zgomot. Înfloreau alb, în proaspătă spumă. Poetul ieşi încet din apă, pe când soarele cobora grăbit în depărtatul adânc al oceanului. Blondul se întinsese pe nisipul încă fierbinte.

— Ai simțit miresmele ce sălăşluiesc aici, soldatule?

Lunganul cel blond nu răspunse. Insistent, dar fără curiozitate, cerceta puzderia de stele de

deasupra.

„Sunt florile de noapte, îşi spuse Poetul. Ascunsul lor chip, tulburătoarea lor mireasmă. Parfumul şi freamătul unui atol pierdut în spațiu şi-n timp. Am coborât tot mai adânc; abia acum, aici, am găsit acea unică, amplă linişte, pacea tăcută. Iată, soldatul meu e gol de cuvinte… Atâtea stele deodată şi aceste fremătătoare, nocturne miresme…”

Blondul se ridică încet şi o porni, gol, pe plajă.

„Un trup de marmură, îşi zise Poetul. Doar urâțenia e ceva rău aici, unde nimeni nu se întreabă cât de aproape sau cât de departe sunt stelele; pământul, cerul se cheamă, se împletesc în valurile oceanului alcătuind o lume în care totul moare şi se naşte tăcut, etern – niciun ritual nu s-a născut aici încă – stelele sunt deodată necunoscute flori, iar oceanul un imens animal adormit, cu răsuflare de spumă”.

Soldatul culese arma automată de jos şi apoi, dintr-o înrădăcinată obişnuință, stând turceşte, porni meticulos să şi-o curețe. Din sânul junglei urcau vibrațiile moi ale vieții de noapte, strigătul liber, de nuntă, al animalelor, freamătul calm al fascinantei, irealei nopți.

— De când n-ai mai avut o noapte atât de senină, soldatule?

— …mai spune-mi de Ariadna. Spune-mi din nou, Poetule, de fata blonda şi de castelul ei de sticlă de pe fundul mării…

III.

Sunt speriați şi goi în satul cu ciudate bordeie.

„O lume în care totul porneşte şi se termină sub ochiul mereu egal şi blând al soarelui, sub veghea stelelor şi-a lunii. Liniştea, pacea. Lumina calmă a zilelor şi freamătul cu mireasmă al nopților. Triumful unei vânători îmbelşugate. Femeia ce va zămisli, bărbatul cu lancea ce stă lângă foc. Sub deasa cupolă a junglei de pe acest minuscul atol, ce poate însemna – ce-a însemnat de fapt, cândva – un unic, atemporal hotar, o frontieră ruptă de spațiu. Femeia bronzată ce-şi alăptează pruncul, cu micul trup în soare, sub curata lumină ce coboară aici printre ramuri – coloane într-un amplu templu vegetal. Va trebui să rămânem cu ei, să pot înțelege cum, aici, setea” …

IV.

Săgeata porni dintr-un pâlc de arbuşti şi se înfipse adânc în gâtul Poetului. Se prăbuşi în aceeaşi clipă, cu fața în sus. Blondul, lipit lângă el de pământ, auzea clar gâlgâitul sângelui. Scoase pistolul automat şi slobozi câteva gloanțe în aer. Doi bărbați goi o luară la goană spre bordeie, cu arcurile în mâna. Deşi nu era pentru prima oară când cineva murea lângă el, deodată soldatului îi veni sa vomeze. Arma îi alunecă la pământ; apoi, mânat de un necunoscut instinct, se smulse din amețeală alergând, fugind demențial, fără țintă. Deodată îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi, istovit, sfâşiat, de obstacolele pe care le frânsese în goana.

Atunci i se făcu deodată frică: era singur acum. O maimuță țipă şi reuşi să-şi ridice capul: deasupra, un boa constrictor uriaş îşi ondula leneş inelele. Miros de putregai; se îneca în aerul încins şi umed. În cuget i se făcu deodată un gol şi-o clipă se ridică în locul lui imaginea Poetului prăbuşindu-se.

Din frunzişul întunecat al junglei, de la rădăcinile timpului simțea privindu-l milioane de ochi străini.

GEORGE CEAUȘU

OCHIUL DE STICLĂ

1

— Ca să fiu sincer, Erwin, eu am fost un *nimeni* până când ne-am întâlnit şi tu mi-ai dat un nume.

Mutantul vorbea în timp ce terestrul îl urmărea de parcă ar fi vrut să-i înregistreze fiecare mişcare. Cosmosul îi apăsa ca un clopot sub care vibrau aparatele – o mulțime de ochi întredeschişi.

— ...Deşi mutanții nu au dreptul totdeauna la un nume. Mă asculți, Robert? Şi, fără să aştepte răspunsul, mutantul continuă să examineze rând pe rând indicatoarele de bord. Ar fi vrut să adauge ceva, dar gândurile i se zbăteau în adânc şi nu puteau să iasă la lumină.

— Îți dai seama, Francis? Sunt o ființă inferioară. Ar fi fost prea mult să mi se dea un suflet.

Francis-Robert-Erwin îi spusese cândva că sufletul e un ochi pe care ei, oamenii, îl au pe dinăuntru şi îl țin numai pentru ei. El vorbea şi terestrul îl privea în tăcere.

— Înțelegi tu, Zwigli? La început a fost un singur ciob. Şi totuşi, ochiul meu a crescut, aşa, făcut din cioburi, cum era.

Cioburile se numiseră Eridanus, Renalga, LS-11. Se numiseră *suferința, cruzime, prietenie.* Cunoscuseră tot felul de oameni şi monştri. Văzuseră ființele-amfibie şi imensele omizi policrome. Văzuseră trupuri retezate în care viața

încă se mai zbătea cu încăpățânare. *Biounzii* le fuseseră camarazi, învăluindu-i cu halourile lor energetice. Ar fi putut să moară de mii de ori până acum, dar miracolul nu îi ocolise niciodată; un nou tăvălug de uitare şi moarte, însă ei se trezeau nevătămați, singurii rămaşi din lungul şir de martori.

Nava ieşi din zona difuză, înscriindu-se pe un culoar de trecere. La o noua comandă, se văzură plutind în spațiu: pereții metalici deveniseră „transparenți", datorită *efectului de planetariu,* iar Olhyddia apăru supradimensionată în întunericul punctat de stele cu o strălucire slabă.

— De ce nu-mi răspunzi, pământeanule? Eşti Virge, nu-i aşa? Uite, eu sunt prietenul tău cel mai bun, tu spuneai asta, îți amintești?

Numai un ciob şi sufletul, ochiul ascuns al acestei ființe, ar avea din nou parte de strălucire. Dacă terestrul şi-ar aminti măcar numele. Pentru că lui nu i-l spusese niciodată. Mutantul încercă să-i scruteze figura impasibilă:

— De ce n-ai vrut să-mi spui cum te numeşti, pământeanule?

— Da?! Tresări terestrul. Apoi tăcu.

— Cum te numeşti? Erwin? Robert? Care e numele tău, pământeanule? Insistă mutantul; simțea din nou *singurătatea,* era un sentiment pe care nu-l cunoştea prea bine, dar îşi închipuia că e ceva apăsător, ca şi tăcerea.

Terestrul îşi îndreptase fața spre un punct

nedefinit, Iar timpul şerpuia încet înspre Olhyddia.

2

Proprietarul unuia dintre cele mai mari bazare ale planetei îi evalua cu un ochi critic pe cei doi clienți: un terestru cu fața pe jumătate acoperită de borul pălăriei, într-un costum negru, cu revere lucioase, ce fusese purtat peste măsură într-o mulțime de ocazii; celălalt, un mutant cu o frumoasă mască plastică, pigmentată cu un lac portocaliu – un mutant care avea pe umeri o mantie lungă, purpurie. Simțul aprecierii i se ascuți: aparențele erau înşelătoare, putea fi vorba de o pradă grasă.

— Cu ce vă putem servi, domnilor? Găsiți la noi capodopere ale artelor practice şi comerțului universal, se adresă el terestrului. (Vorbea într-un esperanto galactic nu prea curat.) Minutul de vizită nu este decât şapte unități de schimb, cu o creştere neînsemnată pentru fiecare nou minut, în progresie geometrică.

„Pungaşilor, nu de mult era aritmetica”, ar fi vrut să spună mutantul. Parcă ghicindu-i gândurile, olhyddianul continuă:

— Dacă vi se pare prea mult, atunci vă recomand Galaxia a treia, unde prețul creşte exponențial în timp.

— Da?! Izbucni terestrul, nelămurit, aşteptând parcă o explicație.

Olhyddianul rămase descumpănit; trupul

spongios era o închisoare în care formele palpitau, gata să se reverse. Mutantul spuse arătând spre pământean:

— Stăpânul meu nu a dispus de timpul necesar ca să învețe esperanto, fiind reținut de treburi mai importante. O să tratăm împreună. Din câte mi-am dat seama, aveți mai mult exponate militare.

— În exclusivitate militare, răspunse olhyddianul, iar ceea ce părea să fie pântecul lui cuprinzător (de fapt, creierul) schiță o volută largă de mulțumire. Deşi relicvele războiului au fost, în general, distruse, continuă el. Resturile salvate au devenit nişte rarități.

Le puse apoi în vedere că prețurile înscrise pe obiecte sunt irevocabile. Exponatele fuseseră colecționate în condiții grele, multe dintre ele fiind considerate lucruri blestemate, de aceea se mai aplica asupra prețului final un coeficient suplimentar de risc. Mutantul îl lăsă să-şi debiteze reclama prin care proprietarul încerca să atârne la valoarea obiectelor câțiva alți coeficienți; deodată, se întoarse brusc înspre pământean. Mantia i se desfăcu şi, în timp ce o aripă plutea acoperindu-i din nou pieptul, olhyddianul îi văzu brațul stâng, de fapt, numai o jumătate de braț – atât cât rămăsese din el: „cred că e din setul «G», ăştia au brațele inegale”.

— Da-da! Silabisi terestru! Şi trăsăturile feței i se înăspriră. Poate în subconştientul lui încolțise o înțelegere larvară a situației. Blestemul, se pare,

căzuse asupra lor.

Din cămăruța proprietarului, năpădită până în tavan de rețeaua monitorizată (ecranele tulburi erau, de asemenea, de proveniență organică), trecură în sălile de exponate. Dacă s-ar fi putut găsi vreun principiu de grupare a obiectelor aflate acolo, acesta n-ar fi fost decât haosul; adunate în grabă din diferite zone cosmice, obiecte de o proveniență dubioasă erau depuse, claie paste grămadă, în sălile labirintice. Prezența unor cifre scrijelite pe ele (de cele mai multe ori, scrijeliturile erau succesive, reconstituind astfel evoluția prețului) şi, pe alocuri, prezența containerelor criogenice erau singurele detalii care vădeau că lucrurile expuse trecuseră, totuşi, prin mâinile unei ființe raționale.

În fața celor doi clienți ieşeau la iveală petice multicolore, cabluri, tălpi de încălțăminte, insigne, medalioane, brelocuri, acte, cătuşe, plăci matricole, proteze dintre cele mai diverse; apoi uniforme pestrițe, în general incomplete, resturi de trupuri – un sinistru inventar de capete, membre, organe, anexe organice aparținând unor combatanți anonimi din războaie intergalactice la fel de lipsite de nume (fiecare crâmpei de carne era însoțit de un certificat de autenticitate în care figura şi provenienta lui). În sfârşit, arme, un adevărat arsenal, începând cu nevinovatele arme-laser şi terminând cu dezintegratoarele evoluaților, de o eficiență cumplită, unele. Încă

neverificate la scară galactică.

Cei doi prieteni băteau de câtva timp culoarele; se opreau în fața vreunui obiect, îl măsurau din ochi, treceau mai departe. Din când în când, mutantul îşi privea nemulțumit ceasul-busolă. Exponatele erau înadins aşezate cât mai încâlcit, astfel încât o simplă trecere prin sală să aibă, în final, efecte deloc trecătoare asupra buzunarelor vizitatorilor. La popasurile mai importante, proprietarul nu pierdea prilejul să-şi lăbărțeze chipul pe ecranul din perete. Imaginea era însoțită de logosul publicitar de rigoare.

Mutantul vizionase deja începuturile câtorva amulete senzocaptoare şi devenise nerăbdător. Terestrul îl studia imperturbabil, de parcă această căutare în labirint, o preocupare meschină, nu l-ar fi interesat. Mutantul ridică de pe suport o nouă amuletă şi o agăță la gât, activând-o; imaginea înmagazinată în obiectul ca un sâmbure de piersică îl copleşi. Era un integrator de simțuri, acționând sinestezic (vizual, auditiv, olfactiv, tactil); un integrator care proiecta componentele imaginii direct pe centrii corespunzători din creier. Se cufundă în vizionare şi deodată un frison îi scutură trupul. „Şi dacă suntem noi?" murmură el, lăsându-se în genunchi. Imaginile veneau din adânc, recompunând o fascinantă lume interioară.

3

Băiatul se opri; setea creştea dinăuntrul ființei

lui. „Am băut apă, am băut şi nu-mi mai e sete, apă…” Se urni din loc: „nu, încă, nu, apa e puțină”.

— Armatele voastre colcăia de ființe inferioare… cu care vă puteți mândri, totuşi: sunt ceva mai evoluate decât moliile păianjenii.

Prizonierul. Un colonist de pe Renalga. Îl capturaseră pe drum, din pură întâmplare.

— Gelil, să ştii că eu îl omor, spuse băiatul, răguşit – gâtul i se uscase din cauza arşiței.

Deasupra, astrul roşu, tentacular. Sub tălpi, solul fierbinte; fisurile negre împăienjeneau deşertul până spre linia orizontului. Ca după o îndelungă absență, mutantul îşi întoarse capul:

— Nu. Lasă-l.

Porni din nou. Păşind după el, pe solul acoperit de roci magnetice, solzoase, băiatului i se păru că îl vede clătinându-se. Plecaseră devreme din bază (sau din ruina care se numise astfel), dar astrul zilei urcase şi îi prinsese în câmp deschis. Umbrele li se cuibăreau la picioare. Prizonierul, cu brațele legate la spate, călca țeapăn, înaintea lor. Vocea lui tăioasă le vibră în căşti:

— Vreți sa câştigați războiul cu nişte arme fosile… Arme şi ființe bune de muzeu…

— Gelil, ar fi mai bine să-l omor, totuşi, spuse băiatul şi ochii îi lunecară de-a lungul țevii lucioase a dezintegratorului pe care îl purta la piept.

— Nu. Lasă-l.

Mutantul se oprise, întorcându-şi fața spre băiat. O expresie tristă se întrevedea în spatele măştii, răzbătând prin fantele gurii şi ale ochilor; mutanții din setul «G» aveau pielea înfloratã de eczeme şi Regulamentul îi obliga să poarte măşti. Porniră mai departe; nu puteau rămâne pe loc – efectele arşiței ar fi fost mai puternice. Băiatul îşi potrivi din nou pe umăr cureaua armei grele. Finalitatea unui astfel de marş forțat îi apărea neclară. Mutantul îl privi îndelung – se răsucise iarăşi înspre el –, parcă ghicindu-i gândurile:

— Mai avem de mers.

— Au ajuns la putere stârpiturile. Animale cu suflet bun, remarcă prizonierul. Cuvintele cocliseră îndelung înăuntrul lui.

Mâinile pământeanului se încleştară pe patul armei. Cel prins îl privi disprețuitor. Era ca un proaspăt astronaut care aştepta să urce în navă iar uniforma lui, mulată pe trup, luase culoarea deşertului. (Uniformele renalginilor aveau proprietăți cameleonice). Băiatul îl examină: blond, cu o statură atletică. Desigur, un ofițer. Îşi smulsese tresele de pe mâneca uniformei, dar părea să fi fost cel puțin comandant de ordinul IV, după aroganța cu care vorbea:

— Eşti pământean? Da, da, eşti pământean…

— Cu toate că nu m-am născut pe Pământ, i-o retează băiatul.

— Un fiu al războiului – frumos! Cine ştie ce corcitură dintre amibă şi ciupercă! … Atâtea ființe

ciudate mişună pe planetele Sistemului!

— Gelil, eu cred că până la urmă tot am să-l omor, rosti băiatul, de data asta mai puțin sigur de sine, ştergându-şi cu mâneca uniformei vizorul înnegrit de praf şi sudoare. Rămăsese pe sticlă doar o dungă de murdărie ce îi ciuntea cerul, o pată de culoarea arşiței – albastru spre gri.

Mutantul privi în urmă (buzele i se mişcau, dar băiatul îşi blocase receptoarele auditive), apoi porni din nou. Brațele inegale îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Uniformei prea largi, a cărei adevărată culoare se pierduse din cauza murdăriei, i se ridicau umerii, după ritmul pasului. Prizonierul tăcuse, în sfârşit.

Mergeau în neştire, aproape sufocați; picături de sudoare li se scurgeau pe tâmple. Deşertul îi înghițea ca o protoplasma gălbuie.

De la o vreme, prin pâcla vizoarelor, observară petele de iarbă şi tufişurile încâlcite. În fața lor, orizontul se îngusta. Lianele ieşeau la iveală rotindu-se într-un dans totemic; această cinetică somnolență băiatul nu şi-o putuse explica decât mult mai târziu, când era să fie mult prea târziu. Glasul i se auzi deodată:

— Eşti sigur, Gelil?

Drept răspuns, mutantul arătă cu degetul în zare: ceea ce căutau trebuia să fie acolo, sub un tumul.

Deşertul se stingea sub apăsarea vegetației. Ierburile şi lianele de pe Renalga aveau o vitalitate

extraordinară: până mai ieri fusese aici un câmp muşcat de explozii.

Un tranşeu înalt – un fel de carie a reliefului – se interpunea spre o lume care trecuse în amintire; resturi carbonizate de trupuri şi arme se rânduiau în trepte, ca după un ospăț al giganților. Nu departe de marginea şanțului se înălțau nişte tumuli deasupra cărora liniile vegetației închipuiau un zbor nereuşit.

Mutantul îngenunche, lipindu-şi urechea de pământ. Era linişte pe planetă. O linişte înfiorătoare. Linişte. Să stăm puțin la umbră, zise el, rămânând nemişcat; nu observase că masca îi căzuse de pe față, dând la iveală fruntea cu filigrane de riduri, obrazul ca un desen abstract; avea o singură buză, cealaltă fiind înlocuită de o pereche de canini strălucitori, ieşiți în afară; o venă i se zbătea la gât, prelungind dinspre bărbie o dungă albastră...

4

— Terestrule, şopti el, terestrule...

— Da?! Ridică din umeri celălalt.

— Am găsit, e Renalga, am găsit...

Mutantul vorbea cu glasul scăzut, pentru ca proprietarul bazarului să nu-i poată descifra cuvintele; dacă şi-ar fi dat seama că amuleta senzocaptoare avea pentru ei o valoare afectivă, atunci întreaga lor agoniseală, echivalată în unități de schimb, nu le-ar fi ajuns ca s-o cumpere.

Dar proiecția nu se sfârşise.

Se strecurau prin cavitățile săpate de explozii. Băiatul se visase de mult cu o pereche de aripi, ar fi zburat, acum i se părea că reuşise să se desprindă de sol, aripile îl trăgeau în adânc, era un zbor invers, amintind de o pasăre subterană.

Aruncate de-a valma, gâtuite de vegetație, țevi de armă sau resturi de oase alungite, pe jumătate îngropate în pământ. Sfărâmături acoperite de solzii deşertului, ca o za protectoare peste care izbucnea vegetația.

Se opriseră în fața unuia dintre tumuli iar mutantul rosti un nume:

— Eililu.

Cel chemat nu răspunse. Pământul rămăsese la fel de tăcut. Ba nu: undeva, în adânc, se auzea, ca un hârâit gângav, un cântec vechi.

În vârful tumulului era înfiptă o armă.

Tăceau. Tăcea şi prizonierul.

Mutantul începu să vorbească rar, însă abia desluşit. Un descântec? Greu de răspuns, ființa aceea nereuşită trăia un fel de plâns, n-ar fi fost prima dată, plângea sau mai degrabă cânta răguşit, dar era atâta tristețe în cântecul ei, că îți venea să fugi de acolo, de pe planeta aceea, să nu-l mai auzi. Ai plecat, Eililu. Nu te mai vezi din iarbă, camarade. Iarba asta pe care o striveam sub şenilele tanchetelor. Te uită printre firele ei, să-ți vezi prietenul, Eililu, puiul ăla de pământean. Ți-am spus să rămâi cu noi, dar ție îți plăcea mai

mult să fii singur.

„Se aude un cântec pe sub pământ”, îşi zise băiatul. „Un cântec vechi şi răguşit”.

Mutantul se aplecase, încercând să smulgă iarba. Băiatul scoase baioneta de la țeava armei şi începu să lovească lent, pendular, urmărind parcă zvâcniturile din tâmplă. Prizonierul îşi ațintise asupra lor privirea inexpresivă. Mutantul smulgea lianele, mirosul de iarbă încinsă îi tăia respirația, lianele se împotriveau cu un vaier prelung, însă el nu tăcea; descântecul îl stăpânea ca un leşin. Îți curățim de iarbă sufletul, Eililu. Îți lăsăm respirația, că erai gata să te înăbuşi. Eililu, poate astea sunt pletele tale, sunt unghiile tale, toți morții ar vrea şa iasă din nou la lumină, întinzându-şi ghearele pe dedesubt.

„Şi totuşi, e un cântec vechi şi răguşit”. Băiatul nu se înşela: cântecul venea din adâncul tranşeului.

Glasul mutantului, melodios, cobora şi urca, scrâşnetul baionetei îl acoperea în răstimpuri, băiatul îşi simțea cămaşa umedă în spate, mutantul vorbea ghemuit în iarbă, se învârteau amândoi într-un cerc tot mai mic, în jurul tumulului. Ai acum un adăpost frumos, Eililu. Am venit să te vedem din nou, tu ne-ai uitat, Eililu, sau te prefaci că ne-ai uitat. Ce ne trebuia nouă ura asta fără sfârşit, Eililu? I-am lăsat pe ceilalți să se ducă, să cucerească planete şi sori. Să ne-aştepți, o să venim şi noi, să ne-aştepți, nu ai decât

o zi de aşteptat, Eililu, la tine e zi veşnică.

În jurul tumulului era acum curat, băiatul plecase fără nicio vorbă, cu arma pe umăr, prizonierul părea că adormise sub arşiță, mutantul uitase de ei, băiatul se îndepărtă urmărit de un geamăt care se pierdea încet: descântecul. Prizonierul îl săgeta cu o privire necruțătoare, ura asta e fără sens, medită băiatul, ar fi trebuit să te ucid mai întâi şi după aia să mă urăşti, era atât de simplu de apăsat pe trăgaci, dat nu, războiul era deja pe alte planete – aici, pe Renalga, ar fi fost inutil să mai moară un om: această simfonie a absurdului fusese retezată de un plânset doar pe jumătate omenesc. Lângă un tumul eliberat de hidra vegetală, o ființă nereuşită dar cu un suflet bun plânge o altă ființă, din alte lumi. Nimic altceva nu se întâmplă aici.

O planetă care ascultă, în neclintirea ei, tânguirea mutantului, în timp ce deşertul tresare în aerul coclit al amiezii şi paşii băiatului se mai aud ca nişte silabe ciudate.

5

— Da?! Terestrul îl privea plin de speranța.

Mutantul îşi desprinse de la gât amuleta senzocaptoare şi trecu pe după gâtul pământeanului şnurul de care era atârnată.

— Prizonierul, Cornelius. Colonistul de pe Renalga, pe care voiai să-l ucizi…

Terestrul mângâie rotundul sâmbure din care încolțeau imaginile; îl privea înciudat – o

curiozitate de copil.

— Prizonierul. El a înregistrat totul, Daniel, îți dai seama? Acum înțeleg, insigna lui de la piept nu era numai de frumusețe.

Cu un astfel de aparat minuscul puteai înregistra chiar şi întors cu spatele; nu funcționa pe principiul vizării imaginii, ci al „învăluirii" ei în cadre succesive.

Terestrul se cufundase în vizionare. Dar parcă jucăria de la piept îl fascina mai mult decât realitatea stranie indusă de ea. Şi deodată chipul i se lumină:

— Da, îmi… îngăimă el, da, îmi…

— Nu-i aşa că-ți aminteşti, Xavier, colonistul…

— Da, îmi… răspunse el şi puteai ghici cum mintea îi bâjbâia pentru a pune una lângă alta piesele sparte ale unui mozaic distrus cândva, demult, dintr-o cauză necunoscută.

— Ei, v-ați hotărât, domnilor? Chipul proprietarului clipoci în ecranul organic. Această amuletă de o valoare inestimabilă nu vă costă decât…

— Să ne mai gândim – îi tăie zelul mutantul.

— Domnilor, speranțele dumneavoastră de a obține un chilipir sunt zadarnice. Ştiu că acest senzocaptor reprezintă o parte din trecutul pe care-l căutați. Dacă aş fi rău, vi l-aş vinde la un preț exorbitant.

— Da, îmi… şopti în transă terestrul.

— Au mai fost pe aici şi alți disperați. Şi, chiar

dacă nu au găsit decât o fărâmă din ceea ce căutau, nu s-au uitat la preț, ba încă mi-au şi mulțumit în genunchi. Dacă nu luați acum amuleta, prețul ei o să crească în timp.

— La prețuri şi la suflete vă pricepeți de minune – răspunse mutantul, ironic. Dar nu ținem cu orice preț să luăm amuleta şi nici nu credem că ar mai exista cineva în galaxia asta care să fie interesat să o ia.

— Voi mă sărăciți, se văicări olhyddianul, mă țineți de vorba şi ceilalți clienți…

— Noi te-am chemat? Du-te, o să vedem mai pe urmă cum e cu prețul.

Erau din nou numai ei doi. Mutantul căuta continuarea proiecției pe o altă amuletă senzocaptoare.

— Da, îmi…

Terestrul avea ochii închişi, de parcă ar fi vorbit în somn.

Într-o sală alăturată dădură peste un tranşeu presărat cu trupuri rămase aşa cum le găsise moartea. „Parcă sunt vii”, gândi mutantul. Imaginea îl înfiora: era a tranşeului în care îşi petrecuse, îngropat de viu, mai mult de jumătate din viață; sau poate a unui alt tranşeu – toate se asemănau atât de mult între ele. Desigur, se vor găsi destui cumpărători pentru acest decupaj autentic, cu toate dificultățile legate de transportarea elementelor de cadru şi a trupurilor deja carbonizate. Dacă n-ar exista aceste

suveniruri, întâmplările care ne-au rănit s-ar uita mult mai uşor: uitarea e o reacție de apărare (Galaxiile mai trecuseră prin astfel de stări amnezice).

Fiecare dintre suveniruri avea ceva inuman, colecționarii care se delectau cu ele nu puteau să fie decât nişte monştri. Dar oare ei doi nu încercau să-şi regăsească trecutul risipit într-o puzderie de suveniruri? Nu deveniseră, la rându-le, nişte colecționari fățarnici?

O nouă amuletă, aproape identică cu prima. Cu o mână tremurândă, mutantul o ridică din cutia de efecte. Încă înainte de a o viziona, avea siguranța că ea conținea restul înregistrării.

6

Băiatul aruncă o privire în urmă şi se opri, uimit: în depărtare, mutantul nu mai era singur; lângă el apăruseră două siluete. Făcu cale întoarsă; arma îi era ațintită asupra prizonierului, pe care îl privi înciudat: „ne-am atârnat de gât şi pietricica asta de materie supergrea".

— Augurii, cavaleri, îi întâmpină soldatul închinând în cinstea lor o cupă sângerie. Era unul din oamenii-şopârlă ai trupelor de uscat. Stătea înălțat la verticală pe picioarele de dinapoi, sprijinindu-se în coadă. Trăiască viața! Decretă el şi dintr-o singură înghițitură *surogatul de inconştiență* i se scurse pe gâtlej.

— Să trăiască, rosti şi femeia sau poate cântase o frântură dintr-o melodie despre care puteai jura

c-ai auzit-o cândva, în treacăt şi încerci după aceea, nebun, să ți-o reaminteşti. Soldatul îi întinse pocalul, ca să soarbă şi ea. Cupa se umplu la loc, aproape instantaneu. Băiatul cunoştea mecanismul: la golirea pocalului, un strat foarte subțire de pe fața lui interioară, în contact cu aerul, se lichefia şi licoarea urca până la marginea de sus. Cupa se consuma cu fiecare nouă golire, dar foarte puțin.

— Sunt beți, spuse prizonierul, sunt beți. Noi stăm în fața lor, dar cred că ei nu văd decât o nebuloasă galactică.

— Dacă beți cu mine, vă iubesc pe toți! Urlă soldatul.

— Vă iubesc pe toți, se auzi ecoul melodios. Femeia îi privi pe rând şi fiecare din ei se simți fericit.

De undeva, din tranşeu, răzbătea hârâitul unui înregistrator cu disc. „Cântecul", îşi zise băiatul. „Cântecul acela vechi şi răguşit".

Oare de unde apăruseră soldatul şi femeia? Vru să ceară explicații mutantului, însă renunță. Pesemne rămăseseră în tranşeu, într-un adăpost subteran – cine ştie de când. Avuseseră la îndemână provizii şi nu duseseră lipsă de nimic: ieşiseră de acolo mai mult din întâmplare. Oare tot timpul or fi fost beți? Băiatul zâmbi, dar nu-şi putea dezlipi ochii de ființa care închina acum în cinstea lor:

— Vă iubesc. Vă iubesc pe toți.

Soldatul şi femeia se aşezară pe valul de pământ care întărea un şanț de apărare. Dăduseră deoparte sfărâmăturile şi se aşezaseră pe nişte resturi de schelete care semănau cu claviatura unei aparaturi complicate.

— Haideți să bem, nu este minunat că suntem încă vii? Şi cupa din mâna omului-şopârlă fu golită din nou.

— Să bem, îi îndemnă şi femeia. Hârâitul din adânc urcă în intensitate, răsunând ca un croncănit de corbi. Vă iubesc pe toți, şopti ea. Tu eşti un pământean? Te iubesc, pământeanule. Tu cine eşti?

Prizonierul nu reacționa imediat la întrebarea ei; după câteva clipe, izbucni:

— De când sunteți aici? — Însă femeia nu-i răspunse.

— Entitatea numai ar putea şti. Dar nu am dus-o rău. Şi soldatul spuse în delir: Să bem pentru frumusețea acestei femei! Să bem pentru Eda, pentru frumusețea ei!

— Să bem, repeta ea, împleticindu-se. Era mai amețită decât soldatul. Sau poate doar simula beția.

„Necuprinsă Entitate, cât e de frumoasa!"; băiatul se nelinişti – parcă atunci s-ar fi scuturat dintr-un somn adânc. Văzuse până atunci nenumărate femei: flăcările exotice de pe Rigel, păpuşile de cristal, meduzele din Vesperalia. Dar ființa asta din fața lui, chiar de o formă îndepărtat

umană, părea o întruchipare a frumuseții. O frumusețe închisă pentru totdeauna în ovalurile prelungi ale unui trup fierbinte. O formă din care perfecțiunea îşi scotea ghearele, trezindu-ți din hibernare instinctele.

Soldatul îi chemă lângă el şi, pe măsură ce surogatul dispărea din cupă şi reapărea, glasul îi devenea tot mai răsunător:

— Să bem, camarazi! Vreți ca galaxia asta să plesnească de ură? Pântecul ei nesătul nu s-a umflat de ajuns? Să bem pentru dragoste! Pentru Eda!

Deodată, prizonierul, care până atunci îl urmărise cu calm – un calm cu greu ținut în frâu – răcni:

— Încetează, soldat! Îți ordon!

Abia acum îşi dădu seama băiatul că omul-şopârlă era din armata inamică. Soldatul devenise deodată atent, fixându-şi superiorul cu o privire de animal încolțit.

— Încetează, n-auzi? Unde te trezeşti? Suntem încă în luptă, soldat!

— Cap sec – îl gratifica soldatul, după o clipă de ezitare. Cu cine să te lupți? Sau vezi în jurul tău numai duşmani? Bea şi tu din cupa asta şi nu mai fi cap sec. Vru să-i întindă pocalul, dar nu reuşi decât să schițeze gestul: observase că ofițerul avea brațele legate pe lângă trup.

— Ostaş, spuse prizonierul, adresându-se băiatului, ostaş, acest trădător (arătă cu capul

spre omul-şopârlă) îmi e camarad, însă îți acord permisiunea să-l ucizi. E un dezertor.

Băiatul rămase împietrit, dar mutantul izbucni:

— Drept cine ne iei? Nişte roboți făcuți să ucidă?

— Şi el e un robot, adăugă soldatul. Suntem cu toții nişte roboți, fiindcă nu am murit. Roboții nu mor. Hai, bea şi tu, cap sec. Şi îi aruncă băutura în față; o pată sângerie se lăți peste obrazul prizonierului.

— Încetează şi tu odată! Strigă mutantul.

— Roboților, nu ştiți decât să urlați! Nu se lăsă omul-şopârlă. Femeia îi smulse cupa din mână şi se îndreptă spre prizonier. Mutantul şi pământeanul îşi întoarseră spre ea fețele uimite. Lăsă cupa şi dezlegă brațele ofițerului. După care o luă din nou în mână şi i-o întinse, dar el îşi retrase brațul. În cădere, cupa se lovi de o carapace metalică pe jumătate îngropată în pământ, spărgându-se.

7

„Cioburile”, murmură mutantul. Totul e făcut să nu se spargă niciodată, să reziste un milion de ani, dar şi obiectele au ajuns să se urască între ele iar atingerea lor provoacă explozii. Ochiul de sticlă este înăuntrul nostru, totuşi, e amenințat să se spargă la cea mai mică lovitură. Amuleta senzocaptoare devenise parcă mai grea, trăgându-l spre solul de pe care ar fi trebuit să strângă sfărâmăturile pocalului. Dar jos nu era decât podeaua soioasa a unui bazar de pe o planetă

obscură a Sistemului.

— Te iubesc, Eda, şopti soldatul.

Femeia, care până atunci îl privise pe prizonier, intra parcă în transă, întorcându-i spatele şi apropiindu-se de soldat cu brațele întinse. Trupul ei căpătase o strălucire aparte. Îl trase după ea, cufundându-se între liane. Lianele alcătuiau însă o plasă cu ochiuri prea largi prin care se puteau zări cei doi, lipiți unul de altul – sau poate efectul de perspectivă contracta imaginea. Până când în depărtare nu rămase decât o singură ființă, la început nemişcată, după aceea răsucindu-se în imensul orologiu vegetal. Lianele unduiau, cățărându-se lent în spirală, apoi căzând şi reluându-şi mersul zadarnic înspre înalt.

„Oribil", spuse prizonierul. „Animalele numai…"

Femeia şi soldatul se reîntoarseră. El se retrase în tranşeu ca să aducă o nouă cupă consumabilă – atât de doritul *surogat de inconştiență.*

— Te iubesc, Eda.

Băiatul şi mutantul se priviră surprinşi: prizonierul rostise nişte cuvinte de care nimeni nu-l credea în stare.

Femeia se întoarse spre el, parcă fascinată de un gând ascuns. Chipul destins, mersul ei lent aminteau de un ritual. Se apropie de prizonier. Îl îmbrățişă.

Rămaseră îmbrățişați un răstimp de-a lungul căruia ceilalți doi, muți de încordare, nu schițară niciun gest Ea îi cerea s-o urmeze, să se ascundă

împreună printre liane, însă prizonierul nu îndrăznea sau nu voia să se mişte.

— Du-te! Strigă mutantul.

Prizonierul nu se clinti din loc. Femeia se ofilea văzând cu ochii. Strălucirea trupului pălea; pielea feței i se făcuse cenuşie.

— Du-te! Strigă mutantul. Du-te, altfel o ucizi!

Dar prizonierul nu se mişcă. Pe neaşteptate, femeia se prăbuşi. Cei doi prieteni se repeziră spre ea şi fețele lor aplecate se oglindiră în ochii imenşi, imobili. Băiatul întinse mâna încet, atingându-i pielea obrazului. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor: pielea se zbârci la atingere. O porțiune a feței devenise flască.

— Tu ai omorât-o… scrâşni băiatul şi îndreptă hotărât arma spre pieptul prizonierului.

— Nu, pământeanule, nu!

Mutantul încercă să-l oprească. Dar băiatul proptise țeava armei în pieptul colonistului.

— Nu, pământeanule…!

Brațele mutantului căzură în semn de neputință: flama sclipi. Dar raza țâşni în sus; prizonierul deviase arma, apucând-o de țeava şi încercând s-o smulgă din mâinile băiatului. Mutantul izbuti să apuce şi el arma. În cercul rotitor, unul dintre trupuri se clătină. O nouă lovitură şi prizonierul se aplecă, fiind pe punctul de a se prăbuşi.

Apoi imaginea plesni, fisurile negre se propagară radiar, închipuind o plasa de păianjen, întunericul

acoperi totul; pesemne micul aparat de înregistrare, prins ca un colier metalic la pieptul prizonierului, avusese de suferit în cădere, blocându-se.

8

— Ar fi trebuit să-ți spun, pământeanule, însă nu ți-am spus şi asta era să ne coste viața unei ființe. Dar atunci nu putea nimeni vorbi cu tine, îți acoperiseşi fața cu palmele şi n-ai mai vrut să vezi ce s-a întâmplat după aceea.

Scena îi apărea mutantului în minte într-o finețe a detaliilor asemănătoare imaginii stinse nu de mult.

Prin ceața beției, soldatul văzu femeia căzută în iarbă. Lăsă deoparte pocalul adus din adăpostul subteran, venind lângă ea. Îi atinse fața, apăsând-o uşor; capul de formă ovoidă începu să se subțieze.

— Îşi revine? Îl întrebase mutantul.

— Da. Peste câtva timp. Şi soldatul plie pe rând cele două. Brațe potrivind apoi peste piept capul care se aplatizase. Împături trupul subțire iar *păpuşa erotică* ajunse la dimensiunile unui pachet ce putea încăpea într-o raniță. Peste câteva zile – timp în care pachetul trebuia lăsat în bătaia astrului, cu oglinzile captatoare desfăcute –, avea să se transforme din nou în cea mai frumoasă femeie din univers.

Băiatul nu avusese de unde să ştie că *păpuşa erotică* era doar un sofisticat robot pliant, făcând

parte din dotarea trupelor.

— Dar nu ți-am spus asta până acum, Iacinth, nu ți-am spus pentru că te-am auzit vorbindu-mi cu atâta patimă despre ea, încât am înțeles că trebuia să trec totul sub tăcere.

O femeie – chiar iluzia ei – era infinit mai mult decât un manechin. O femeie i-ar fi putut readuce la viață întreaga memorie ar fi aprins o scânteie printre gândurile lui înghețate. Atunci fusese singurul moment când ar fi putut să-i dezvăluie totul, fără alte consecințe; dar furtuna îi prinsese nepregătiți. Abia atunci lianele şi ierburile Renalgăi şi-au arătat adevăratul chip.

Ar fi trebuit, poate, să plouă mai întâi cu broaşte, cu gândaci, cu şopârle, dar ei nu simțiseră decât aerul care îi apăsa. Ar fi trebuit să le dea de gândit rotația înceată a lianelor şi tremurai firelor de iarbă – ar fi presimțit că vegetația se va trezi din somn, sub furtuna polenizatoare – vegetația? Cu unduiri de şerpi şi încâlciri tentaculare. Dar pe aici trecuse un uragan care semănase distrugere, împânzind cu cenuşă deşertul şi, totuşi, ierburile şi lianele nu se treziseră din somn. Urma să le trezească furtuna biologică.

Şi cerul s-a deschis şi s-a lăsat o negură de spori şi urletul furtunii i-a cutremurat, pentru că sporii aceia zumzăiau ascuțit, ca o mie, ca un milion de gloanțe fără țintă. Şi deodată lianele, ierburile – trupuri de şerpi, tentacule, insecte foşgăitoare – se treziră din letargie. Prizonierul – căzut la pământ,

soldatul – fără să facă mari eforturi de împotrivire – erau victime sigure; peste câteva clipe nu se mai văzură dintre păturile compacte de spori, ca nişte elice învăluitoare. Băiatul şi mutantul înțeleseră că dacă furtuna nu îi va sufoca în curând (aveau căştile, dar filtrele puteau să cedeze oricând unei asemenea dezlănțuiri de forțe), atunci aveau să cadă pradă lianelor ce se mişcau întărâtate, în chinurile beției polenizatoare şi li se încolăceau în jurul trupului şi al membrelor. Dezintegratoarele sclipeau neîntrerupt, şi, retezate, tulpinile se dădeau înapoi, ca să se repeadă într-un nou val; mânuind armele, cei doi se roteau între norii de scrum. Şi deodată simțiră cum mii de furnici li se preling pe piele – sporii pătrunseseră prin costume, înfigându-şi în ei trompele fierbinți, la fel cum pătrundeau în tulpinile însetate de tortura instinctului prin care, mai târziu, aveau să dea viață unor noi tulpini şi apoi să cada zbârcite, carbonizându-se lent sub arşița deşertului. Unul câte unul, sporii le pătrundeau prin costume, apoi prin piele, săpând…

9

Iar dacă furtuna nu s-ar fi potolit din senin, tot aşa cum şi începuse, n-ar mai fi fost acum aici, ei doi, într-un bazar de pe o planetă obscură a Sistemului, veniți să reintre, contra unei sume substanțiale, în posesia unei frânturi dintr-un trecut care fusese cândva al lor.

— Da?! Izbucni terestrul şi un licăr i se aprinse

în priviri. Da?!

— Eda se numea, Cornelius, Eda, şi te iubea nebuneşte, ți-am mai spus, nu-i aşa?

— Da, îmi… îngăimă terestrul. Da, îmi… repetă el, nehotărât.

— Dar soldatul ți-l aminteşti, Allen, soldatul… continuă mutantul, urmărind buzele terestrului. Peste fața acestuia se aşternuse însă o mască de nepătruns. Mutantului îi veni să urle: totul trebuia luat de la capăt.

— Eda, pământeanule, nu soldatul, soldați sunt milioane…

Dar parcă Eda fusese una singură? Un robot, un produs de serie. Fuseseră multe vietăți şi nevietăți care patinaseră sub privirile lor, ca într-un spectacol cu măşti. Oameni şi oameni – chipuri şi măşti, măşti de chipuri, chipuri de măşti. Iar printre ei, printre ele, un prieten care purta acum o mască ce nu-i aparținea.

— Ei, ce facem, domnilor – creierul voluminos al olyhddianului plonjă în ecran – achiziționăm amuletele sau nu? Numai 4879 unități de schimb şi trecutul dumneavoastră o să renască din aceste bijuterii ale artelor practice.

Mutantul mimă o expresie de uimire:

— Ce trecut, care trecut?

— Nu încercați să mă duceți cu vorba, domnilor. Ştiu că o să cumpărați cele două amulete, pentru că ele sunt mostre spirituale din trecutul dumneavoastră. Dar vă avertizez că prețul e

irevocabil: 4879 unități de schimb.

Pe ecranul alăturat apăru prețul fiecărei componente: artistică, sentimentală, religioasa, de idei, de decor, de acțiune. Toate acestea, însumate, dădeau o cifră care reprezenta o avere pe care nici mutantul, nici pământeanul n-ar fi izbutit vreodată să o strângă.

— Îmi pare rău, interveni mutantul, dar calitatea imaginii lasă de dorit, mai ales în cazul primei amulete. Totul se petrece în deşert. Ce e de văzut acolo? Un astru care arde îngrozitor? Decorul merită cu o mie mai puțin.

— Cu cinci sute, domnule, doar nu vrei să vă dau pe gratis o planetă de un pitoresc aparte, aşa cum e Renalga.

— Cu opt sute.

— Vă fac o favoare: imaginea v-o las cu şapte sute mai puțin. (Pe ecran apărură cifrele modificate şi noul preț total). Dar la sentimente nicio unitate de schimb în minus.

— La prețul ăsta astronomic? Ce să le mai cumpărăm de pe amulete senzocaptoare? Tot atât ne-ar costa dacă ni le-am comanda la un *programator sentimental.* Suntem de acord cu prețul dumneavoastră, fără două mii de unități.

— Domnule, îți dai seama ce vorbeşti? Cu bogăția asta de sentimente? Sunt cinci ființe acolo, fiecare cu…

— Patru, doar nu vreți să ne convingeți că robotul ăla pliant este tot o ființă. Şi, mă rog, ce

sentimente mai deosebite aveți acolo?

— Le puteți vedea afişate pe ecran: iubire, duşmănie, cruzime, simpatie, teamă…

— Şi altceva?

— O scenă de dragoste, domnilor! O scenă integrală de dragoste! În zilele noastre, când dragostea are o căutare extraordinară! Merită mai mult de opt mii, să ştiți.

— Nu, renunțăm, spuse mutantul. Stăpânul meu se grăbeşte; are treburi mai importante pe o alta planetă. Cât ne costă vizita?

— Sunteți atât de săraci, încât să nu vă puteți oferi o scenă de dragoste din propriul trecut?

— Nu ne putem permite să cheltuim o groază de unități de schimb pentru o scenă care a durat câteva clipe, mai ales că noi am privit-o, numai; soldatul a fost cel care s-a dus cu *păpuşa erotică.* În Galaxia a III-a scenele de dragoste durează zile întregi.

— Bine, domnilor, dar voi n-ați rezista *elviniilor!* Chiar dacă îmbrățişările lor nu v-ar sufoca, să ştiți de la mine că eh îşi devoră prada după…

— Prefer să mă omoare o *elvinie,* decât să ia altcineva pielea de pe mine pentru nişte prăpădite de amulete.

— Mă sărăciți. Voi mă sărăciți; nu ştiți cât de greu se întreține amuletele senzocaptoare. Treacă de la mine, vă pun *dragostea* cu o mie mai puțin şi să n-aveți parte de ea, zgârciților.

— Nu. Şi *ura:* cu cinci sute mai puțin, răspunse

mutantul, inflexibil. O ură atât de leşinată n-am mai văzut de mult.

— Asta-i hoție, domnilor…

— Reconstituie repede totalul, că nu mai avem timp de aşteptat. Şi vezi să nu mai atârni în coada prețului şi coeficientul ăla de risc, pentru că rişti sa nu-ți mai luăm chiar nimic.

10

— …sufletul tău, spart în mii de cioburi şi împrăştiat pe planetele Sistemului. Mă auzi, Glaub?

Ar fi trebuit ca ochiul interior al pământeanului să înceapă să se refacă – fie şi numai din câteva cioburi.

Terestrul avea în priviri aceeaşi fixație. Mutantul începu să răscolească buzunarele. Depuse pe pupitrul de comanda cele două amulete de pe Olhyddia, un medalion de pe Rengoon, o insignă, un breloc de pe Cantoris, trei fire argintii de păr, o broşa, o brățară, o plăcuță de înmatriculare. Părea să continue asamblarea unor piese dintr-un joc de copii.

— O să mergem, pământeanule, pe Crotona, pe Achernar, pe Seraphis, pe Zenith. Şi poate cândva o să-ți aminteşti măcar numele. Nu se poate să fi uitat cine ai fost: erai mult prea deosebit față de ceilalți, erai chiar *tu*. Şi numai *tu* îți poți aminti de tine.

Dar oare tereştrii au un singur nume? Mutantul se nelinişti: băiatul îi uita deseori numele şi-i

alegea un altul. Mai aşează pe pupitru încă o efigie, încă un suvenir, încă un fragment cules cu grijă de prin bazaruri.

— Amuleta asta este Eda – explică el –, broşa asta este femeia-păianjen, medalia asta e de la comandantul trupelor septentrionale, îți aminteşti, Hjalmar?

— Da îmi… — Chipul terestrului era scăldat într-o nouă lumină – da, îmi…

„Iarta-mă, prietene", vru să-i spună mutantul, însă uită, tulburat de gândul care îi revenea pentru a nu ştiu câta oară: totul era un fals.

Cum ar fi putut găsi, dintre miliardele de cioburi risipite în univers, exact părțile lipsă din sufletul prietenului său? Scria ceva pe ele? Şi chiar de-ar fi scris: atâția nenorociți rătăceau prin galaxii, în căutarea unui trecut care nu le mai aparținea. Trecutul pe care îl putea oferi pământeanului n-avea cum să fie altfel decât trucat. Adevăratul lor trecut se pierduse. Şi-ar mai fi amintit cineva de doi camarazi dintr-un război intergalactic oarecare? Când propria lor memorie îi înşela şi coşmarul se cufunda încet în uitare?

— Da, îmi… răspundea frenetic terestrul, da, îmi.

Dar nu era exclus ca întâmplarea asta cu Eda fi fost în trecutul lui, în trecutul lor. Poate că acolo, în proiecția senzocaptoare, fuseseră chiar ei doi, deşi se asemănau atât de mult cu ceilalți. Cu toți ceilalți care fuseseră pe Renalga, uitând pe

această planetă câte ceva din ființa lor.

Terestrul îl privi cu duşmănie, dând impresia că i-ar fi citit gândurile; expresia feței i se schimbase. Întinse mâna brusc înspre pupitru şi obiectele atinse lunecară, rostogolindu-se pe jos. Mutantul se aplecă şi începu să le culeagă unul câte unul, aşezându-le cu grija înapoi. După aceea le numără, căută pe jos, mai găsi o plăcuță pe care o puse lângă acele sclipitoare suveniruri. Teama îl încolțise: oare pământeanul putea deveni agresiv?

— Nu-i nimic, Celan, spuse el, nu-i nimic. Poate într-un alt bazar… la un alt anticar… printre alte obiecte, o sa găsim…

— Ce?

Nu mai spuse nimic; ce puteau găsi dacă nu ştiau ce să caute? Dacă ei înşişi nu se mai recunoşteau? Îşi erau atât de străini.

Mutantul examina din nou, rând pe rând, indicatoarele de bord. Aparatele bâjbâiau în pustietatea galactică: o mulțime de ochi întredeschişi, gata să adoarmă atunci când spațiul se va prăbuşi asupra lor.

Terestrul se oglindi în sticla unuia dintre ecranele stinse ale tabloului de comandă. Mutantul îl văzu deschizând ochii mari: celălalt îşi privea uimit propria imagine. Terestrul clipea, derutat de o asociație nouă: imaginea. El însuşi. Imaginea.

AUREL CĂRĂȘEL

ULTIMA MISIUNE A LOCOTENENTULUI ALF

— Bert! Urlă în aparatul de emisie al căştii, Bert, l-am găsit! Urcați!

— Ne atacă, domnule locotenent! Şi, după tonul vocii, Alf înțelese că bătălia trebuie să fi fost cumplită; pentru el, însă, aceasta era ceva îndepărtat, important i se părea că-i găsise, îi venea să se rezeme epuizat de zid, privi afară prin ferestrele mohorâte, noaptea îşi cernea vălurile tăcute, mai avea încă multe de făcut, nu sosise timpul odihnei.

— Bert, va trebui să rezistați pe coridor. Mă auzi?

În cască, trosnituri uşoare îi dădeau de înțeles că armele sunt întrebuințate la maxim, auzea vag şi respirația accelerata a unuia din combatanți, nu putea să ştie care…

— Bert, recepționezi? Cât puteți rezista?

Răspunsul fu o serie de păcănituri îndepărtate, apoi un urlet îi sfredeli creierul ca un vârf de burghiu şi încă unul, mai slab…

— Bert…? Se întâmplă ceva, desigur, dar ce… cine…?

— A murit Dun, domnule locotenent. Am rămas singur. Urc pe scara de serviciu ca să ajung înaintea lor pe coridorul unde vă aflați.

Şi-l închipui alergând, cu ochii injectați dincolo de plasticul căştii, trebuia să facă ceva urgent, deznodământul se apropiase mai repede decât

putuse el prevedea.

— Bert, trebuie să-i ții pe coridor cincisprezece minute. Cincisprezece, repetă, deşi era convins că acesta înțelesese. Poți?

Se repezi spre colțul încăperii, prin geamurile alb-străvezii ale seifului se zărea crisalida fermecată, apoi geamurile se topiră şi curseră în şuvițe strălucitoare sub raza de plutoniu, ridică cu grijă capacul şi privi la indicatoarele de oxigen şi temperatură. Dădu din cap, apoi se îndrepta spre uşă, aceasta glisa automat, pătrunse în holul întunecos, exact în acea clipă auzi vocea lui Bert, calmă, surprinzător de calmă:

— Aveți cincisprezece minute, domnule locotenent. Grăbiți-vă!

— Ce vrei să faci? Bert, nu cumva…

Se auzi un pocnet stins şi înțelese că Bert întrerupsese legătura.

*

De fapt, nu-l chema Bert, Bert era un fel de poreclă, aşa-l strigau foştii lui camarazi în zilele lor bune; numele aproape că nu şi-l mai amintea, dar asta era complet lipsit de importanță acum. Trăgea de câteva minute bune fără oprire, la început voise să-l înjure în gând pe arhitect, prea lung proiectase coridorul ăsta blestemat, apoi, între două apăsări pe declanşator se gândise că, în fond, omul avusese dreptate, clădirea era doar un spital, nu un teatru de luptă.

La capătul coridorului, lângă bucla rotundă a

zidului, zăcea răsturnat un robot scund, cu căpățâna pătrată desprinsă de pe umerii lați, atârnând de firele subțiri de sârmă care ieşeau din interior. Ceva mai spre centru, al doilea robot stătea nemişcat, cu cadranele de pe piept topite de raza pistolului cu plutoniu. Capul, răsucit într-o poziție nefirească, parcă l-ar fi strigat cineva din spate iar el s-ar fi întors pe jumătate să vadă despre ce e vorba, se bălăbănea uşor la stânga şi la dreapta, lovit de palele de aer ale ventilatorului din tavan.

Bert sperase o clipa ca elementul surpriză să-l ajute să anihileze cel de-al doilea atac prin umplerea coridorului cu resturi metalice. Până ca atacanții să le degajeze, ar fi trecut cel puțin zece minute. Timp aproape suficient... Dar constatase cu nelinişte că roboții aparțineau ultimului tip, despre care numai se vorbea că ar fi în proiectele fabricanților, cel „darwinian", care învățau să se adapteze din mers situațiilor noi şi să le poată face fața.

În spatele robotului răsturnat alunecă o umbră. Trase fără să ochească, raza lovi tencuiala chiar deasupra capului metalic şi o desprinse. Mai trase o dată, aşteptă o clipă sa vadă reacția, apoi trase din nou, dar pe coridor nu mai mişca nimeni, umbra dispăruse, tăcută şi amenințătoare. Era sigur că misiunea ei fusese aceea de a filma terenul pentru a vedea dacă există vreun obstacol. Acum vor şti precis ce au de făcut: traseul era

simplu, vor ocoli întâi robotul căzut, îl vor depăşi pe cel de-al doilea, automatul mutilat, cu cadranele de pe piept topite şi vor sfârşi prin a ajunge la el. Înjură cu voce tare, nu se mai feri, înțelese că roboții se adaptaseră tacticii sale, nu mai mergeau ca până acum pe un teren necunoscut, pe care-l pipăiau cu undele precum orbii drumul cu toiagul alb, filmaseră traseul, îl memoraseră şi acum vor merge la fix.

— Oare aşa de uşor se pierde o luptă? Se întrebă în timp ce sărea din spatele coloanei false ce împodobea zidul. Se repezi înspre robotul din mijlocul culoarului. Trecuseră opt minute.

*

Ca într-un coşmar, la fiecare pas, pe picioare i se înfăşurau furtunurile măştilor de oxigen aruncate la întâmplare în spațiul îngust al condorului de serviciu, trunchiuri subțiri şi drepte de copaci metalici, tuburile de heliu şi carbon, se rezemau de pereții albaştri. Traseul părea interminabil; deşi doar de zece kilograme, capsula-crisalidă i se îngreuia în brațe cu fiecare secundă scursă, timpul devenise aproape material, îl atingea pe față, pe mâini, amenințarea abia ghicită din glasul lui Bert începea să se înfiripe în aer…

Îşi scutură capul ca pentru a-şi alunga gândurile, ridică mai sus capsula şi porni din nou. Trebuia să salveze cei trei foetuşi umani închişi în învelişul lor criogenie, să ajungă la rampa de lansare camuflată şi să-i dea în grija automatelor

de la bordul navei... Câțiva paşi mai departe, apăsă pe butonul liftului, trăgând cu urechea dincolo de plasticul căştii la zgomotele luptei din celălalt coridor.

*

Dintr-un salt ajunse în fața maşinăriei de oțel. Ridică piciorul şi Iovi. De acum, coridorul va avea altă configurație.

Robotul se prăbuşi cu zgomot, alunecând ceva mai încolo. În aceeaşi clipă apăru primul automat de după colț, avansând repede spre uşa încadrată de cele două coloane. Brusc se opri dezorientat în plin centrul culoarului, pipăind cu undele terenul din jur. Bert îşi spuse că noua situație i-a dat peste cap planul comunicat câteva clipe mai înainte, nu mai era însă timp de raționamente, în orice moment puteau să apară şi ceilalți. Butonul apăsat cu ură eliberă o atât de mare cantitate de energie, încât simți arma între degete ca pe un fier încins. Făcu un salt înapoi. Robotul, oprit definitiv acum, părea decapitat. Propriu-zis nu-i mai rămăseseră decât două-trei şuvițe de metal care se scurgeau pe carcasa umerilor strălucind verzui în lumina palida a lămpilor din tavan. Când atinse din nou podeaua, primul gând fu coloana de marmură, dar nu mai apucă să ajungă la adăpostul acesteia, simți ca picioarele nu-l mai asculta şi o durere ascuțită îi sfredeli pântecele, se uită în jos, picioarele, retezate la o palmă de genunchi, zăceau ca o pereche inutilă de cârje,

urlă cât putu, dar durerea nu se eliberă aşa cum sperase, ridică arma şi trase, trase cu furie, bucăți din planşeu se desfăcură şi picară peste resturile metalice, dar el ştiu că sub masa aceea informă se deplasează cel care-l rănise şi trase din nou.

Arma țăcăni scurt şi înțelese că încărcătorul era gol. Scoase altul din buzunarul plin de sânge al bluzei, se miră că nu leşinase încă, apoi îşi aminti de injecțiile direct pe creier pe care le suportase înainte de plecarea în această misiune blestemată.

Introduse încărcătorul în patul armei şi trase. Trecuseră douăsprezece minute.

*

Liftul cobora ca o săgeată, producându-i o senzație insuportabilă de gol în stomac. Îi veni să vomeze. Nu încercă să se stăpânească pentru că ştia că nu avea ce să vomeze. De trei zile nu mâncase nimic, trăia numai ca urmare a efectului produs de injecții. Mai aşteptă câteva secunde, numără în gând, cu aproximație, etajele, ridică povara, uşile se deschiseră, în față se întindea luminat violent un coridor lung şi îngust. În celălalt capăt mai mult ghici decât zări uşa liftului orizontal. Se uită la ceas. Îi mai rămăseseră două minute. Poate suficient. Poate nu... Trei copii puteau salva oare lumea? Ar fi putut oare s-o refacă? Ei deveniseră în această clipă lumea însăşi, esența ei... începu să alerge, zgomotul paşilor răsuna ca într-o sală imensă şi goală: tap-tap, în spate, urmele tălpilor se aliniau cuminți

marcând un traseu invizibil pe o harta a nimănui.

Nu ştia ce se întâmplă sus, dar bănui lupta, o luptă surda, crâncenă, un om contra a şapte sau zece maşini programate să ucidă.

Bert îşi acceptase moartea cu resemnare, aşa părea la prima vedere, dar locotenentul ştia că nu este adevărat, Bert voia să moară luptând, pentru că, oricum, urma să moară, ca şi el, de altfel, din cauza radiației puternice la care se dovediseră vulnerabile chiar şi costumele lor speciale.

Bert urma să moara acolo, sus, la etajul al doilea al clinicii-paravan din sudul unui colț de țară, pierdută în imensitatea unui continent oarecare, punct indistinct într-un spațiu infinit.

Dar el? El, ultima ființa rațională, nu o voia, chiar dacă realitatea i-o confirma prin țârâitul surd al micului contor de la încheietura mâinii.

Alerga din ce în ce mai greu, paşii răsunau înfundat: tap-tap, se simțea inutil pe coridorul acela interminabil, ultima dorință era să nu moară singur, să mai fie cineva lângă el în cea din urmă clipă, îl gâtui emoția şi spaima acelui moment imaginar, respirația îi devenise şuierătoare, îşi simți ochii acoperiți de o pânză subțire de lacrimi…

— Ce dracu'? Mormăi ştergându-şi obrazul cu mâneca aspră.

Încetini, în secunda următoare lumina se stinse, coridorul rămase înecat în beznă, doar la capăt uşa liftului apăru luminată slab de circuitul de

siguranță. Din zece paşi ajunse, privi mecanic ceasul, ştia şi fără asta că mai avea un singur minut, apăsă cu încheietura mâinii pe buton şi aşteptă. Dincolo de uşile de metal se auzea şuierul ascuțit al duzelor liftului orizontal.

*

Trase iar, de astă dată nimeri, nu văzu, însă înțelese din nemişcarea ce se instala câteva clipe pe coridor, mai trase o dată pentru siguranță, apoi îşi zise că e cretin, se descoperise singur prin această rafală inutilă, nemişcarea-l indusese în eroare, uitase că pe coridor trebuiau să se afle cel puțin cinci, şase roboți, fu însă prea târziu şi printre sâsâiturile ascuțite ale razelor-laser auzi cum se desprinde tencuiala tavanului. Treptat, se apropiau de capul său, razele muşcată din coloană împroşcând cu aşchii topite în jur, trăgea şi el, dar la întâmplare, nu reuşea să atingă pe vreunul sau, chiar dacă-l atingea, nu-şi dădea seama.

Esențial era să mai reziste un minut, îşi fixase ceasul pe patul armei cu degetul cel mare şi privea fix la cifrele galbene care se succedau pe cadran. Ştia că trebuie să trăiască, mai trebuie să se agațe încă puțin de viață, razele se apropiau necruțătoare, încercă ultima şansă, sări într-o parte, mai bine-zis aceasta-i fu intenția, trupul mutilat se împotrivi, văzu cu groază razele strălucitoare la o palmă de el, îşi privi mâna cu arma şi ceasul, de fapt numai ea mai era necesară, o întoarse spre stâlp şi trase... Urmă un uruit

asurzitor şi colosul ciopârțit în toate felurile se prăbuşi cu zgomot. Lumina se stinse ca retezată.

*

Instală capsula în lift, pe scaunul din față, introduse cartela cu informații pentru drum în ordinator şi se pregăti să închidă carlinga.

— Dar dacă…

Şi apăsă pe butonul roşu plasat lângă regulatorul de oxigen al capsulei, carcasa se deopaciză, crisalidă transparentă în care dormeau germenii vieții umane, zâmbi strâmb, cu buzele însângerate şi pline de praf, îi simțea în gură gustul amărui, apăsă din nou pe buton, trânti carlinga, se dădu înapoi de pe platformă, liftul țâşni ca un arc destins brusc, mai văzu o clipa flăcările prin uşile ce se închideau. Aşteptă o secundă şi acționa din nou butonul liftului.

*

…8 …7… auzea ca prin vis paşi pe lângă urechea lui, credea că aiurează, nu mai înțelegea nimic, îi era cald şi se simțea bine …6 …5… întunericul se transforma, era un soi de robot care …4 …3… îşi aminti de Dun, de urletul lui ca de fiară, şi parcă nu-l mai durea pieptul ca atunci când îl auzise …2 …1 Ştia că trebuie să facă ceva, dar ce, nu-şi mai amintea ce sau parcă…

*

Ochii, dilatați la maximum, înregistrau automat fiecare mişcare, indiferenți la senzația de cumplită, înnebunitoare durere – inutilitatea de a

mai exista, puterea de a-şi alege moartea –, ridicarea treptată a degetului de pe buton, retragerea brațului, reculul încetinit al corpului lovit de şuvoiul de aer clocotit, totul în lumina roşie-portocalie pe care o zări cu coada ochiului stâng irupând din tavan o dată cu căderea blocurilor de ardezie... Ca într-o stare de semiconştiență, din care degeaba te forțezi să ieşi şi unde fiecare lucru se întâmplă cu încetinitorul, observă încovoierea zidurilor şi prăbuşirea lor, apăsate încet de o greutate prea mare, apoi tot mai repede, venind ca un val de sânge peste podea şi peste el, dezrădăcinarea mâinilor, le văzu zburând şi izbindu-se de cioturile de pereți scăpate ca prin minune, întâi stânga, apoi dreapta – imediat după ea, dar de peretele opus, îşi simți capul împins într-o parte până la refuz, flăcările îi înecau orbitele, apoi – dementțial – ochii i se topesc şi se scurg, capul... capul...

VOICU BUGARIU

DISCURSUL

Îl vei vedea. O să-l recunoşti, nu va trebui să ți-l arăt eu cu degetul. Un bărbat la cincizeci de ani, cu părul încărunțit, dar des. Merge într-un fel frapant. Foarte drept, exagerat de drept, aşa cum am auzit că păşeau cândva ofițerii. Mâinile le va avea la spate, este poza lui preferată. Privirile ațintite mult înainte, folosind trucul lăsării capului pe spate mai adânc decât este firesc. Aşa fac şi femeile cochete ajunse la o anumită vârstă, în scopul de a-şi ascunde ridurile de pe gât. La el, bineînțeles, nu este vorba despre ceva similar. Întotdeauna a fost dincolo de mărunțişurile bune pentru ființe care se mulțumesc cu puțin, cu salvarea aparențelor, de pildă. El nu, n-a vrut niciodată să-i facă pe unii să creadă că este aşa şi pe dincolo. Ziceai că te simți atrasă de el şi ți-ar plăcea să îi cunoşti. Nu va fi posibil să îi vorbeşti, dar, oricum, îl vei asculta. Un discurs fix, un scenariu neschimbător. El nu este un om prea înalt, dar ceva din atitudinea lui te face să-i uiți statura. De fiecare dată lucrurile se repetă, într-atât de minuțios, încât cine îl urmăreşte de mai multe ori, la intervale mici de timp, înclină să creadă că revede un film, că originalitatea vie a prezentului este anihilată de forțe al căror joc nu poate fi pătruns şi nici influențat. Se pare că apariția lui este semnalată, nici până azi nu ştiu de către cine şi prin ce mijloace. În orice caz, st

află că a ieşit din camera şi că se îndreaptă spre ieşire. O rumoare se produce atunci printre bolnavi. Electricitatea din aer se măreşte brusc, aşa mi s-a părut întotdeauna. Sau poate că este doar emoția mea arbitrară, de om care nu mai reuşeşte sa se stăpânească prea bine. Sunt chiar curios care va fi prima ta impresie în legătură cu el. O să-mi spui, presupun. O mică rumoare, deci. Apoi, în cel mult trei minute, apariția în capătul scărilor, oprirea regală, aflată la limita bufoneriei, pe față îi va fi scrisă o trufie în legătură cu care n-am simțit niciodată precis cum trebuie să reacționez: să râd batjocoritor, cu disprețul discutabil al normalității, sau să mă las cotropit de respectul irațional, pe care, este clar, îl resimt toți ceilalți. Întotdeauna pe timp frumos. Niciodată iarna, niciodată pe timp înnorat sau când ploua. Numai când este soare. Cu mâinile la spate, încleştate, încordarea lor îi ține probabil spinarea atât de dreaptă, scoțându-i pieptul în afară, ca la un tambur major. Privire încruntata, inchizitorială, aruncată nu cuiva anume, ci lumii, tuturor celor care îl văd, pe viu sau prin nu ştiu ce tele-mijioace. Fruntea lui nu prea largă, dar expresiva prin grila de riduri pusă în evidență de sprâncenele rămase negre. O încruntare care sugerează o supărare fără sfârşit, ca a unei măşti, dar şi concentrare. Supărare concentrată sau invers, concentrare supărată, cum vrei să-i zici. Toată vorbăria celor din parc încetând ca la o

comandă, de parcă cineva ar întoarce un comutator miraculos. Ridicarea lentă, dar decisă a celor care stau pe bănci, de după boschete ivindu-se alții, halatele lor roşii contrastează frumos cu verdele ierbii şi al frunzelor. Unii fac nişte gesturi de aranjare a ținutei, mici, discrete, dar grăitoare. Îndreptându-se cu toții spre el, încet, cu eleganță, aş zice, fără paşi hazardați, capabili să producă pocnete ale pietricelelor de pe alei, fără tropăituri, care ar putea, eventual, să strice ritualul. Care ritual? Un ritual, n-am alt cuvânt. El se repetă în mod matematic, de parcă un regizor ar fi dat o dată pentru totdeauna indicații foarte precise. Dar bolnavii se schimbă, vei obiecta. Asta nu are importanță. Indiferent care este componența celor din grădină, sau din parc, dacă acest cuvânt; ți se pare mai potrivit, lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Dar să nu divaghez. Clipa lui de aşteptare în capătul scărilor se lungeşte, se întinde. Trece astfel vreun minut, poate două. În acest interval de timp el stă încremenit, statuie a demnității exagerate, profet, conchistador, tot felul de asociații îți apar în minte, privindu-l. În timp ce oamenii se apropie, atitudinea lui începe să se modifice. Mâinile se descleştează de la spate. Mai întâi, se lasă în jos pe lângă trup. Apoi se ridică, cu degetele strânse. Pumnii se îndreaptă spre gură. Capul se sprijină brusc de ei. În fine, mâinile coboară, pentru ca după câteva secunde să se ridice cu degetele întinse. Vârfurile degetelor ating

fruntea, figura se strâmbă, evocând efortul dramatizat al unui descifrator de mesaje criptice. În tot parcul este linişte. Când mâinile coboară din nou, oamenii sunt strânşi în josul scărilor şi aşteaptă; feţele lor sunt eminamente serioase. Fruntea lui se destinde brusc, şocant pentru cine este în stare să privească în mod obiectiv scena, corpul i se relaxează. Începe să vorbească, pronunţând foarte distinct cuvintele, ca un actor conştiincios. Ţi-am mai spus, sunt, în mod riguros, aceleaşi vorbe, aceleaşi fraze, de fiecare dată. În discursul lui există ceva foarte ciudat, recunosc. Să-i zic magie actoricească, artistică? Cuvinte cunoscute inculcând emoţii necunoscute. Cum s-au petrecut, totuşi, lucrurile? Da. Debut spectaculos. Omul nostru a fost, este încă, teoretic, un detectiv, cineva capabil să înrudească între ele nişte fapte care le par tuturor lipsite de orice legătură, cineva care porneşte de la pietricele şi ajunge la un mozaic cu imagini inteligibile. Se pare că în urma cu vreo cincisprezece ani, când începe toată povestea, era cel mai bun, era maestrul sau, de ce nu? Geniul breslei sale. Rezolvase, cu stranie uşurinţă neliniştitoare, cazuri care înfierbântaseră, zadarnic, multe creiere de profesionişti. Cui trebuia, deci, să i se încredinţeze senzaţionala anchetă? Lui, nimănui altcuiva. O crimă în Cosmos, o crimă lipsită de probe materiale şi de martori, iată ceva pe măsura supercreierului său. Întâmplările s-au derulat

într-un fel de parcă hazardul ar fi aranjat pentru el o supremă încercare, un examen final, după care ar fi putut începe să-şi scrie memoriile. Glumesc, îți dai seama. Pe atunci el avea treizeci şi cinci de ani, nu putea fi vorba despre pensionare. Eram prieteni, aproape prieteni. Uneori îi plăcea să vorbească şi găsea întotdeauna în mine un ascultător răbdător. Nu avea morga de acum. Dimpotrivă, pururi grăbit şi expeditiv, părea agasat doar de amănuntele birocratice şi de încetineala în gândire a unora. Cum se întâmplase? Simplu. O navă a plecat de pe Pământ într-o misiune care urma să dureze trei luni de zile. Echipajul era format din şase bărbați. Zborul s-a desfăşurat, la început, în modul cel mai previzibil cu putință. Dar, la fel de incredibil pe cât ar fi un zbieret de măgar într-un concert de Vivaldi, la centrul de coordonare a sosit într-o dimineață un mesaj care informa asupra uciderii unuia dintre membrii echipajului, precizând că nu există niciun indiciu în legătură cu identitatea asasinului. Consternare. S-a decis ca informația să rămână secretă, opiniei publice urmând să i se ofere în continuare comunicatele monotone de până atunci. Cum se întâmplă, însă, un ziarist ingenios a mirosit ceva. Sub presiunea presei, centrul de coordonare a pus la dispoziția celor interesați toate informațiile pe care le deținea. Crima a devenit subiectul cel mai discutat în întreaga lume. Există un cadavru? Trebuie să

apară un detectiv, mai mulți detectivi, care să-l demaşte pe criminal. Din aproape în aproape, s-a ajuns la soluția pe care ți-am spus-o. Membrii unui echipaj cosmic nu sunt, în principiu, oameni prea deosebiți unul față de celălalt. Antrenamentele îndelungate produc o anumită egalizare psihică. Victima era, totuşi, un om mai deosebit față de cosmonautul tip, dacă admitem că exista aşa ceva. Dar să nu încurc etapele, să-l las pentru mai la urmă pe bietul pharmakos. I s-a propus ancheta detectivului nostru. După o ezitare de o zi, bizar de lungă în raport cu darul lui de a estima foarte repede situațiile noi, a acceptat, începând numaidecât să strângă date despre cei şase. Se poate spune că în săptămânile care au urmat prietenia noastră şi-a atins apogeul. M-am transformat, mai vrând, mai nevrând, într-un arhivar, care manipulează dosare precum şi cutii cu fişe colorate. Hârtia pusă în teancuri are o greutate neaşteptat de mare. A fost ideea lui desuetă: informațiile să fie sortate de la bun început prin folosirea unor hârtii având şase culori, câte una pentru fiecare membru al echipajului. Într-o seară, cu stupefacție bine ascunsă, i-am ascultat explicațiile în legătură cu alegerea culorilor. Mi-a dezvăluit, nici astăzi nu ştiu dacă îşi bătea joc de mine sau era serios, câteva influențe pe care alăturările de culori le au asupra creierului uman. Care era culoarea fişelor cu date despre victimă? Ia să vedem, ghiceşti?

Roşu? Nu, îmi parte foarte rău, nu era roşu. Nici galben. Nu-i uşor de ghicit, ce să zic. Era roz! Greu de crezut, dar şi mai greu de imaginat. Noi ştim că rozul este o culoare foarte duioasă, greţos de duioasă, dacă nu cumva ai ceva împotriva acestei expresii. Într-o cutie de culoare roz presupui că vei găsi caramele, bomboane de miere sau orice altceva dulce, măcar dulceag, dar nicidecum un scorpion mort. De data asta, însă, lucrurile erau pe dos. Când l-am întrebat ce este cu rozul, a ridicat din umeri, sugerând că, realmente, culoarea pare nepotrivită, dar nu a avut încotro, nu a avut de ales. Scuze pentru digresiune. În mine se dezvoltase o curiozitate grozavă. De vină era, se pare, interesul pe care presa îl arăta cazului. Mă simţeam flatat, ca să vezi, ce naivi! De ideea că posed informaţii foarte dorite de ziarişti, precum şi de avizii urmăritori ai relatărilor lor. Citeam totul cu mare atenţie, ba chiar mă apucasem să-mi fac propriile însemnări. Treptat, am început să-i cunosc tot mai bine pe cei şase. Nu ştiu dacă ţi-am spus, în dosare se aflau şi numeroase imagini. Unele dintre ele proveneau din surse oficiale, altele de la familii. După apelul lansat de detectiv sosise un al treilea val de fotografii, de la prieteni, cunoscuţi, foşti colegi etc. Primisem chiar şi câteva copii ale unor filme de amator. Am privit totul cu atenţie de fiziognomonist. Trecerea timpului nu mi-a şters din memorie nici imaginile şi nici datele. Sunt deci

în măsură să-ți spun esențialul despre fiecare dintre ei, spre a te familiariza, cât de cât, cu specificul cazului. Mai întâi, conducătorul, şeful. Patruzeci şi şapte de ani, căsătorit, patru copii, ireproşabil, carieră nu „briliantă”, dar constant ascendentă. Nu era la prima misiune cosmică, dar avea pentru întâia oară conducerea. Pentru a simplifica, îl voi numi numărul unu. În imaginile lui puteai vedea un bărbat vânjos, figură brăzdată de om obişnuit cu efortul fizic, părul tuns scurt, impresie generală de energie bine administrată. Un personaj mai puțin convențional părea a fi secundul, pe care îl voi numi numărul doi; cariera lui nu fusese lipsită de neprevăzut. Patruzeci şi trei de ani, patru ani de retrogradare disciplinară, în urma unei inițiative care ar fi trebuit să ducă la un mare succes, dar care, datorită unei împrejurări nefericite, unui ghinion mai degrabă, se terminase cu moartea câtorva oameni. În tinerețile sale, numărul doi fusese ceea ce se cheamă o mare promisiune, făcuse studii strălucite, îşi uimise profesorii şi aşa mai departe. Carieră extraordinară în perspectiva, posibilități nelimitate. Apoi defecțiunea despre care ți-am vorbit, cei patru ani consumați într-o muncă modestă, urmați de o oarecare redresare profesională, dar petrecută lent, pe parcursul a mai bine de cinci ani. În fine, chemarea lui într-un post de răspundere. Dar, desigur, despre o mare carieră nu mai putea fi vorba. Din câte am aflat,

am putut să-mi dau seama că era un om mult mai puțin impersonal decât şeful lui. Peste trăsăturile lui mi s-a părut a vedea o tristețe ascunsă, cunoscuta nemulțumire a celui care simte ca ar fi putut să dea şi să primească mai mult. Impresia aceasta era data, bineînțeles, doar de către fotografiile făcute în ultimii ani, cele de dinaintea nefericitei întâmplări arătând o figură acoperită de masca încrederii în sine. Altfel, numai referințe bune: mare capacitate profesională, calități morale şi de voință. Defectul, pe care cei care vorbeau despre ei îl semnalau, recurgând probabil nu atât la observațiile personale, cât la evaluarea simplificată pe care mediul social o țese în jurul fiecărui om, plasă de cuvinte extrem de rezistentă, pe care poți s-o rupi, cu greu, doar o dată în viață, cel care reuşeşte să schimbe o faimă proastă de două ori într-o existența putând fi socotit un campion, un performer, era imprudența. Urmează acum pilotul. Treizeci de ani, fost sportiv de performanță, specialist în lupte libere, palmares destul de impresionant. Despre el se spunea sa este posesorul unei memorii absolute, a cărei şansă de apariție este de unu la o sută de milioane. Astfel s-ar putea explica faptul că a fost sportiv, cu toate servituțile care decurg de aici şi, concomitent, a făcut studii superioare dintre cele mai pretențioase. Inteligență medie, înzestrare specială pentru calcul, eminent executant. Căsătorit, doi copii. Să nu uit, numărul doi era şi

el căsătorit, având doi copii. Cu puțin înaintea plecării navei, soția pilotului a suferit un accident grav, de pe urma căruia a rămas cu o paraplegie. S-a ridicat chiar întrebarea dacă nu este cumva bine ca el sa fie înlocuit. Dar fiindcă a reacționat fără reproş la toate testele care urmau să dovedească dacă este sau nu stresat de accidentul respectiv, a fost menținut în echipaj. Fotografiile îl prezintă drept un tânăr extrem de bine făcut, cu gâtul specific al luptătorilor, mult mai musculos decât cel al muritorului de rând. Grosimea neobişnuită a gâtului îi împrumuta figurii sale nu ştiu ce măreție, ceva care impunea, în orice caz. Părul tuns scurt, față colțuroasă, urechi foarte mici, nefiresc de mici, bărbie puternică, frunte îngustă, cu trei încrețituri orizontale, foarte vizibile. Iată în ce trup a pus natura o memorie despre care se povesteau lucruri greu de crezut! Am văzut şi un film, în care el era personajul principal. De data aceasta, în mod excepțional, era un film făcut de profesionişti, cu prilejul retragerii sale din „activitatea competițională”. Muşchi formidabili, figură inexpresivă, zâmbete semănând leit unul cu celălalt. Am dedus că pilotul era ceea ce se cheamă o forță a naturii, un fenomen care nu are o conştiință foarte clară în legătură cu el însuşi. Câteva cuvinte despre cel de al patrulea membru al echipajului. Astrofizician, savant tipic, erudit încă din prima tinerețe, autor al unei teorii care a făcut vogă şi se găseşte acum în manuale,

căsătorit, un copil, patruzeci de ani. Ochelari, chelie moderată, figură dominată de frunte, trăsături şterse. Dificultăți în timpul antrenamentelor, depăşite prin mari eforturi de voință, fizic şubred. După părerea mea, omul care pare tot ce poate fi mai îndepărtat de un criminal. Cât îl priveşte pe energetician, ultimul dintre cei cinci posibili ucigaşi, acesta era şi mai puțin spectaculos decât astrofizicianul. Cel mai în vârstă dintre toți: cincizeci de ani. Căsătorit, fără copii, pe figura lui mi s-a părut că pot citi tristețea clasică a celor care au rămas fără descendenți şi n-au reuşit să devină nici cinici şi nici înțelepți. Acum, sigur că impresiile mele pot să fie cu totul subiective. Dar din moment ce detectivul era de acord să le asculte, înseamnă ca o oarecare valoare aveau. Pe scurt, despre vocile lor. Le-am ascultat la nesfârşit, până am început să nu mai deosebesc cuvintele unul de altul şi să mi se pară că aud nişte glasuri vorbind într-o limbă bizară, total necunoscută pentru mine. Trebuie să ştii că înregistrările cu vocile lor nu se prea pretau la analize. Împrejurările în care se aflau îi determinau pe toți, se pare, să adopte nişte intonații impersonale, de roboți care comunică date. Nimic mai mult. Erau, într-adevăr, şi unele glume, dar ele nu aveau cine ştie ce subtilitate, erau poante previzibile, comentarii ale unor mici întâmplări amuzante intervenite în viața monotonă de pe navă, mesaje şugubețe adresate

unor prieteni. De asemenea, să nu uit, cuvintele adresate familiilor. Într-un mod destul de ciudat, ele nu cuprindeau niciodată, dar niciodată, niscaiva accente patetice: de fiecare dată tonul adoptat era cel de glumă uşoară. Soțiile, la rândul lor, respectau cu strictețe această neaşteptată regulă a jocului. Nicio lacrimă, niciun suspin, nicio înmuiere a vocii. Nu mai spun de copii; vorbeau de parcă tații lor s-ar fi aflat la pescuit, undeva în apropiere, urmând să se întoarcă acasă în seara zilei următoare. Presupun că şi asta era o modă, ca atâtea altele. Să fii tare, până la capăt, să fii sportiv. Chiar şi femeia cu picioarele paralizate, până şi ea; n-a dat niciun semn că ar fi emoționată. Într-o asemenea situație apare foarte clar de ce convorbirile nu puteau furniza date interesante. Eu sortam şi sintetizam informațiile scrise, precum şi imaginile. Dar ce făcea detectivul? Iată: negocia cu centrul de coordonare, cerând convorbiri din ce în ce mai lungi cu cei cinci. Sigur, aşa ceva era greu de obținut. Totuşi a reuşit să realizeze ceva ce s-ar putea numi nişte interogatorii. Dar cât de incolore, cât de lipsite de orice nuanță demnă de atenție! Crima fusese înfăptuită prin defectarea unui aparat de zbor autonom. Toți avuseseră acces la depozitul în care se aflau asemenea aparate, bineînțeles. Glasuri de profesionişti implacabili spuneau ca regretă mult moartea colegului, dar nu pot să localizeze cu niciun chip momentul în care asasinul a operat.

Încă din prima zi a călătoriei se putea acționa, dar la fel de bine şi după patru săptămâni. Cum s-a întâmplat? În timpul unui zbor autonom, atroce moarte, prin înghețare. Cei rămaşi pe navă au recuperat doar un sloi de gheață. Nu cumva costumele formau un stoc indistinct, din care fiecare putea să îl ia pe cel care i-ar fi picat primul în mână? Nu, nu era aşa, fiecare avea costumul lui personal, cu numele scris foarte clar. Exclusă orice confuzie. Un timp destul de lung şi-a pierdut detectivul la centrul de antrenament, unde exista o construcție care simula, în mod minuțios, condițiile de viață de pe navă. Îmi spunea că asta nu este ceva foarte folositor, dar aflându-se acolo are impresia că poate gândi mai bine, reuşeşte să împrumute conştiințele celor de pe navă. Nu este prea greu să ți-l închipui îmbrăcat într-un costum autentic de cosmonaut, meditând la felurile în care ideea unei crime poate să apară în mintea unui om ultracalificat. Am lăsat pentru mai la urmă datele despre victimă, nu întâmplător. Ştii ce înseamnă pharmakos? Nu? Nici eu nu-mi amintesc tocmai exact. Pharmakos este, se pare, în mitologia greacă, personajul care urmează să fie jertfit, simbolic sau efectiv. El este cel care plăteşte oalele sparte, cum se zice, țapul ispăşitor. „Ideea” de pharmakos mi-a plăcut, fiindcă mi s-a părut că trimite la o categorie umană reală, existenta în toate timpurile. Sigur, astăzi nu mai poate fi vorba despre sacrificii umane, dar dacă ne gândim bine,

constatăm că există o „familie” de oameni ghinionişti, stângaci, inabili, având parcă darul de a atrage belelele spre ei. Este necesară, totuşi, o atenție mai mare decât cea în mod obişnuit consumată în observarea semenilor noştri, pentru a-i deosebi în mijlocul celorlalți. Sunt specialişti ai gafelor, îşi exasperează nevestele prin nemaipomenita lor stângăcie socială, sunt nişte ironişti, care se manifestă tocmai atunci când este cel mai puțin cazul, subalterni aflați pururi alături de tonul potrivit în discuțiile cu şefii lor, antimondeni, care dansează prost şi agață fața de masa când se ridică. Sunt nesigurii de ei înşişi, ezitanții, cei care au funesta predestinare de a nu respecta jocul salvării aparențelor. Văd că mă priveşti cu un zâmbet neîncrezător, socoteşti că este şi asta una dintre multele, zadarnicele mele teorii. Nu este momentul să-ți aduc cine ştie câte argumente, dar să ştii că am dreptate. În zilele noastre nu prea mai avem criterii pentru a aprecia eşecul cuiva; şi nici succesul, dacă ne gândim ca mai totdeauna el este prea scump plătit. Dar că există nişte oameni părând, în mod bizar, făcuți pentru a veni în plutonul al doilea, este mai presus de orice îndoială. Revin la pharmakos-ul meu. Îmi place să-i zic aşa. M-a impresionat foarte mult şi, probabil, n-am să-l uit niciodată. Treizeci şi cinci de ani, celibatar, de profesie medic-biolog. Am văzut destule fotografii de-ale lui, precum şi trei pelicule realizate de un prieten cu hobby-ul

filmatului. Era cea mai neobişnuită apariţie dintre toţi. Părea parcă prea slab, dar nu dădea defel impresia că ar avea o carenţă de forţă fizică. Pe figura lui era scrisă nu neapărat tristeţea, ar fi prea simplist dacă m-aş exprima aşa, ci inadecvarea, da, inadecvarea. Cred că am găsit cuvântul. S-ar fi spus că în fiecare clipă se află alături de sine, că îi este imposibil să se fixeze, sa depăşească o damnare, pe care un amator de astrologie ar numi-o saturniană. Ceva neclar, ceva alunecător, imposibil de fixat, o damnare de a ieşi dintr-o postură, dintr-o stare de spirit în chiar clipa când acestea au început să se fixeze, să se consolideze. Cum de a ajuns să facă parte din echipaj? Referinţele despre el erau nefavorabile. Cei printre care se formase profesional socoteau, fără nicio excepţie, că suferă de o boală psihică puţin asemănătoare cu cele cunoscute, că are, apoi, o incapacitate esenţială de a întreţine relaţii sociale normale, că, în general, trebuie folosit în împrejurări care nu presupun o colaborare prea strânsă cu alţi oameni. La fel cu destui alţii din categoria în care îmi place să-l încadrez, era foarte dotat pentru profesia sa. În cazul lui se adăuga şi o calitate extrem de rara, cea care îl adusese, practic, printre membrii unui echipaj de elită. Pe scurt spus, omul meu era un vindecător. Nu, nu era vreun diagnostician fenomenal, care se uită în ochii bolnavului şi îi spune imediat de ce maladie suferă. Era cu mult mai mult decât atât. El poseda

capacitatea de a vindeca, pur şi simplu, prin plimbarea mâinilor deasupra organului bolnav. Aşa ceva este posibil, astfel de oameni au existat şi în epoci mai îndepărtate, nu este nicio ficțiune. Zi-i fluid misterios, zi-i transfer de energie, asta nu contează. Cert este că el vindeca mult mai repede şi mai eficient decât tratamentele consacrate. Unii dintre confrații lui în ale medicinei ziceau că este un escroc, un mistificator, dar ei, în trecere, fără a se arăta în vreun fel impresionat de propriile sale forțe, făcea minuni. Pe toți îi vindeca, numai pe el însuşi nu. Asta-i viața. Un astfel de om este un tezaur. M-am întrebat de ce nu l-au păstrat pe Pământ, unde ar fi fost mai puțin expus accidentelor. Nu se ştie de ce. Să spun că cineva voia să scape de el şi, întocmai ca în vechile romane de aventuri, l-a trimis într-o misiune primejdioasă? Nu mă hazardez. Mai departe. Ce s-a mai întâmplat? În timp ce noi continuam investigațiile, nava se îndrepta spre Pământ. Se apropia ziua în care detectivul urma să discute cu persoane aflate, în carne şi oase, în fața lui. Apoi, lovitură de teatru. La intrarea în atmosfera terestră, un accident nefericit, moartea termică a întregului echipaj, ghidarea rămăşițelor navei spre un deşert, prăbuşirea infernală, urmărită cu groază la televizoare, un nor de nisip ridicându-se decorativ, atât de încet încât pare filmat cu încetinitorul. Urmează episodul cutiei negre, *black box.* Printre dispozitivele navei exista şi unul care

înregistrase absolut toate convorbirile purtate în timpul călătoriei. Înregistrările nu s-au distrus şi au fost puse la dispoziția prietenului meu. Era de ascultat, nu glumă. Ca să aflăm ce vorbiseră şase oameni în trei luni ne-au trebuit mai bine de trei săptămâni. Nu mă refer la o singură audiție, bineînțeles. Aşa ceva putea fi realizat, ştiu eu?! În vreo de patru sau de cinci ori câte douăsprezece ore. Trebuia, însă, să ne familiarizăm cu vocile, să ştim foarte exact cine şi când vorbeşte. În cele din urmă s-a făcut şi asta, dar progresele erau microscopice. Trebuie să-ți spun că felurile în care ascultam erau diferite. Eu eram preocupat să-mi rotunjesc în minte cele şase portrete. În consecință, mă dedam la un fel de literatură, a cărei combinare nu este neplăcută. Detectivul, în schimb, făcea o muncă mult mai dificilă. El privea logic totul, încerca să găsească un fir pe care să îl poată argumenta într-un mod cât mai greu de combătut. Făcea scheme cu creioane colorate pe nişte coli mari de hârtie, îmi vorbea ore în şir, propunând ipoteze ale căror motivații nu reuşeam niciodată să le urmăresc până la capăt. După un timp, la consfătuirile noastre a apărut o echipă de programatori. Cu mari eforturi, s-a reuşit programarea unui calculator cu toate datele problemei. Transformarea informațiilor deținute de noi a fost un adevărat calvar, care a durat cam o lună. Nici inițiativa asta nu a dus la succes. În mod invariabil, calculatorul ne comunica că datele

nu sunt suficiente. Iar când i s-a cerut să propună variante posibile, a construit câte o ipoteză pentru fiecare dintre cei cinci. Autoritățile îşi manifestau nerăbdarea. Era important să se ştie cine este realmente erou şi cine este doar un psihopat nedemn de a fi ținut minte. Se avea în vedere crearea unui monument. Numele cui urma să lipsească de pe soclu? În comportamentul detectivului începuseră să apară anumite exteriorizări neobişnuite: o nervozitate, pe care nu i-o cunoşteam, o bruschețe a gesturilor, nu ştiu ce alterare a vocii. Devenise, de la o zi la alta, mai tăcut, renunțase să mă mai țină la curent cu mersul raționamentelor sale. Într-o seara, eram numai noi doi, m-a anunțat că s-a decis. Mi-a citit apoi un raport nu prea lung, să tot fi avut patruzeci de pagini. În el dovedea, cu argumente care mi s-au părut inatacabile, că ucigaşul fusese conducătorul navei, numărul unu. Scotocise prin trecutul celor doi, găsise nişte conflicte, descoperise că printre ascendenții şefului fuseseră nişte sadici şi aşa mai departe. A prezentat raportul autorităților. Nicio opoziție. Opinia publică a fost informată. Toate bune, aşa se părea. Dar el, detectivul, nu părea că şi-a recăpătat calmul. Uitarea a început să lucreze. După vreo trei luni a apărut o carte scrisă şi tipărită la repezeală de un tânăr ziarist, necunoscut până atunci. Cartea a avut mare succes. Autorul ei reanaliza, pe cont propriu, întreg cazul. Nu îți mai

dau amănunte despre felurile în care se documentase şi nici despre măsura în care informațiile lui coincideau cu cele pe care le dețineam noi. Îți spun doar ca în cartea lui se argumenta într-un mod foarte coerent teza că detectivul, prietenul meu, bătuse câmpii, că ipoteza cu numărul unu nu era decât o mare naivitate. Se propunea un alt ucigaş. Cine? În povestirea mea asta nu mai interesează. Urmează ultimul act. Eram împreună cu detectivul, când s-a difuzat pentru prima oară ştirea despre apariția cărții. Îmi amintesc foarte bine scena. Ne uitam amândoi la televizor. Crainicul era un bărbat spilcuit, la vreo patruzeci de ani, tuns scurt. După câte ştiu eu, persoanele care se arată atâtor oameni trebuie să fie impersonale, ca să zic aşa, zâmbetele lor se cuvine să fie frumoase, amabile, dar profesionale, fără nuanțe prea originale. Omul care a anunțat apariția cărții, rostind apoi şi un mic rezumat al conținutului, a fost însă instrumentul destinului. Încheind cu cuvintele, îți spun cu aproximație, „ipoteza propusa de cunoscutul investigator cutare este apreciată drept o naivă însăilare", crainicul a avut un mic zâmbet ironic, sunt sigur că nu m-am înşelat. A fost picătura care a umplut paharul. Prietenul meu s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre televizor, dar nu pentru a-l deconecta, ci spre a se posta în fața lui într-un fel impozant, făcând apoi gesturile pe care ți le-am descris mai înainte şi

rostind discursul ale cărui fraze au devenit singurul sau contact verbal cu lumea. Este necesar, a început el, să programăm un mare calculator cu toate informațiile pe care le deține omenirea, cu absolut toate. Numai astfel vom afla cine este ucigaşul. Şi aşa mai departe, propunând unele soluții tehnice, referindu-se la importanța aflării adevărului. Tratamente, psihiatri celebri, clinici, nimic nu i-a ajutat. De atunci se află aici, în clădirea din care, dacă ai puțin noroc, îl vei vedea apărând.

PENELOPA

— Nu ştiu dacă Orbun cel Bătrân a avut vreodată autorizație în toată regula şi dacă nu cumva a pictat împotriva legii date de preacinstitul şi preabunul Zidiau în cea de-a cincea perioadă a anului QE, spuse Basil privindu-i pe ceilalți pețitori pe sub sprâncenele sale groase pe care şi le îngrijea cu minuție în fiecare dimineață, oglindindu-şi fața într-un lighean de argint umplut cu apă de ploaie.

Ceilalți îl priviră cu scepticism şi înveliră pictura cu o pânză alba.

— Şi de ce n-ar fi avut autorizație? Întrebă înțepat Guno, un tânăr venit din nord cu speranțe deşarte de însurătoare şi de mărire. De ce să ne imaginăm pe acel artist lucrând în fugă prin diverse mansarde sau beciuri la lumina unui opaiț, stând cu urechile aplecate spre vuietul străzii şi spre desul scârțâit al scărilor de lemn. În fond, într-o asemenea stare nimeni nu ar înfăptui o capodoperă ca aceasta din fața noastră şi nicio femeie din lume nu ar putea fi jignită oferindu-i-se în dar o operă chinuită de frică şi de culori risipite în grabă, fără noimă, jalnice, de prost gust.

— Dacă vă închipuiți că Penelopa va primi darul vostru vă înşelați dragii mei, râse Basil scoțându-şi spada din teacă şi făcând câteva figuri prin aer împungând un duşman imaginar. Adevărul e că pictura, şi când spun aceasta mă refer la cu totul

alte lucruri decât cel pe care îl avem aici, pictura este încă departe de sufletele voastre rănite de atâtea bătălii, de urletele nopții şi ale morții, de prea desele înşelăciuni ale femeilor fără de nume din cetățile prin care ați umblat, sufletele voastre chinuite de abstracții, de bine şi rău, de aurul-care-mi dă-putere, de stânga şi dreapta, de vis şi de moartea-care-nu-mă-vrea, de ropotul cailor sau de vâjâitul acelor meteoriți din lumea Lo, de vrajba conducătorilor şi de somnul lor chinuit, de sandalele prin care alunecă tăcut şarpele pustiului, de timp, mai ales de timpul nebun pe care fără vrere îl stăpâniți mai bine decât oricine şi fiindcă am ajuns aici, iată, vă voi spune un lucru de care vă e teamă, nu vă trageți săbiile din teacă, nu murmurați ură şi dispreț în bărbile voastre, nu chemați slujitorii să mă arunce în furci pentru că ştiți bine ca sunt ca şi voi nemuritor, asta voiam să vă spun, vă e teamă de nemurire, vă căutați sfârşitul şi iată, ce poate fi mai frumos decât moartea prin otrava unei femei, cupa de aur ridicată în puterea amurgului, căderea, da, neasemuita cădere pe care n-o poate egala nici căderea de pe cal, nici cea de pe zidurile unei cetăți asediate şi nici chiar căderea în timp, puteți încă să vă salvați, să fugiți, să vă ascundeți într-o curbură a spațiului până când povestea acestei femei se va sfârşi!

Basil se opri vădit obosit şi se aşează pe un pietroi ce-i ținea loc de jilț.

— Spune-ne mai departe, îi strigă în bătaie de joc Arcos, junele, fiul lui Oripeu, regele stăpânitor peste insula-de-ceață. Vrei oare să rămâi singurul pețitor, tu soțul şi stăpânul şi vrei să ne alungi dincolo de anul XE, WE şi aşa mai departe. Nu ține prietene, închipuieşte-ți, şi mie mi-e frică de nemurire dar din păcate se pare că suntem nemuritori, sortiți să navigam fără voie prin timp, aşa, ca nişte fantasme fără putința de a ieşi din acest spațiu care poartă ciudatul nume Crasch.

— Arcos are dreptate, strigă la rându-i un pețitor care veni mai în față; cine ne poate dovedi că acest om nu ne înşală şi cine ne poate convinge cu fapte că el poate citi viitorul fiecăruia dintre noi?

— Ha, ha, ha! Râse un altul aruncându-şi mantia în brațele unui slujitor. Numele meu, pentru cine nu mă ştie, e Vedis, şi-aş vrea să vă spun prea cinstiți pețitori că nimeni nu poate şti cu exactitate ce va fi chiar dacă poate, asemenea nouă, să parcurgă timpul de-a lungul şi de-a latul! Iată, vă voi spune povestea mea pe care urechile voastre o vor putea crede pentru că eu însumi am vrut să-mi aflu viitorul dar, vai, m-am păcălit cu uşurință crezând că lucrurile de ieri, de azi şi de mâine rămân neschimbate pentru că vedeți, universul, universul e neînchipuit de ciudat şi nu de puține ori, lumea, bărbații şi femeile au visat ca de fapt universul e o ființă, nu râdeți, o ființă şi că stelele, galaxiile nu sunt altceva decât organele sale gigantice, să nu mă îndepărtez, cum va

spuneam, mă aflam cândva pe un câmp de bătălie, pretutindeni morți, steaguri frânte, cai fără stăpân, bălți de sânge, fum, gemete şi, aşa, călărind pe acel câmp pustiit de săbiile duşmanilor, am văzut nu departe de mine o aşezare arsă, o ruină dar vedeți, ruina aceea nu aparținea spațiului în care mă aflam eu, era mai degrabă paralel cu el, nu, nu era un miraj generat de mintea mea obosită şi înfricoşată de moarte, apoi întorcându-mă am văzut ceea ce oamenii de dincolo de anul YE numesc bombe, şi bombele cădeau peste o corabie din care ieşea un lichid verzui care ardea mocnit, am alergat la capătul câmpului de bătălie, am ieşit din timpul acela şi m-am trezit printre ruinele pe care le văzusem cu câteva clipe mai înainte, normal ele se aflau undeva în viitor şi totuşi ceva îmi spunea că nu era aşa, m-am întors prin timp şi iată că am nimerit nu departe de aici, la porțile unei cetăți. Şi oracolul de acolo mi-a spus că nu există nicăieri în acest an ZE un câmp de bătălie ca acela de unde am plecat. Să fiu oare un cavaler al morții? Şi spun aceasta pentru că simt că moartea se apropie de noi şi cu siguranță ea nu vine din alt timp ci se apropie de undeva de pe mare!

— Prea cinstite Vedis, îmi spui că nu poți cunoaşte viitorul şi asta pentru că te-ai rătăcit prin timp şi nemaigăsindu-ți câmpul de bătălie înclini să crezi că timpul nu se dezvoltă după o lege anume şi că evenimentele nu au nicicum o

succesiune… Eu însă, continuă Basil zâmbind, v-am vorbit de ceea ce ne aşteaptă pe fiecare dintre noi dacă ne-am însura cu această femeie! Căci nu uitaţi, cine moare dintre noi nu moare, de fapt, ci părăseşte spaţiul Crasch şi pleacă altundeva unde nimeni… nimeni…

Basil se opri. Alunecă de pe pietroi şi rămase nemişcat pe nisip.

— E mort! Strigă Arcos punându-i deasupra buzelor o oglindă din bronz.

— Ne-a spus prea multe, murmură Vedis. Ştia că moartea ne va desparte de acest anotimp al luptelor şi, fiind în adevăr nemuritori, vom trece într-un alt spaţiu al cărui nume însă nu-l cunoştea nici el.

— Şi acum, întrebă Arcos, trupul lui va dispare dincolo aşa cum spui?

Vedis dădu din umeri. Îşi scoase spada din teaca, îi privi luciul şi se îndreptă hotărât spre poarta mare dincolo de care se afla Penelopa.

— Ce vrei să faci, alergă după ei unul dintre peţitori.

— Nu-mi sta în cale, spuse Vedis cu blândeţe. Vei ajunge altfel pe urmele acestui sărman Basil care a fost ucis sub ochii noştri.

— Ce suntem noi? Strigă Arcos repezindu-se către ei. E o nebunie! Nemurire, câmpuri de bătălie, Crasch, bombe, moarte, timp, spaţiu paralel?! Eu vin dintre câmpiile veşnic verzi şi vă jur fiecare dintre noi are drept de viaţă şi moarte

asupra lui însuşi! Vă prostiți, oh, nebunilor, nu vorbiți de nemurire! Ea nu exista! Omul acesta a murit din cauza răului dinăuntrul trupului său! Sunteți bărbați şi încă mai puteți ține în mână o spadă!

— Vecinătatea acestei femei te înflăcărează, tinere, spuse Vedis. Păcat că tatăl tău nu ți-a spus nimic despre toate aceste lucruri atunci când te-a lăsat să vii încoace. Nimeni dintre cei de față nu a venit aici pentru aceasta femeie. Ea nu există! Am venit doar să vedem dacă avem curaj să murim în această lume şi să ne continuăm nemurirea în cealaltă! În spațiul Sazu. Sau poate că ai tăi îi spun altfel. Dincolo de aceste porți ne aşteaptă pe fiecare dintre noi Ulise. Vrei să-l întâlneşti? Nimic mai simplu. Deschide poarta. Şi acum dă-te la o parte. Eu trebuie să-mi găsesc câmpul de bătălie, să mă întorc.

— Ce e dincolo de acest spațiu de care vorbiți aşa cum numai nebunii vorbesc despre aparenta lor fericire? Întrebă Arcos.

— Ulise te aşteaptă, spuse Vedis înaintând. El e cel care ştie.

Arcos îşi scoase spada şi alergă înaintea lui, împinse poarta strigând şi se pierdu înăuntru. Năvăli pe scări şi pătrunse în iatacul Penelopei. Penelopa se afla în fața unui război de țesut şi privirea ei se pierdea undeva pe deasupra mării.

Arcos se apropie şi încercă să-i atingă umărul. Mâna lui străbătu aerul şi se opri. Apoi traversa

întregul trup fără să întâmpine vreo rezistență.

— O imagine, şopti, e o imagine.

Întoarse capul şi privi de jur-împrejur. Din toate cele patru colțuri ale încăperii spre jilțul de nuc lângă care se afla se îndreptau raze de lumină. Razele se descompuneau apoi şi dădeau imaginea Penelopei.

— Înşelăciune! Strigă Arcos speriat. Am fost înşelați!

Năvăli pe scări. Jos în curte un bărbat şedea liniştit pe un scaun de piatră. În brațele lui se odihnea o sabie lucitoare. Bărbatul îl privi în tăcere pe Arcos. La gâtul lui strălucea un medalion. Arcos se apropie.

— Cei ce voiau tronul tatălui tău te-au trimis aici. Desigur acum puterea e în mâinile lor şi te caută. Eşti singur şi pe deasupra ai râvnit femeia şi averea altuia. Eşti foarte tânăr, Tainele lumii încă nu ți-au fost dezvăluite. Cei de dincolo de această poartă ți-au spus o mulțime de lucruri contradictorii. Unul singur e însă cel adevărat. Poți stăpâni timpul. Vrei acest lucru?

— Arcos îl privi atent.

— Tu eşti Ulise, nu-i aşa?

Bărbatul dădu din cap şi-şi scoase medalionul de la gât. Îl deschise şi i-l întinse.

— Aici e Penelopa.

Arcos luă medalionul cu nedumerire. Văzu înăuntru o mulțime de semne de culori diferite.

— Sunt semnele tuturor ființelor din Univers.

Din ele se naşte tot ceea ce este viu.

Arcos îi întinse medalionul. Râse.

— Ne-ai păcălit pe toți, nu-i aşa?

Ulise nu răspunse. Se ridică. Arcos se dădu un pas înapoi şi-şi aruncă mantia pe nisip.

— Eşti gata? Întrebă Ulise.

Arcos dădu din cap. Întinse spada înainte şi se apropie. Ulise se apropie şi el şi începură lupta.